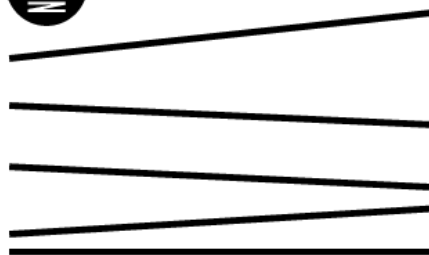

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Andersen, H. C.; af H.C. Andersen.

Titel | Title:

Samlede Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1833

Fysiske størrelse | Physical extent:

VI, 359 s.

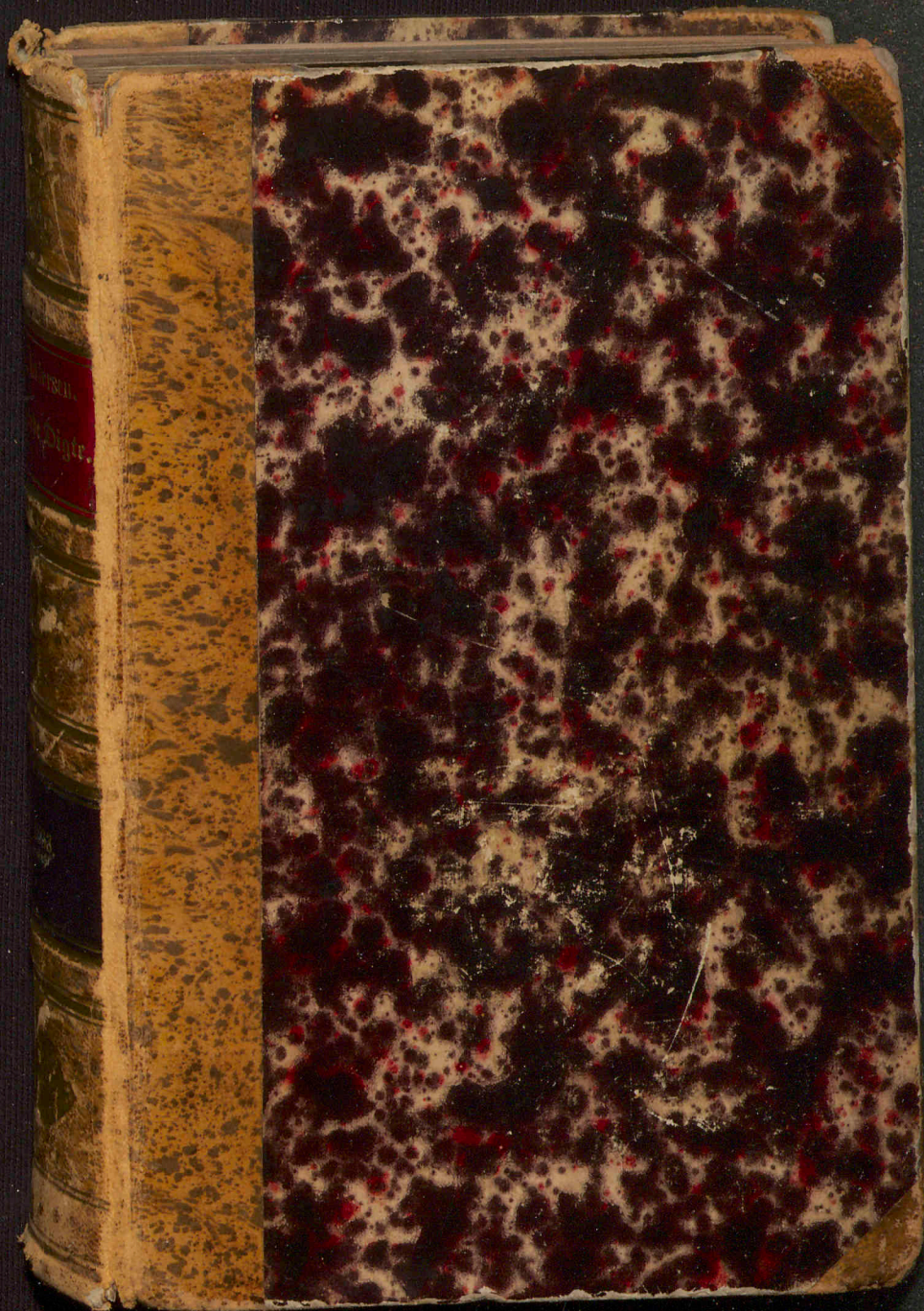
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53, - 184

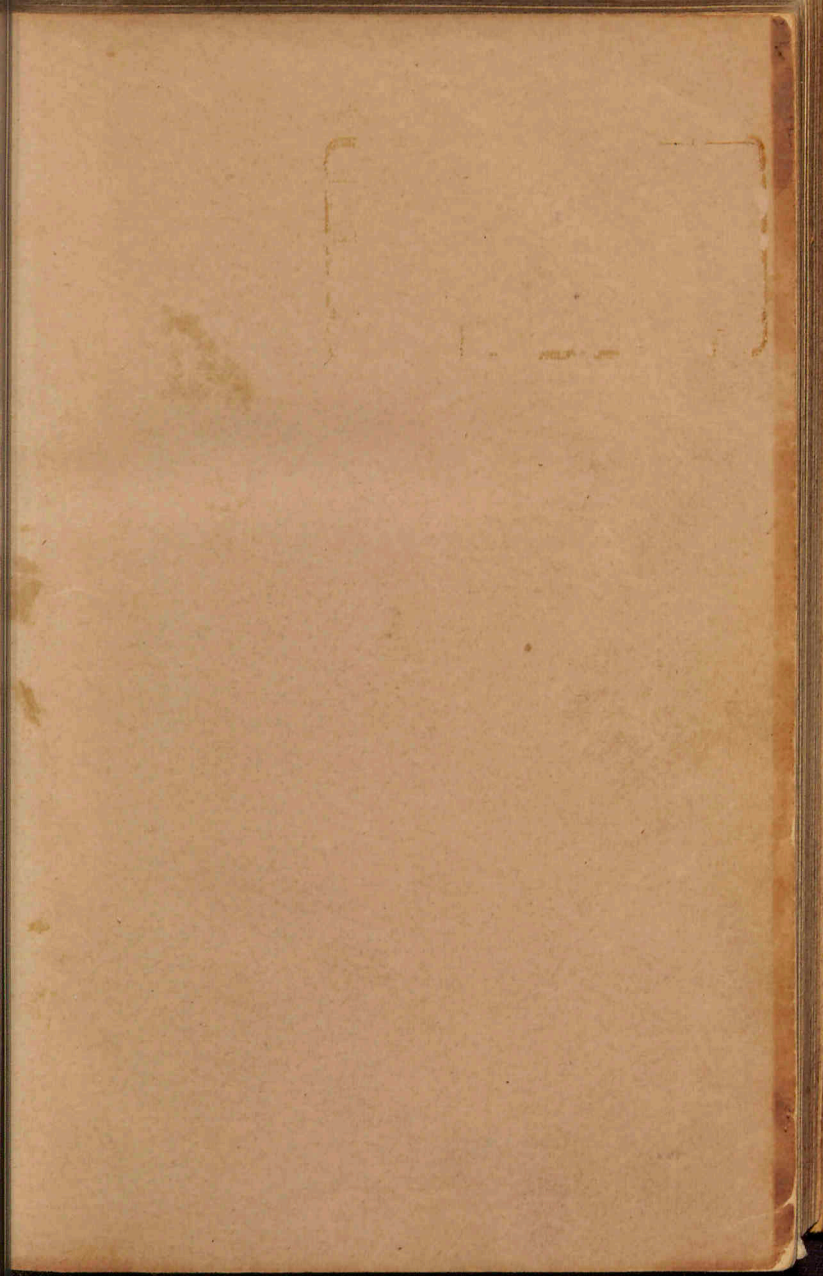
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

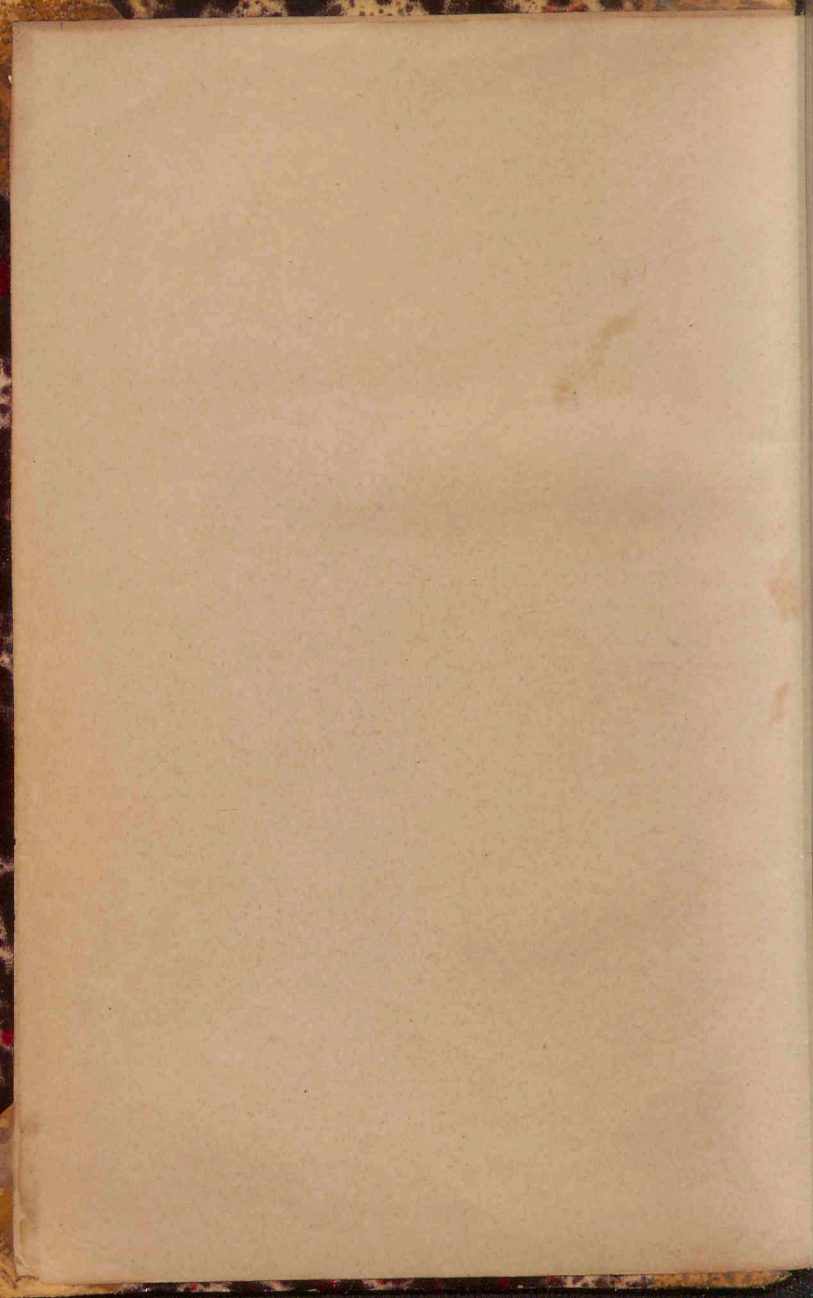

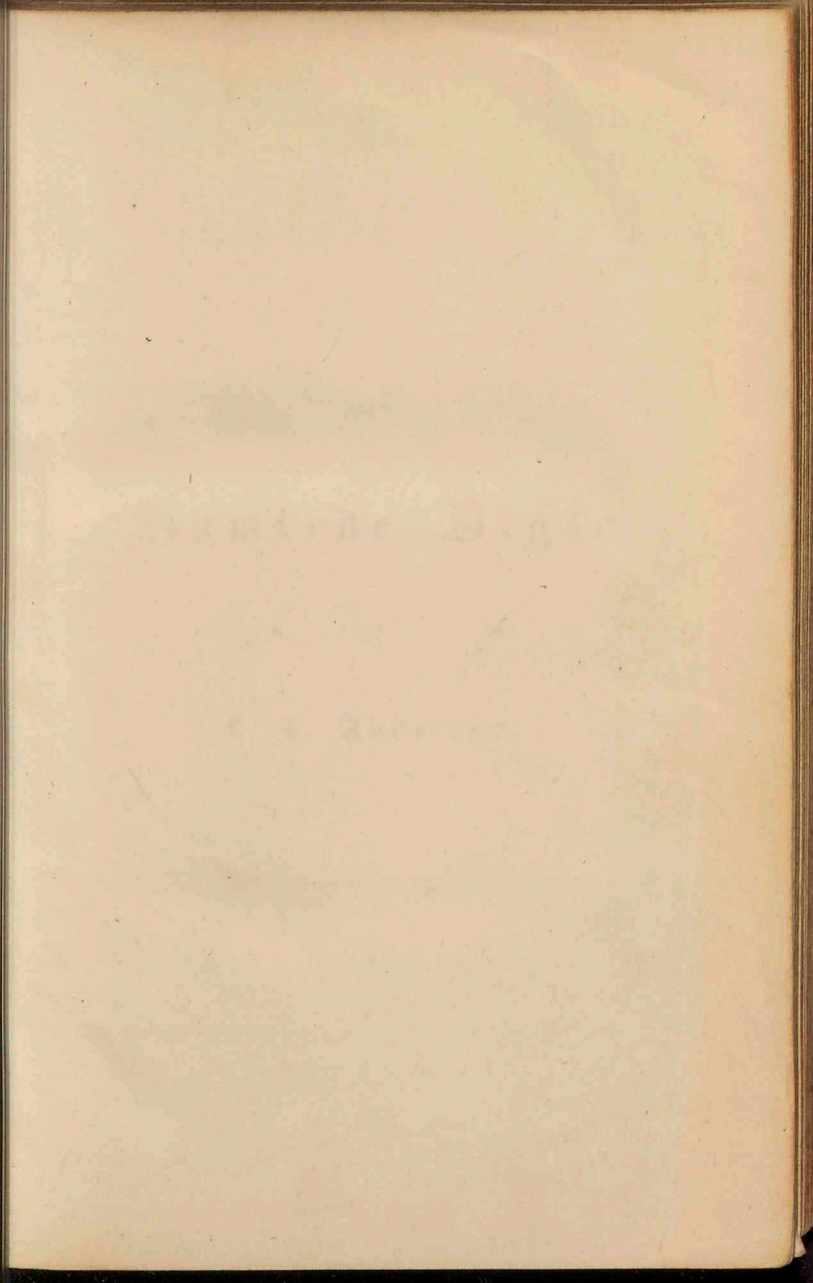
1 1 53 0 8 03948 0

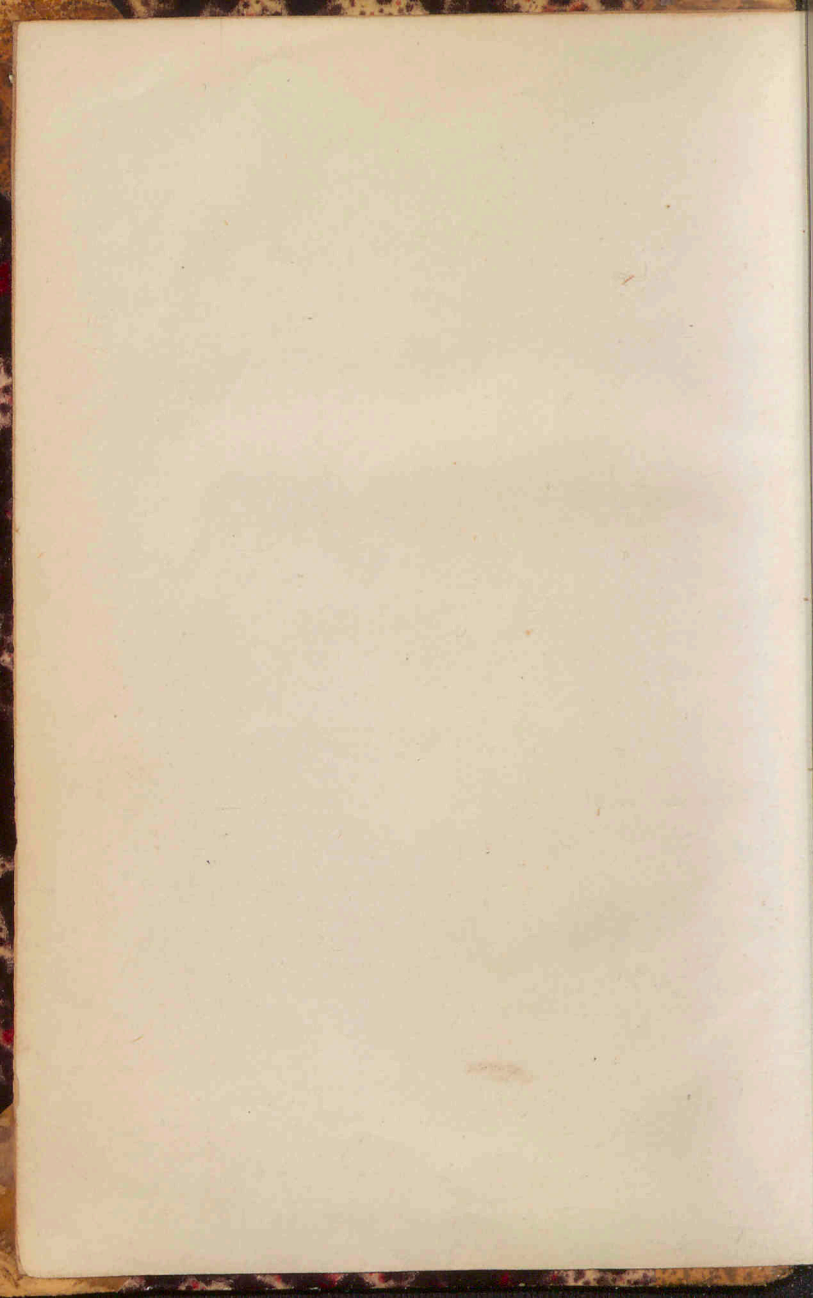
+Kex

Samlede Digte

af

H. C. Andersen.

Samuel de la Hogue

of

St. John's, N. B.

Samlede Digte

af

H. C. Andersen.

Kjöbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Sabritius de Tengnagel.

1833.

Amleth

P. E. Andersen

Kjöbenhavn

Forlag af Høst & Søn, N. 11, N. 11

1877

Digteren

Adam Oehlenschläger

med Beundring og Hengivenhed

helliget

af

Forfatteren.

1811

Adams Oblevich

and bringing of goods

1811

1811

Indhold.

Elegiske Digte.

	Side
Afsendæmring	3.
"Jeg drømte, jeg var en lille Fugl"	4.
Hjemvee	7.
*Elskerens Sang	8.
*Jorden	10.
Det døende Barn	12.
Hjertets Melodier	14.
Livet en Drom	18.
Nytaarsnat	24.
*De tvende Grave	26.
*Lille Wiggo	28.
Hvad jeg elsker	30.
Til min Moder	32.
Stormen	34.
*Jisfjeldet	38.
*Den femte Mai	40.
*Paa Brocken den 26 Mai 1831	43.
*Stanze	44.
Taaeren	45.
*Buggevise	46.
*Det syge Hjerte	48.

II

	Side
*Til en ung Dame	49.
Dødsoiebliffet	50.

Romancer og fortællende Digte.

Soldaten	53.
Orkenens Søn	54.
Lille Lise ved Brønden	55.
Bruden i Norvig Kirke	57.
*De to Fugle	63.
*Mørket	65.
Tyveknægten	69.
Klinteforsæt paa Moen	70.
Phantasie og Banvid	76.
*Barnet ved Kirken	80.
Digteren og Amor	83.
*Varulven	85.
Kunstner-Livet	87.
*De to Ravn	93.
*Elfborgens Brud	95.
De Danske og deres Konge	97.
Kjærlighed	99.
Ekildvagten	101.
*Tre Dage af en Tyveknægts Liv	106.
Snæe-Dronningen	108.
Mosters Eljarmbræt	110.
Jylland	114.
Havfruen ved Samsø	117.
*Den blinde Moder	122.
Holger Danske	124.

III

	Side
Det Første og det Sidste	127.
*Tiggeren og hans Hund	130.
Den fremmede Fugl	133.
Drengen og Moderen paa Heden	140.
*Invaliden	142.
Spillemanden	145.

Blandede Digte.

Phantasse ved Vesterhavet	149.
Fyen	151.
*Nosen	152.
Den 1ste August 1829	153.
*Studentersang	155.
Længsel med Potterne	159.
*Kjærligheds Vægtervers	161.
*Stanzer for Musik	164.
Havblis	165.
*Danmark og Kongen	167.
Lustaanden	169.
*Visiteuren og Digteren	171.
Hyrten	172.
Sjælen	173.
*Sang ved Kronprindsessens Helbredelse	177.
Pauli 1 Cor. 15. 42:44	178.
*Prolog	181.
Graabrødreliste	184.
*Inpromptu	186.
Digterfibet	187.
*Epigrammatisk	191.

Humoristiske Digte.

Ostergade	197.
*Grethes Glæde over Sommeren	201.
Avis aux lectrices	204.
*Formens evige Magie	206.
*Min Undskyldning	211.
*Moder og Datter	212.
Bed en Tragedies Dødsfald	213.
Svinene	214.
Bøgetræet	217.
Hjertesuk til Maanen	219.
*Det store Julebord	221.
Aftenen	225.
Autors Spillefort	227.
Recension	228.
*Pjat! Pjat!	229.
Note til samme	231.
Dykkerkloffen	233.
*Jomfru Ellens Vise	246.
Reise-Capriccio	247.
Phantasiestykke i min egen Maneer	248.
*Deviser	250.
*En tydsk Ballade	252.
*En fæl Historie	259.
Balvise	261.
Børnene og den graa Morlil	264.
*Hjertesuk af en udtjent Damskjole	267.
Risens Datter	268.
*Hende jeg mener	271.

V

	Side
*Gastelavnsviser	273.
Cometen 1835	275.
De tre Gaver	280.
Sproiten	282.
Tanker ved en ituslagen Jydepotte	284.

Genre = Malerier.

Introduction	289.
Graatveir	290.
Studenten	291.
*Et Winterpartie	293.
Den jydsk Hede i Regnveir	295.
Hvile paa Heden	297.
Malerie af Jyllands Vestkyst	300.
*Veni creator	303.
Veirmøllen paa Bakken	305.
*Situation fra Harzen	308.
*Kulbrænderen	310.
Moderen med Barnet	311.
Flyttedagen i April	313.
Skolemesteren	314.
Martsviolerne	316.
Aftenlandskab	317.
Studium efter Naturen	319.

Romiske Fortællinger.

Manden fra Paradiis	323.
Den rødselsfulde Time	330.
*Underlige Drømme	333.

VI

	Side
Morten Lange	338.
Kometen	344.
Hjertetyven	350.
Blindjævelen	354.

De med * betegnede Stykker findes ikke i "Digte" eller "Phantasier og Skizzer," ere enten ikke tilforn trykte eller staae adspredte i Blade og Tidskrifter.

Legiske Digte.

Aftendæmring.

Ein stiller Friede kommt auf mich,
Weiß nicht, wie mir geschähn.

Göthe.

See, Aftnen er saa stille, og Himlen er saa blaa!
Nu sove alle Blomster og alle Fugle smaa;
De nikke og de drømme, forstyr ei deres Lyst!
En Verden der jo bygger, selv i det mindste Bryst.
I Drømme svinger Lærken sig i den friske Luft,
Og hvad hvert Blomster føler, det aander ud i Duft.
Den hele, vide Verden med sine Verdner smaa,
Og alle Himlens Himle jo i mit Hjerte staae;
Jeg føler Diet græde, og svimler dog af Lyst;
Jeg kunde salig trykke hver Skabning til mit Bryst!
See, alle Stjerner blinke — og Aft'nen smelter bort;
— Lad Stormene kun stige og klæde Natten sort,
Sov sødt og drøm, I Fugle! — drøm kun I Blomster
smaa!
I Hjertet er der stille, og der er Himlen blaa!

"Jeg drömte jeg var en lille Fugl".

Jeg drömte, jeg var en lille Fugl,
Der fløi over Land og Bølge,
Hvad Hjertet folte, hvad Diet saae,
Jeg ikke forstod at følge.

Jeg sang hver Tanke dybt i mit Bryst,
Jeg sang mine Sorger og Glæder,
Jeg svang mig over det brusende Hav
Og alle de fremmede Steder.

En Morgen sad jeg paa Træets Green,
Og quiddrede glad mine Sange!
Rundt om i Græsset de Blomster stod'
De vare saa smukke, saa mange.

Men een var i Duft og Farvesfjær
Den smukkeste, maatte man sande,
Paa hende jeg saae, for hende jeg sang,
Og glemte de fremmede Lande.

Hos hende jeg vilde bygge og boe,
 Jeg vilde Bingerne miste,
 Jeg vilde quiddre min bedste Sang,
 Til Hjertet engang maatte briste!

Hun boiede sig i Vinden bly,
 Jeg rørte ved Blomster-Kjolen,
 Jeg Tanken forstod i Bladets Duft,
 Det rødmed' i Morgensolen.

Og Blomsten boied' sit Hoved ned,
 Jeg husker det Hele saa nøie!
 Jeg syntes at læse min Kjærlighed
 I hendes trofaste Die.

Da kom der en Tøger, saa ung og smuk,
 Han havde sin Bøsse paa Nakken,
 Han tog min Blomst og satte den pænt
 I Knapshullet foran paa Frakken.

En Dugdraabe faldt fra Blomstens Blad,
 Jeg troede, det var en Taare,
 Da sang jeg og tænkte, saa skyder han mig!
 Jeg ønskede Døden saa saare.

End dufter Blomsten saa smuk som før,
 Den føler i Trakten sig hjemme!
 Jeg flyver afsted fra By til By,
 O, kunde jeg Blomsten dog glemme!

Jeg sørger — men synger dog meer end før,
 Hver Gang jeg slagrer paa Vangen,
 Saa kommer der vel en Jæger en Gang,
 Og skyder mig midt under Sangen!

Hjemvee.

Varum wurde auf den schmutzigen Erdenloß ein Geschöpf mit un-
mühen Lichtflügeln geklebt, wenn es in die Geburtscholle zurückfallen
sollte, ohne sich je mit den ätherischen Flügeln los zu winden.

Jean Paul.

Om Aft'nen i det lille, snevre Kammer,
Naar Alt er stille, i mit Bryst det flammer!
En mægtig Længsel fylder al min Tanke,
Af Hjemvee føler jeg mit Hjerte banke,
Og jeg maa græde, skjøndt jeg er en Mand,
Thi her har Hjertet intet Fædreland!

Naar Kunsten aabner mig sit store Rige,
Den samme Længsel føler jeg da stige,
Enhver Musik, hver Sang, der naaer mit Hjerte,
Gjenvækker denne bittre, søde Smerte;
Men Hjemmet finder jeg dog aldrig her,
Mit Hjem er der, hvor jeg kun ikke er!

Seer jeg den friske Skov, de grønne Dale,
Da føler jeg, hvad ei jeg kan udtale,
Seer jeg det stolte Hav og Aftenrøden,
Da længes Hjertet mægtigt efter Døden!
Dog nei! det er ei Døden, nei, et Hjem, —
Et Hjem, hvis Navn jeg ei kan stamme frem.

Elskerens Sang.

Høit paa Bjerget, hvor Skyerne gaae,
 Hvor de sorte Graner staae,
 Hvor Kilden risler fra Fjeldets Stene,
 Sidder jeg ene.

Snart er Fjeldet en Ø;
 Skyerne staae, som en uhyre Sø;
 Nu skilles de her,
 Og i Sollysets Skjær

Seer jeg dernede den grønne Bæng.

Der var jeg engang,

Der, hvor Fuglene slaae,

Hvor de brune Hytter staae,

Hvor Røgskyer, blaalige, hvide,

Hvirvle ad Bjergets Side.

Et Hjem fandt jeg der,

Jeg fandt en Hjertensskjær.

Tanke og Sjæl folte jeg brænde

Ene for hende.

Hun elskede mig — hun var tro,

Tro — derfor skilles vi to.

Hun var Brud — dernede de bygge

I Hytten, hist hvor Egene slygge,

Hvor Røgskyer hen over Toppene bølge.
 Hun sin Tanke maa følge,
 Hun tør ei tænke paa mig,
 Dog drømmer Hjertet kun Dig.
 Synd jeg dynger paa Synd i min Smerte;
 Du kun boer i mit Hjerte.
 — O, Du Skjernes følgende Hav,
 Skjul mig min Kjærligheds Grav!

Jorden.

Herren bød, og Jorden stod. —
 — Herlig, som ei Ord kan sige,
 Hang den stolt, med Bølgeblod,
 I det blaa Uendelige.
 Sol og Stjerne paa Guds Ord
 Lyste til den nye Jord,
 Men dybt i dens Indre brændte
 Flammer, som Gud Herren tændte.

Bølgen spulmed' høi og stor,
 Blomstrende stod' Bjerg og Dale,
 Fuglene i glade Chor
 Sang i Skovens grønne Sale;
 Manden sank til Qvindens Bryst,
 Drømte hele Himlens Lyst,
 Men i Jordens Indre brændte
 Mægtigt Flammerne, Gud tændte.

Ene i den store Lust,
 Hang den stolt med sine Fjelde,
 Med sin friske Blomster=Duft,
 Havet med den stærke Vælde;

Ene med sin ydre Lyst,
 Langt fra hvert beslagtet Bryst,
 Og mens Blomst og Frugt den sendte,
 Flammer i dens Indre brændte.

Aldrig bliver Flammen slukt,
 Derfor svulmer saa dens Floder,
 Mørk den staaer med Blomst og Frugt;
 Arme Jord! Du Skjaldens Moder!
 Ak, din Søn er Dig saa lig,
 Derfor græder han med Dig,
 Hjertet der sin Sorg skal miste,
 Ogsaa dit vil eengang briste!

Det døende Barn.

Moder, jeg er træt, nu vil jeg sove,
 Lad mig ved dit Hjerte slumre ind;
 Græd dog ei, det maa Du først mig love,
 Thi Din Taare brænder paa min Kind.
 Her er koldt og ude Stormen truer,
 Men i Dromme, der er Alt saa smukt,
 Og de søde Engleborn jeg skuer,
 Naar jeg har det trøtte Die luft.

Moder, seer Du Englen ved min Side?
 Hører Du den deilige Musik?
 See, han har to Binger smukke hvide,
 Dem han sikkert af vor Herre fik.
 Grønt og Gult og Rødt for Diet svæver,
 Det er Blomster Engelen udstroer!
 Faaer jeg ogsaa Binger mens jeg lever,
 Eller, Moder, faaer jeg, naar jeg døer?

Hvorfor trykker saa Du mine Hænder?
 Hvorfor lægger Du din Kind til min?
 Den er vaad, og dog som Ild den brænder,
 Moder, jeg vil altid være Din!

Men saa maa Du ikke længer sukke,
 Græder Du, saa græder jeg med Dig,
 O, jeg er saa træt! — maa Diet lufte —
 — Moder — see! nu kysser Englen mig!

Hjertets Melodier.

Himmelhoch jauchzend,
Zum Tode betrübt,
Glücklich allein
Ist die Seele, die liebt.

Göthe.

I.

To brune Dine jeg nylig saae,
I dem mit Hjem og min Verden laae,
Der flammede Snillet og Barnets Fred; —
Jeg glemmer det aldrig i Evighed!

II.

Min Tanke er et mægtigt Fjeld,
Der over Himlene gaaer;
Mit Hjerter er et Hav saa dybt,
Hvor Bølge mod Bølge slaaer.

Og Fjeldet løfter dit Billed
Høit over Himlens Blaa,
Men selv Du lever i Hjertet,
Hvor dybe Brændinger gaae.

III.

Du gav mig Blomster; hvis de læge kunde,
 Da vandt jeg atter Lunets frie Lyft,
 Men nei, de aabne meer den dybe Wunde,
 Og sprede Giften i mit unge Bryst.

IV.

En Digter=Verden er saa navnløs stor!
 Den hvælver sig hoit over Himlens Bue;
 Hver Sol og Stjerne i dens Luft=Hav boer,
 Og ingen Tanke kan den overffue;
 Dog kan Dig Intet i det store Rige
 Mit Hjertes dybe Kjærlighed udfige.

V.

Henviøned' er' de Plomster, Du mig gav,
 Men fra de Dodes Grav
 Staae Aander frem, i Livets dunkle Gange.
 Gjenkjend dem her, i mine bedste Sange.

VI.

Du fatter ei Bølgerne's evige Gang,
 Ei Nanden som sfulmer i Tonernes Klang,
 Ei Følelsen dybt i Blomstens Duft,
 Sollysets Flamme mod Storm og Luft,
 De Fugles Qviddren af Længsel og Lyst,
 Og troer dog, Du fatter en Digters Bryst?

Der sfulmer det meer, end i Bølgen's Gang,
 Der findes jo Kilden til hver en Sang,
 Der voxer Blomsten med evig Duft,
 Der brænder det uden den kjølede Luft,
 Der kjæmpe Nander i Længsel og Lyst,
 De kjæmpe mod Døden dybt i hans Bryst!

VII.

Jeg elsker Dig — Dig, som jeg ei tør sige!
 Du staaer som Tanken i mit Drommerige,
 Du skaber Nanden i hver dristig Sang,
 Thi sfulmer Hjertet, ret som Bølgen's Gang,
 Og brister stolt — thi Skjalden er en Gud;
 Du er jo Brud — og lyffelig som Brud.

VIII.

Man har et Sagn — et Eventyr:
 Hvert Musling=Dyr,
 Der bygger i den dybe, salte Sø,
 Naar det har skabt sin Perle, maa det døe.
 — O Kjærlighed! Du blev mit Hjerte givet,
 Og Perlen foster Livet.

Livet en Dröm.

— Der Mensch —

Träumt sein ganzes Seyn und Thun,
Bis zuletzt die Träum' entschweben.

Calderon (übersetzt von Gries.)

Til Bennen.

Du kjender Grunden til min dybe Smerte,
Du kjender hver en Tanke i mit Bryst;
Jeg holder fast ved Dig med Sjæl og Hjerte,
O vær mig tro, i Smerte og i Lyst!
Mit stolte Haab jeg saae som Boble briste,
O lad mig ikke Venstskab ogsaa miste!

Dit aabne Blik, dit barnlig' rene Hjerte,
Og hun — vor Søster — bandt mig fast til Dig;
Nu er hun død — jeg saae din stille Smerte,
Imens din Læbe vilde trøste mig. —
— — O Broder, Livets bedste Bobler briste,
O lad mig ei dit stærke Venstskab miste!

Nei, Du er tro! — hvor mildner Du min Smerte!
 — Mens nu Du trykker broder=omt min Haand,
 Med Blik mod Blik, og Hjerte imod Hjerte,
 En mægtig Tanke stiger for min Aand,
 Den bringer Fryd og Beemod uden Lige,
 Og hvad den seer, vil Læben Dig udsige.

1.

I det store Verdens=Rum, over Sol og over Stjerne,
 Høit, hvor ingen Tanke naaer, i det blaa, umaalte
 Fjerne,

Leve gennem Evighed Aandehærens Myriader,
 Fuldt af Kraft og Kjærlighed, skabt' af Aaadens store
 Fader.

Deres Kamp Begeistring er, deres Længsel Kjærligheden,
 Begge voge Stund for Stund, gennem hele Evigheden.
 Feile de, da straffer Gud hine faldne Aandesfarer,
 De maae slumre, slumre dybt; — men det kun Mi-
 nutter varer.

Kort kun standses Aandens Flugt, snart den atter fri
 kan svæve,
 Drømmen i hiin Straffe=Sovn, det er Livet her,
 vi leve.

Er endogsaa Drømmen smuk, ei vi al jordist Lykke,
 Den er dog en Skygge kun mod hiint Liv, hvor vi
 skal bygge!

Døden her er Livet hist, snart er Straf og Drøm tilende,
 Men i Drømmen her kun svagt Nanden kan sig selv
 gjenkjende.

2.

Døden kalder. — Sprængt er det jordiske Baand.
 Drømmen er endt. Fri svæver den mægtige Nand,
 Mindes sin Drøm og svimler i skulmende Lyft.
 Nu er hun hans! — See, Bryst imod Bryst,
 Læbe ved Læbe, og Die mod Die,
 Svæve de elskende Nander gennem det Høie.
 Een er kun Tanken, een deres Stræben;
 Som Toner flyde Drømmen fra Læben,
 Drømmen om Jordlivet her,
 Den vi drømme enhver:

„Underligt jeg nylig drømte,
 og jeg var — jeg veed ei hvor!
 Jeg var i et Legem fængslet,
 var ei langer fri og stor;
 Følte Tvivl og Sorg og Længsel,
 som den aldrig føles her,

Til en Klode var jeg bundet,
 Hjemmet var saa snævert der.
 Dunst og Taage, livløs Glimmer
 var dens hele Herlighed;
 Jeg var Barn, og jeg blev Ungling,
 kjendte ei til Kjærlighed;
 Saae ei Dig, nei ung og modig
 i min tunge Arvedragt,
 Fyldt med Anelse om Himlen,
 spogte jeg med Jordens Pragt;
 Loe af Sorgen, som af Glæden,
 „Raadhed” kaldtes det at lee,
 Thi for Stovets tunge Larve
 Hjertet kan ei Hjertet see.
 Underlig mit Indre brændte,
 sært jeg tumled' mig omkring,
 Tidt mit unge Hjerte blødte,
 men det var kun Hverdags=Ting.
 Da engang — jeg klart det mindes,
 Jorden stod i Sommer=Pragt,
 Dig jeg fandt, og mig Du signed',
 Fængslet under Larvens Dragt.
 Men, alt første Gang vi mødtes,
 følte jeg, at det var Dig;
 Og jeg saae Din Kind at rødme,
 skjøndt Du ikke kjendte mig.

Du var min, i Sjæl og Tanke,
 inderlig jeg bad til Gud;
 Ei jeg kunde mig løsrive,
 skjøndt Du var en Andens Brud.
 Dog jeg vilde Flammen dæmpe,
 nøde Hjertet til at see,
 Men vi maatte atter mødes,
 mødes til vor bittre Bæe!
 I dit barnlig'fromme Die
 Sjælens dybe Stemme laae,
 Aldrig dog din Læbe sagde,
 hvad jeg i dit Die saae.
 Pligten var Dig hoi og hellig,
 og vi maatte skilles ad;
 Dybt Du græd — men kun som Søster, —
 aldrig blev mit Hjerte glad.
 Dig jeg leved', Dig jeg tænkte,
 Du kun i mit Hjerte laae,
 Livet var saa langt, saa bittert,
 Dig jeg aldrig mere saae.
 Tidt jeg sang i stille Smerte,
 — Ungdoms-Lunet var forbi;
 Mængden hørte Sangen stige,
 kaldte Smerten: Poesie!
 Saadan svandt der Aar og Dage,
 Døden bar jeg i mit Bryst.

— Døden endte Nattens Drømme,
 og jeg vaagner nu i Lyst;
 Du er min! vi skal ei skilles,
 mægtigt spulmer Tankens Strøm;
 Alle Himlens Himle tone:
 „Fordelivet er en Drøm!”

Nytårsnat.

(Skrevet 1826.)

— Nu slumrer Hoben i den store Stad,
 I usle Braa den Arme drømmer glad;
 Ham Natten dækker med de dunkle Binger
 Og ei han drømmer, hvad ham Dagen bringer.
 Et Nu — og Naret synker i sin Grav,
 Det nye stiger frem af Tidens Hav —
 Seer Du hvor bleg, hvor kraftløs Gubben staaer?
 Tolv Maanedes alt hvidnede hans Haar.
 Den korte Tid Dig ikke undre maa,
 Een Nat, blot een, kan gjøre Loffen graa,
 Farvel, Du Gubbe med din Børneslok,
 Du gaaer til Hvile, Du har kjæmpet nok,
 Din Ild er slukket, brudt din Vandringss=Stav,
 Snart visner ogsaa Krandsen paa din Grav,
 Dens Blomster slagre hen i Nattens Vinde; —
 Var det hiint store Maal, Du vilde finde?
 Hvad hjalp nu al din Stræben, al din Lyst?
 Et Nar — og Døden isnede dit Bryst.
 Bort hele Liv hensvinder jo saa brat;
 — Et Stjernesud i Evighedens Nat —
 Et Skridt fra Intet til et Intet atter,
 Hvad eller til — hvad ikke Tanken fatter!

See, fra den Dødes Grav et Barn fremstaaer,
Med friske Blomster i det lyse Haar.

Kan Gravens Søn vel bringe Haab og Lyst?

Nei, isne vil han mangel Broders Bryst.

— Dog ssee hvad vil! — Hvo kan mod Aander kjæmpe?

Kun Dødens Jis kan Hjertets Flamme dæmpe! —

De tvende Grave.

(Efter Klopstock.)

Hvis er denne Grav?

„Kosciusko's!"

Hvis er denne langt friskere her?

„De polske Heltes!" *)

Jeg gaaer og jeg samler Blomster,

Af stov paa deres Grave;

Ehi de ere faldne for Fædrelandet.

„Saml ikke!"

Jeg gaaer og jeg planter dem Grædepile

Bed deres Grave;

Ehi de ere faldne for Fædrelandet.

„Plant ikke!"

„Men naar Du kan græde,

(Wandrer,

Vi see i dit Blik,

Nu kan Du det ikke.)

*) Hos Klopstock staaer, som bekjendt, Navnene „Kosciusko" og „Cordæ".

Kom da til Gravene her
 Og græd,
 Men græd blodige Taarer,
 Thi forgjæves de faldt for Fædrelandet!"

Lille Viggo.

Lille Viggo, vil Du ride Kanke?
 Sæt Dig paa mit Knæ, Du søde Dreng!
 Varn jeg er med Dig i Sjæl og Tanke;
 Vi vil lege, til Du skal i Seng.

Her hos Dig jeg Barnehimlen finder,
 Glemmer Alt, hvad der gjør Hjertet Bee;
 Lad mig kysse dine røde Kinder,
 Lad mig dog de brune Dine see!

Viis mig saa, vor stor Du er, Du søde!
 Nei, hvor Haanden dog er buttet rund!
 Smilet sidder i de Kinder røde,
 Altfor smuk er dog din lille Mund!

Hvor en Blomst Du kysser, som en Broder,
 Taler med den, paa din egen Viis,
 Hele Verden har Du i din Moder,
 Hendes Skjød er Dig dit Paradiis.

Jeg en smuk Historie Dig lover,
 Følg nu Moder til din lille Seng!
 Synge vil jeg for Dig, til Du sover,
 Lille Viggo, Moders bedste Dreng!

Du maaskee for mig, som ældre, synger,
 Naar jeg skal til Dio den sidste Gang;
 Ja, naar Jorden paa min Kiste tynger,
 Syng da med den dybe Buggesang!

Tænk paa ham, der trofast mange Gange
 Gyngeð' Dig paa Armen op og ned.
 Verden glemmer mig og mine Sange!
 Mon Du glemme vil min Kjærlighed?

Hvad jeg elsker.

Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer;
 Den kjæffe Dren maa over Fjeldet gaae.
 Sig Hjertet øve maa i Fryd og Taarer.
 Hvo skildred', hvad hans Døie aldrig saae?

Dehlen schläger.

Jeg elsker Havet, naar det stormer vildt!
 Jeg elsker det, naar Fladen ligger mildt,
 Og Maanen speiler sig i Dybets Blaa.
 Jeg elsker Bjergene, jeg aldrig saae,
 De store Floder og de dybe Dale.
 Jeg elsker Skovens grønne Sommersale,
 Den tause Nat med al sin Stjerne-Hær,
 Og Aftenroden i sit stærke Skjær,
 Den hvide Kilmfrost paa den nøgne Green;
 — Men hade — nei, jeg hader ikke Een!
 Jeg hader kun hver bitter, grusom Lyst!
 Jeg hader Syndens Tanke i mit Bryst!
 Jeg hader Mysticismens Pave=Baand!
 Men elsker Barnet og hver barnlig Aand.
 Jeg elsker Tanken i sin stolte Gang,
 Og Tonekunsten med sin Længsels Sang!
 Jeg elsker Blomsten med sin friske Duft,
 Og Fuglen i den rene, frie Luft!

Jeg elsker Vennen, hoit som Himlens Blaa!
 Og Dvinden — — ja! een eneste jeg saae,
 Og hun var Brud — det var jo ret en Lyst! —
 Jeg elsker denne Længsel i mit Bryst!
 Jeg elsker Graven med sin dybe Fred,
 Og Tanken om den store Evighed! —

Til min Moder.

(Skrevet 1823.)

I Barndoms Kraftløshed paa Moder=Arme
 Du bar mig, lærte Læben stamme Gud;
 Jeg fra dit Bryst indsuged' Liv og Varme,
 Du lærte mig at kjende Herrens Bud.
 O, aldrig skal jeg glemme hine Guder,
 Og hvad jeg lærte af min fromme Moder,
 Men evig, trofast, barnlig elske Dig,
 Saaledes som Du altid elsked' mig.

Naar Aanden modnet folder ud sin Vinge,
 Og jeg tør værdigt Digter=Harpen slaae,
 For Gud og Dyd skal da dens Toner klinge,
 Og som en Virak Guddoms=Thronen naae;
 Saa vil Du glædes, Fryd vil Dig forynge,
 Da skal din Søn i Aft'nen for Dig synge,
 Du sang jo før for ham i Barndoms Tid,
 Skjendt ei saa stærk, men from, enfoldig, blid.

Jeg veed det Moder, hvad mig Gud forlener,
 Min hele Lykke ene skyldes Dig,
 Thi ikke jeg mit store Held fortjener,
 Nei kun for din Skyld Herren horer mig.
 I mangen søvnløs Nat din Bøn jo lyder,
 For mig din hede Modertaare flyder,
 Du beder varmt til Herren for din Søn,
 Og Gudhed's Gud opfylder Fromhed's Bøn!

Stormen.

— — — Skibet
Med matte Svinger,
En Spurv i Hvirvelvind.

Dehlenschläger.

Som i en Søvn ligger Luften og Havet,
Ingen Bølge man seer,
Kun døsigst svulmer Fladen og synker igjen;
En enkelt Luftning gaaer, som en Skygge,
Over de slappe, hængende Seil;
Men den hvidgraa Maage
Flyver i Kredse om Skibet,
Og med hæse Skrig den fortæller,
Hvad Dybet nu drømmer. —
En Kæstevind griber i Seilet,
Med Larmen det svulmer, men synker døsigt igjen,
Som den trætte Vandrer,
Der kaldes ved Midnat fra Leiet,
Vaagner, men sover atter igjen. —
— Nu dæmmer Natten, og fjernt i Nordvest
Staaer et Bjergland af Skyer, hvor Stormene bygge;
Det stiger med Mørket,
Og Lynstraalen leger, som glødende Lava,
Over Bjergenes Hygge.

Nu Havet er vakt af sin dybe Slummer,
 See, Bølgen dandser til Stormenes Sang,
 Men sort, og med solohvidt Skum er den klædt,
 Og underligt dybt og veemodigt den sukker,
 Thi den veed, at i Nat
 Mangen livsglad Søgut og trofaste Søn
 Skal den trykke, som Liig, iiskold og hvid,
 Fast til sit Hjerte.
 See derfor svulmer dens Barm, og de store Taarer
 Falde som Støvregn hen over Skibet.
 Men høit deroppe,
 Høit i den gyngende Mast,
 Sidder den modige Skibsdreng, hans Lokker flagre,
 Og stille skuer han over de svulmende Bølger.
 — Aldrig før saae Du Havet saa mørkt,
 Aldrig Lynet saa klart;
 Som Fjeldmasser hænge de truende Skyer
 Over vort Hoved,
 Og Havet løfter med stærke Arme
 Skibet, som var det en Fjer kun,
 Høit, saa høit det slynges i Luften,
 Som skulde det knuses mod hine Fjelde;
 Men Menneske-Hjertet klynger sig fast til sin Gud,
 Og ved hver truende Bølge det løstes
 Hoiere, nærmere ham,
 Algodhedens Fader.

Dybene sukke med Skyens Bjerger,
 Dog mere dybt
 Sukker eet Hjerter, et Ungdoms-Hjerter.
 Seer Du i Stormen Skibsdrengen høit
 I den sveiende Mast?
 Veed Du hans Længsel og Savn,
 Hvad Hjertets Brændinger tone?

„I Hytten hos min Moder,
 Der var dog ei mit Hjem,
 Beständig vilde Hjertet
 Kun frem og altid frem.

Min Moders Hjord jeg græssed'
 Da i den grønne Dal,
 Men Hjertet folte Længsel
 Til Skovens Bogesal.

Forst græd jeg høit af Glæde,
 Saa længtes jeg igjen,
 Og Hjertet fløi da atter
 Til Hyttens Hjemstavn hen.

Nu misted' jeg min Moder,
 Det knuste Barnets Lyst;
 Jeg ene stod i Verden,
 Med Smerten i mit Bryst.

I Dalen var saa snevert,
 Jeg stræbte modigt frem,
 Men oppe høit paa Bjerget
 Var heller ei mit Hjem.

Da saae jeg Havet for mig,
 Og Himlen var saa blaa,
 Det var, som al min Længsel
 Bag Horizonten laae.

Da foer jeg over Bølgen,
 Til fjerne Lande frem,
 Men ingen, ingen Steder
 fandt Hjertet der sit Hjem.

Og dog kan Hjemmet findes
 Paa denne store Jord,
 Men Hjertet tør ei sige
 Det dybe Trolddoms Ord." —

Saa toner det dybt i hans Bryst, uden No, uden Fred.
 — Og Skibet flyver i Stormen, over Bølgen, affred.

Iisfjeldet.

I Menneske=Form staaer Fjeldet hist,
 Skjøndt uden Dine og Hjerte;
 Dog var det engang en Ungling forvist,
 Der deelte hver Skabnings Smerte.
 Som Sneen hans Tanke var reen og puur,
 Han elskede Gud og den hele Natur,
 Saa hoit som et Hjerte kan elske.

Han gav af sin Følelse, Tillid og Troe
 Til hver, som kom ham imøde,
 Sa laante dem selv sine Dine to,
 At skue Guds Morgenrode.
 Men medens Lyset for ham var slukt,
 Til Legetoi bleve hans Skatte brugt,
 Den blinde, godhjertige Daare.

Da saae han engang, som bedst han gif,
 Et Barn — nei! en fuldvoksen Pige;
 Det var det barnlige, aabne Blik,
 Og dog den Eldres tillige!
 Hver Tanke saa klart i Diet stod, —
 For hende han gav sit Ungdoms=Blod,
 Og hver en flammende Tanke.

Han gav hende Hjertet i sit Bryst,
 Det var et kosteligt Smykke,
 Sin dybe Længsel, sin høie Lyst,
 Sin Tillid og jordiske Lykke.
 Han gav hende glad sine Dine to, —
 Hun græd — og svær ham ubrødelig Troe,
 Og — hopped' saa bort som de Andre.

Nu staaer han ene — et iiskoldt Fjeld,
 Der føler ei Glæde, ei Smerte;
 Thi tomt er Tankens og Følelsens Væld,
 Han har ei Dine, ei Hjerte;
 Og Sollystet aldrig hans Indre naaer,
 Vildt Stormen over hans Hoved gaaer;
 — Gud styrke hvert sorrigfuldt Hjerte!

Den femte Mai (1821).

(Efter Beranger.)

De Spanske lod' mig deres Skib bestige,
 Da forrigfuld jeg gik paa fjerne Bred;
 Jeg svage Kæst kun af et Hæsterige,
 Min Sorg, forvildet, paa Ganges Bølger gled.
 Fem Aar svandt under Indiens Middagsbue,
 Nu, langt fra Cap, saa glad jeg seiler her.
 Stakkels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

Ha, St. Helena! Lodsen høit udbryder,
 See, der Europas Helt vansmægte maa!
 I brave Spanske! Harmens Taare flyder,
 Hans Lænker og hans Bødler falde maae!
 Slev leger Tiden over Degnets Tue,
 Al, jeg kan intet gjøre for ham her!
 Stakkels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

Maaskee han sover! han der gik at knuse
 De stolte Kongers Throner, hvor han saae!
 Skal atter Kjempevingen mægtigt fuse?
 Han gaae at doe, mens Konger styrte maae? —

Af! Hav og Klippe barst ad Haabet true,
 I Gunders Raad er Ornen ikke meer!
 Stakkels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

Træt Seiren stod, den kunde ham ei følge,
 Den sank, men ei han tøved' efter den,
 Kun tvende Gange mod den falske Bølge
 Han dukked', for at høve sig igjen.
 Med giftig Saft de grønne Laurbær true,
 Dødsenglen Heltens bedste Krands frembær.
 Stakkels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

„Mon det er ham?“ hver Potentat udbryder,
 Saa snart et Skib gaaer over Bølgen blaa.
 „Ha, er det ham!“ som Skrækkens Bud det lyder,
 „Mod ham vi Millioner væbne maae!“
 Og han? — maaskee nu slukkes Lampens Lue,
 Du, Fædreland, hans sidste Tanke er;
 Stakkels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

Dit Navn, din Vland gif gjennem alle Zoner,
 Thi Himlens Gud sin største Skat Dig gav;
 Det straaler mægtigt over Jordens Throner
 Fra denne Klippe i det salte Hav.

Hans Seire seer jeg der, som Tyret, lue,
 To Verdner, ny og gammel, mødes her.
 Staffels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

I brave Spanske! Klippen hist jeg kjender;
 Men store Gud, et fulsort Flag jeg seer!
 O, jeg maa græde! — græde selv hans Kjender,
 Død er han! Seir, din Husbond er ei meer!
 Nu synker Dagens Stjerne fra sin Bue,
 Taust flye vi Klippen med dens Helgensfjær.
 Staffels Soldat! jeg skal mit Frankrig' skue,
 Min Søn skal lukke mine Dine der!

Paa Brocken.

(Den 26de Mai 1831.)

Noit over Skyen staaer jeg her,
Dog Hjertet maa bekjende:
Jeg var dog Himlen mere nær,
Den Gang jeg var hos hende.

Stanze.

(Efter det Russiske.)

Saa hvid hun er min Hjertenskjær,
 Et mere Hvidt ei findes der!
 Jeg elsker hende! — ei det skeer,
 At jeg kan elske hende meer.

— Nu er hun død min Hjertenskjær,
 Meer hvid, end før, hun smiler her.
 Nu er hun død! O Hjerte = Gru!
 Og meer jeg elsker hende nu!

Taaren.

— — hiint fiere Fader gav
 Blomsten Dug og Diet Taarer.
 S. H. Guldberg.

Mit Hjerte er en Himmel graa,
 Hvor Sorgerne som Kloder staae;
 Saa underlig er deres Gang,
 Derfor er Barmen dem for trang.
 Grød kun, ja grød, saa faaer Du No!
 Hver Taare er en Verden jo;
 En Verden fuld af Sorg og Lyst,
 Der ruller fra det snevre Bryst.

Og har Du grædt dit Die træt,
 Da bliver Du om Hjertet let,
 Thi Sorgen, om den end er stor,
 I hine Taare=Verdner boer!
 Og troer Du vel, at han, som glad
 Seer Krybet paa det mindste Blad,
 Han, som det Hele stræber til,
 At han en Verden glemme vil?

Vugge-Vise.

(Efter Wellmann.)

Sov og drøm Du Engel blid,
 Tidnok vil det ende,
 Du vil see vor onde Tid,
 Og dens Galde kjende!
 Verden er en Sorgens Ø,
 Bedst Du aander skal Du døe,
 Og i Graven bygge.

Engang flød en Kilde frem,
 Mellem Skovens Ege,
 Og en lille Dreng ved dem
 Sprang i muntre Lege;
 Bedst som han 'sit Billed' saae
 I de klare Bølger staae,
 Var det reent forsvundet!

Saadant er vort Jordliv her,
 Gid jeg det ei vidste!
 Som man aander bedst enhver,
 Legges man i Kiste!
 Ja Barnlille, tænk derpaa!
 Naar Du seer de Blomster smaae
 Smykke Mark og Enge.

Bisse lulle! — hør Du mig!
 Giv' Dig Gud det Bedste!
 Naar Du vaagner, jeg til Dig
 Klipper Mænd og Heste!
 Bygger Korthuus — lullelul!
 Derpaa blæser dem omfuld.
 Synger smukke Viser.

Moder her til Barnet har
 Kirsebær og Blommer,
 Og er Du en lille rar —
 Præstemanden kommer;
 Smukke Navne Du da faaer;
 Bisse lulle! Buggen gaaer,
 Sov min søde Unge!

Det syge Hjerte.

Moderen.

Hvad kommer Du fra Kirken her?
 Vil Du ei see paa Stadsen der?
 I Dag staaer liden Grette Brud.
 Men Du er bleg! Du gode Gud!
 Du seer jo ganske saadan ud,
 Som da — o Gud, jeg græde maa!
 Som Lille Du i Græset laae,
 Et giftigt Dyr stak der din Fod;
 Døds=Smerten i dit Ansigt stod;
 Ak, dobbelt den jeg med Dig led.
 Din Fod jeg grov i Jorden ned,
 Og Jorden suged' Giften ud;
 Saa har han gjort den gode Gud!

Sønnen.

Ja, Moder, Jorden hjælper der.
 I Hjertet er nu Giften her;
 Jeg føler den — forbarm Dig Gud!
 Din Jord vil suge Giften ud.
 O, grav det syge Hjerte ned,
 Det hjælper jo, saa faaer jeg Fred!

Til en ung Dame.

(Med et Exemplar af mine Digte.)

Naar Rattergalens Dine man udbrænder,
 Saa skal den synge baade Dag og Nat,
 Det samme med et Digterhjerte hænder,
 Naar Livet der sin skarpe Torn har sat;
 Man horer Sengen, ingen Sorg man tænker,
 Saaledes maa det være! — ikke sandt?
 Alt er betalt, naar man et Smil kun skjænker,
 Dog meer — ja, meget meer hød dem jeg vandt!
 De, som en Søster, vil mig kjærlig domme,
 Naar der jeg sover, hvor man ei kan — drømme!

Dödsöieblikket.

„Wenn die unbekannte Hand den letzten Pfeil an das Haupt des Menschen sendet, so bückt er vorher das Haupt, und der Pfeil hebt klos die Dornenkrone von seinen Wunden ab.“

Jean Paul.

Hvad er det dog, som lyser? det luttres for min Sands;
Jeg føler Diet briste i denne Straaleglænde.
Mit Hoved mat sig boier for Kraften i min Aand,
Og mildt om Hjertet løsne sig alle snevre Baand.
I Døden faae vi Binger, det troe vi jo som Smaa,
Ja Aanden den faaer Binger, som Tankens overgaa!

I Stjernernes Systemer i Midten paa vor Jord,
Jeg seer en Guddoms Fylde, hvortil jeg ei har Ord.
En Evighed jeg skuer i Alt, selv i mit Bryst,
Og alle Taager synke bag Jordens kjendte Ryk.
I mine Brødres Hjerter nu først jeg læser ret,
Vel er' vi alle svage, men ingen ganske flet.

O kunde vi herveden saa klart i Andre see,
Som i vort eget Indre, vi gjorde Dem ei Bæe.
I hver jeg mig gjenkjender, i store, som i smaa,
O, skal vi da i Døden hinanden først forstaae?
Jeg er saa let, saa salig, saa luttret i min Tro,
Jeg føler Kamp og Stræben, og dog en himmelsk Ro!

Romanzer og fortællende Digte.

18

1811

October 1811

Received of the Honble the Secy to the Treasury
the sum of £1000 000

for the purchase of the
of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

of the said sum of £1000 000

Soldaten.

Med dæmpede Hvirvler Trommerne gaae,
— Af, skal vi da aldrig til Stedet naae,
Alt han kan faae No i sin Kiste?
— Jeg troer mit Hjerte vil briste!

Jeg havde i Verden en eneste Ven,
Ham er det, man bringer til Doden hen,
Med klingende Spil gjennem Gaden,
Og jeg er med i Paraden!

For sidste Gang skuer han nu Guds Sol,
— Der sidder han alt paa Dødens Stol;
De binde ham fast til Pælen,
— Forbarm Dig Gud over Sjælen!

Paa eengang sigte de alle ni.
De otte skryde jo reent forbi;
De rysted' paa Haanden af Smerte,
— Kun jeg traf midt i hans Hjerte!

Örkenens Sön.

Den vilde Hengst jeg tumler,
 Vi flyve paa Sletten afsted,
 Men Hjertet slipper dog ikke
 Den stærke Kjærlighed.

Som Solen brænder i Sandet,
 Saa brænder det dybt i mit Bryst;
 Det er, som Hjertet vil spænges
 Af Længsel og af Lyst!

Saa høi og saa stor er Himlen,
 Med Sol og Stjerner paa,
 Dog rummer den ei den Flamme,
 Mit Hjerte dølge maa!

Der brænder mig Ild i Blodet,
 Flyv, vilde Hengst, afsted!
 Mit unge Hjerte sprænges
 Af haabløs Kjærlighed!

Lille Lise ved Brønden.

„Unschuld, nur wenn du dich nicht kenneſt, wie die kindliche, dann biſt du eine; aber dein Bewußtſeyn iſt dein Tod.“

Jean Paul.

Læt ved Huſet Brønden ſtaaer,
 Lille Liſe til den gaaer,
 Stirrer tankefuld derved,
 Thi hun af ſin Moder veed,
 At man her fra Brøndens Vand
 Trækker Børnene i Land;
 Ja, hun ſelv, ſom her nu ſtaaer,
 Kom derfra for fire Aar,
 Og en Broder tog' de nyſ,
 Ham, ſom ſaaer ſaa mange Kyſ.

Stiøt hun ned i Brønden ſeer:
 „Mon der nu er ingen ſleer?
 „Eller ſidder hver og een
 „Ekjult bag Brøndens Kampeſteen?
 „Rigtignok har Søſter ſagt,
 „At os Børn har Storken bragt,

„Alt han har bag Nødens Tjorn,
 „Piger og smaae Dreng=Born;
 „Men hvor skiller han de Smaa,
 „Naar de ei har Klæder paa?

„Nei, de boe i Brønden her!
 „Jeg har selv jo været der;
 „O, nu kan jeg ogsaa see,
 „Een igjennem Vandet lee!
 „Hun som lille Lise staaer,
 „Og har ogsaa gule Haar.
 „Kunde jeg dog bare faae
 „Kun den mindste af de Smage!
 „De er' meget bedre der,
 „End min dumme Duffe her!”

Bruden i Rörvig Kirke.

(Et sjællandsk Eagn.)

— — — en Skjæbne, som end hænger
I Stjernerne, begynde skal i Nat.

Shakspear's Romeo og Julie.

I.

Klart skinner Maanen paa den nøgne Kyst.

I Præstegaarden er nu Alt saa tyst;

Dog, tyst og stille er det stedse der,

Thi i den øde Egn den ligger her

Paa Tangen, som gaaer langt hist ud i Hayet,

Hvor Kirken staaer i Sandflugt halv begravet.

Hvem nærmer sig? — Med stærke Skridt de gaar.

Det er en Skare Mænd med Kapper paa!

Men under Rappen blinker Staalet frem;

Den gamle Præst de gjæste i hans Hjem. —

Alt ryster Porten ved de stærke Slag;

Selv Spurven vækkes under Husets Tag

Og slagrer, bange, fra sin lille Rede,

Til Lyngen paa den sorte Hede.

II.

Med Fader=Blif og solvgraat Haar,
 Den gamle Præst nu hos dem staaer;
 Taus er hver Mand;
 De pege mod den nøgne Strand,
 Hvor Kirken hæver sin røde Muur,
 I den døde Natur.
 Han kjender i dem et fremmed Folk;
 De vise ham Guld og den skarpe Dolk,
 De bede og true — nu drage de bort,
 Og Præsten følger i Kjortel sort.
 Fast holder han Biblen under sin Arm,
 Men Hjertet banker i Oldingens Barm;
 De bane sig Wei gennem Sandet
 Til Kirken ved Vandet.

III.

Rundtom er alt saa øde, man seer kun den nøgne
 Strand,
 Hvor Tungen flager i Vinden henad det hvide Sand.
 Saa underligt Bolgerne synge og over Dybet gaae,
 De soulme, som Hjertet, der langes, derfor de briste
 maae.
 I Maansfinnet stiger Skummet, det hvide Bolge=Liig;
 Den hvidgraa Maage flygter med bange, høse Skrig,

Og slaaer mod Kirke=Ruden sit stærke Binge=Par.
 See Kirken den er oplyst, som aldrig før den var,
 Og huult og dæmpet stiger derinde Sangen frem,
 Det er, som Tone=Vølgen kom fra de Dødes Hjem.

IV.

Uf fremmede Mænd er hele Kirken fuld,
 De straalet sæt i Vaaben og i Guld;
 Kun tyndt er Skjægget om den brune Kind,
 De hylle sig i deres Kapper ind;
 Med Naalen Sværdene mod Gulvet slaae;
 Man seer en Kvinde ene blandt dem staae,
 Halv er hun Farn kun, halv en voksen Møe,
 Og Diet er en dyb, en fulsort Sø,
 Hvor Sjælen stormer, og hvor Vølvens Gang
 Ei dæmper Hjertets dybe Orgelflang.
 Hun er saa bleg og dog saa navnløs smuk;
 Paa Læben svæver Smertens bundne Suk;
 Men hun er smykket, som en Konges Brud,
 Fromt knæler hun og beder til sin Gud;
 Saa underligt det mørke Die brænder,
 Og næsten vrider hun de spæde Hænder.
 Hos hende staaer en Ungling, hoi og stolt,
 Han er i Tyrste=Pragt, men Blikket koldt;
 Saa mærkt han stirrer her paa Pigen kun,
 Og ligner ret et Liig, saavel som hun,

Han leder hende taus til Altret frem;
 Den gamle Præst skal der velsigne dem.
 Af aldrig viede han to saa smukke;
 Og aldrig hørte han saa dybe Sukke,
 Sligt Sorgens-Bryllup aldrig for han saae.
 Som Vander rundtomkring de andre staae,
 Kun een, den mægtigste man blandt dem seer,
 Hvor kun det fule Smil om Læben leer,
 Med raske Skridt til Altret træder frem,
 Han vegler Ringene imellem dem.
 — I Kirken er det tyst, som i en Grav,
 Man hører kun det nære, barske Hav.
 Nu toner hendes „Ja!“ — saa dybt det klang,
 Ret som den Døende, der sukker sidste Gang.
 Høit stiger Sangen nu mod Kirkens Bue,
 Det er saa sørt, at Hjertet ret maa grue!
 Og atter bliver Alt igjen saa tyst,
 At Bølgen høres kun mod Sandets Kyst.

V.

Ved Crucifixet Præsten sværge maa,
 Ved Hjertets Fred, ved Himlens høie Blaa,
 Ved Dagens Lys, ved Kraftens høire Haand,
 Ved Jesu Christ, Gud og den hellig' Aand,
 Ved Alt, hvad her og hist ham møde maa,
 At han vil evig dølge, hvad han saae.

Ei speide det, som kun er klart for Gud;
 Først da de føre ham paa Heden ud,
 Hvor Himlen hvælver sig saa blaa og rolig!
 Og hvor han snart seer Hjemmets stille Bolig.

VI.

Ad ukjendte Veie, gennem det dybe Sand,
 Bender igjen tilbage den gamle Mand;
 Fra Kirkens Rude seer han Lysstraalen spille,
 Men derinde er Gravens evige Stille.
 Skjult vil han vente den kommende Dag.
 Ved Stranden ligger et Skib med det russiske Flag.
 Saa underligt spulmer hans Bryst — o evige Gud!
 Som han lytter, falder i Kirken et Skud —
 Det runger fært i Natten gennem Hvalvingen hen,
 Men snart bliver der atter et Dødsstille igjen.
 Nu aabnes Kirkedøren, og see — Mand for Mand
 Haste de alle bort, ned mod den nøgne Strand;
 Der tales, men Præsten ei fatter de fremmede Ord;
 Bildt Kapperne slagre i Binden — de stige ombord.
 Alt spulme de stolte Seil og Skibet flyver fra Land.
 See ved Maanlyset Mændene der! — men den gamle
 Mand

Knæler bag Kirken og læser sit Fadervor,
 Og aabner derpaa Døren til Kirkens Chor.

VII.

Hvert Spor er her forsvunden, som Læbens sidste Sang;
 Dog see — en Kruttdamp følger igjennem Kirkens Gang,
 Og Gulvets Fliser ligge jo ganske løse her,
 Den gamle Præst sig bøier, og da han løfter hver,
 Seer han den sorte Kiste — der har man Pigen lagt.
 Et deiligt Liig! hun ligger dræbt, i sin Brudedragt.
 Naamt er hun af en Kugle, tæt ved det venstre Bryst,
 Hør, derfor sukker Bølgen rundtom den døde Kyst;
 — Men Skibet er forsvundet fra Horizontens Rand,
 Og roligt skinner Maanen henad den hvide Strand.

De to Fugle.

Der bygger en Fugl her dybt i mit Bryst,
 Saa langt fra Blad og fra Grene;
 Den synger i Smerte og sølsom Lyst,
 Fordi den sidder saa ene.
 Den tør kun flynge sig fast til Gud,
 Og see gjennem Dinens Rude ud!

For hende den synger sin Sorg og Lyst,
 Ved Nætter og lyse Dage;
 Der bygger en Fugl i hendes Bryst,
 Den søger den sig som Mage.
 Den titter ogsaa fra Diet's Blaa —
 Mon Fuglen ikke kan Fuglen forstaae?

Hør mig den synger Alt, hvad den veed,
 Mit Liv, min Tanke, min Stræben;
 Den selv forraader min Kjærlighed,
 Der flygtede bly for Læben.
 Den synger sin dybe Sorg og Lyst;
 Men Svar har ei Fuglen i hendes Bryst.

Den seer saa taus gjennem Rudeas Glar,
 Og det gjør mig sorgfuld og bange.
 Fortjener ei Fuglen det mindste Evar,
 For Hjertets de dybe Sange?
 Den fattige Fugl et Hjerte bær',
 Saa tro, som den med de gyldne Fjær!

Den synger og sørger sig vist ihjel —
 En Anden kan Bruden fæste,
 Og hun — ja hun glemmer Fuglen vel,
 Og det er jo ogsaa det Bedste!
 De to var' ei for hinanden skabt',
 Nu, døer den ene, hvad er saa tabt!

Mörket. *)

(Efter Byron.)

Jeg drømte — dog en Drom var det ei ganske!
 Udsluft var Solens Glands, og Stjernerne
 Gif uden Straaler, uden fastsat Bei,
 I Mörket i det grændseløse Rum,
 Hvor Jorden, som en død og fortgraad Klump,
 Hang i en Luft, hvor ingen Maane lyste.
 Og Morgenstunden kom, gif — kom, men uden Dag.
 I denne Sammer glemte Mennesket
 Hver Lidenffab, og hvert et Hjerte bad
 Allene her om Gæ: om Lyset atter.
 Man levede ved tændte Blus. Og Throner,
 Selv Fyrfternes Palladfer, Hytterne,
 Hvert lille Skuur, hvor Dyrene fandt Ly,
 I Flammer lyste; Byerne blev' Afte,
 Men mens de brændte, stod man rundt omfring,
 For dog endnu engang at fee hinanden.
 Man tændte Skovene — men Etund for Etund
 De fyrtede og frandt — og Stammerne
 I Gnifter fluffedes — og Alt var sort.
 Paa Mandens Pande, hvor hiint Rædselsblus

*) Originalen „Darkness” har samme riimfrie Versemaad.

Som Lynglint sittred', læste man kun Rædsel. —
 En Deel laae taus, skjulte deres Ansigt
 Og græd — en Deel frampagtigt knytted' Haanden,
 Og hviled' Kinden paa den, mens de loe;
 Her sværmed' nogle om og nærede,
 Med hvad de fandt, de sidste Flammebaal;
 Banvittig' saae de til den mørke Himmel,
 Liiglagnet for en Verden, der var uddød,
 Og fasted' sig igjen i Støvet, bandte
 Og hylede i deres Tænders Gnidsel.
 Røvfugle ffreg' og slagred', slog' med Vingen;
 De vilde Dyr kom bævende og tamme,
 Og Slangerne i Hobe samled' sig,
 Kom, hvislede, men uden Braad og Gift.
 Man dræbte dem til Spise. Snart igjen
 Brød Krigen ud, der for en Stund var ophørt;
 Sin Føde kjøbte man for Blod, og hver,
 Imens han matted' sig, sad mørk og harmsfuld,
 Der var ei Kjærlighed; een Tanke kun
 Beherskede den hele Jord og den var: „Død!“
 Død uden Hæder. Hung'rens vilde Qual
 Nad Alles Indre; Menneffene døde;
 Ujordet henlaae deres Kjød og Been;
 Den Magre blev et Bytte for den Magre,
 Og Hunde anfaldt' deres egne Herrer;
 Kun een blev tro et Liig og afholdt Fugle

Og Dyr og Mennesker fra dette ene,
 Til Hungeren afkræftede den selv,
 Og Liget blev et Nadsel. Dog endnu
 Den Intet aad, men under dybe Hyl
 Og Tammersfrig den sliffede den Haand,
 Der ei gjengjældte den med Klap, — og døde.
 Snart dræbte Hung'ren Alle. Iffun to,
 Fra een og samme mægtig Stad, var' til;
 Men de var' Fjender. Begge traf hinanden
 Ved Alt'rets halvudslukte Kul,
 Hvor det Indviende var til vanhellig Brug
 Lagt i en Hob. De greb' deri;
 De nøgne, knokkelmagre, tunge Hænder
 Med Sittren rørte kræfteløse i
 Den tynde Aske, deres svage Ande
 Oplivede den halvudslukte Flamme,
 Der spottende belyste dem; og da
 Det nu blev klart, de hæved' Diet,
 Og saae hinanden Ansigt imod Ansigt —
 De saae — der lød et Skrig, og de var' døde.
 Af Affky mod hinanden døde de,
 Uvidende om, hvem af dem det var,
 Hvem, paa hvis Pande Døden ridsed': „Djævel!“
 — Død, øde, laae den folkerige Verden,
 En mægtig Klump, der eied' ingen Narøstid,
 Og ingen Urter, Træer, Mennesker!

Nei intet Levende; Alt her var dødt;
 Et Chaos af et tørt, et livløst Leer.
 Sø, Flod og Verdens-Hav, Alt stod nu stille,
 Og Intet rørte sig i Dybets Afgrund;
 De stolte Skibe raadnede dernede,
 Og stykkeriis faldt Masten ned og laae
 I Dybet, hvor der nu var ingen Bolge;
 De vare døde, — Draaben selv var død,
 Og Vindene, thi Lusten var et Stille;
 Og der var' ingen Skyer meer — thi Mørket
 Ei mere brugte dem — det var nu Alt.

Tyveknekten.

I Buggen ligger det spæde Noer,
 Det sover saa trygt og stille;
 Moderen læser et Fader vor,
 En Engel hun seer i den Lille.

Omt hun kysser hans runde Kind
 Og glemmer hver jordisk Smerte,
 Drømmer saa sødt i Fremtid ind;
 Saa drømmer hvert Moder-Hjerte.

Men Ravnens kommer med al sin Slægt,
 Og synger bag Ruden sin Vise:
 „Din Engel bliver en Tyveknekt,
 „Dg vi skal Engelen spise!”

Klintekorset paa Møen.

Det er en lys, en deilig Sommernat;
 En Jæger vandrer mellem Klintens Krat,
 Han er saa bleg, af! Sorgen tungt ham nager.
 Med Jæger=Taske og med ladet Gevær
 Han vandrer Skranten nær,
 Mens Hunden rundt i store Kredse jager.
 — Just denne Nat, for otte Somm're siden,
 Hans Moder døde, længe alt for Tiden,
 Og nys hans Brud man jordede bag Kirken,
 Hvor Storken bygger Nede høit i Birken.
 En mægtig Beemod steg i Sjælen frem,
 Han tænkte paa de Kjære, paa sit Hjem,
 Den lille Hauge hist bag Huset,
 Af, Alt laae nu i Gruset. —
 En Stund han stod saaledes taus nedboiet,
 Da hævede han Diet;
 Guds store Himmel var saa reen og blaa,
 Hendeligt foran ham Havet laae,
 Og fjernt han saae i Maanelyset blaane
 Den hvide Klint paa Stevn's og paa Arcone.
 Hans Tanke fløi i Verdens=Rummet ud,
 Og fremt han atter stoled' paa sin Gud;

Ei længer græd han for de tabte Kjære,
 Han følte: snart han skulde hos dem være.
 En salig Fred sødt kvægede hans Bryst;
 Hans Døie fulgte langs den høie Kyst;
 Som Tempelvægge stod den hvide Klint med Skoven,
 Og Himlen danned' Kuppelen for oven.
 Dybt nede leged' Bølgen med Klintens brune Tang,
 Det lød saa sært i Ratten, som dæmpet Orgelflang.
 Fra Stevn's og fra Arcona en Straale lyfte smukt,
 Og spilled' som en Stjerne hen over Hav og Bugt.
 Som Jægeren det skuer, sært banker da hans Bryst,
 Thi Lyset hurtigt nærmer sig Møens hvide Kyst.
 Stevn's Klintefonge kommer med Spil og Havfrue-Sang,
 Hans Kjortel er en Taage, hans Haar og Skjæg er Tang,
 Et Dødningbeen hans Scepter, men Kronen sølverblaa,
 Og rundt om Karmen svømme Havpuslinger saa smaa.
 Sit Scepter høit han hæver, og ved de stærke Slag
 Sig Klinten for ham aabner, men uden Larm og Brag.

Snart kommer og Arconas Drot
 Til Møens hvide Sommerslot.
 Hans Krone flammer som Guldet rødt,
 Men Kinden er bleg og Diet dødt;
 En Skibsmast er hans Spiir og Stang,
 Og Rappen er vævet af Skum og Tang,

Den flager saa sært i Nattens Vind,
 I det han stiger i Fjeldet ind.

En Stund er Alt saa stille, kun Bølgen ruller fort,
 Da stiger ud af Fjeldet en Taage tyk og sort,
 Og begge Konger ile fra Møens Klint i Harm,
 Den tykke Taage skjuler den lette Bølgearm;
 Men Havet vildt sig hæver, det er saa sært at see
 De høie, sorte Bølger med Skummets hvide Sne;
 De vælte sig mod Kysten og løfte Steen og Tang,
 Men høit fra Dronningstolen man hører sølsom Sang;
 Der sidder Klintens Dronning, den høie, blege Mo,
 Og skuer stolt og rolig ud paa den sorte Sø!
 „Et jordist Bryst jeg elsker, men ingen Klinte-Drot.
 „Dig, Tæger, jeg udkaarer, hør hos mig i mit Slot!
 „Dybt under Dig sig hvælver en Verden skjøn og smuk,
 „Der skal hos mig Du glemme Jordlivets bittre Suk.
 „Lad Beilerne kun smyse, og rase vildt paa Sø,
 „Du er min Brudgom, Tæger, Dig kaarer Klintens Mo!”
 Saa toner det i Natten, og Stormen stiger meer,
 Igjennem Krat og Grene den hvide Mo han seer;
 Et Fader vor han læser, et Kors han før sig slaaer,
 Og roligt med sin Bøsse han hjem til Hytten gaar.
 Han tænker paa sin Moder og paa sin tabte Brud,
 Saa inderligt han beder: „send Du mig Døden Gud!”

Hver Søndag flinger festligt hen over Bondens Bang,
Fra Landsby-Kirken, deiligt den stærke Orgelklang,
Og Menigheden synger og alle Lærker slaae!

De sorte Kors paa Graven i Sommersolen staae;
Og under Kirkens Bue han atter beder Gud:

„O lad mig snart gjensamles med Moder og med Brud!“

— De søndagsklædte Bønder med Hustruer og Smaa
Med Psalmebog i Haanden, fra Kirken hjemad gaae;
Sødt dufte Mark og Enge, og Skoven staaer saa grøn,
Men ved de Kjæres Grave han læser først en Bon.

I Hylde træet synger en lille Fugl saa smukt:

„Snart skal, som jeg, Du svinge Dig bort fra For-
dens Bugt!

„Før Vinterstormen kommer, din Vinge vøjer ud,

„Og Du skal atter favne din Moder og din Brud!“

Han hører Fuglen gjerne, thi Sangen han forstaaer,
Men naar ved Midnat ene han gjennem Skoven gaaer,
Da seer han mellem Krattet den hvide Klintens Mo,
Hun sidder høit paa Skrånten, tæt ved den salte So.
Snart vinker hun saa venlig, snart truer hun i Harm,
Men Rette-Duggen falder som Graad paa hendes Barm.

Endt er den gyldne Sommer,

Alt Vinterstormen kommer

Og Svalen drager bort,

O, sikkert iffun fort

Den arme Jæger dæmpe maa sin Længsel,
 Snart aabner Englen ham vist Livets Fængsel.
 Tidt tænker han paa Fuglens Trostesang;
 Men Sneen ligger alt paa Mark og Bang,
 Det syger vildt derude,
 Og Blomster staae paa Vinduets froсне Rude.
 — Mørk Natten er, med Sneefog og Dræm;
 Det knager vildt i Skovens Birk og Gran,
 Men mellem Stormens Brag.
 Han hører Dye=Slag.
 Skovtyven tumler sig bag Busk og Krat.
 Tryk er han i en saadan Rædsels=Nat.
 Sin Dont en ærlig Jæger røgte maa;
 Med sit Gevær og Jæger=Taske paa
 Han Lyden følger.
 Alt er han Skrænten nær — han hører Havetsølger;
 Men hver en Sti og Plet han kjender nøie,
 Skjøndt Alt er Nat og Mørke for hans Die.
 — Alt ryster Stormen stærkere sin Vinge,
 Tæt foran sig han hører Dyen klinge.
 Et Skridt — — — og med et Skrig,
 I Dybet ligger han et blodigt Liig.

„Jeg fanged' Dig min Brudgom!“ saa synger Klintens

Mø;

„Ak, var Du villigt kommen, da skulde Du ei dø.

„Dit Ligg jeg kun kan trykke op til mit hvide Bryst,
 „Din stolte Sjæl har svunget sig høit til Himlens Kyst!”

I Kirkens stille Have

Høit følger Græsset paa de glemte Grave,

Men smukt paa Klinten staaer

Det hvide Kors alt mange, mange Aar;

Tidt synger Lærken der i Aftenroden,

Hvor Jægeren fandt Døden;

Og Bølgen leger venligt med Klintens brune Tang,

Det klinger smukt i Natten, som dæmpet Orgelflang.

Nu har den brave Jæger glemt Jordens Sorg og Harm,

Men Duggen staaer som Taare paa Møens hvide Barm.

Phantasie og Danvid.

Bag Brombarhæffen hist ved Afgrundens-Randen
 Staaer Vandringssmanden.
 Han stirrer taus mod Himlens dunkle Blaa,
 Og vil dens høie Etjerne-Skrift forstaae.
 Hvo kan vel følge Herrens skjulte Traade?
 Hvo løser Livets underfulde Gaade?
 Alt er en Labyrint, hvor Blisdom boer,
 Hvis Hieroglypher sige: „Gud er stor.”
 Men som han grunder, toner Harpe-Klang;
 Sært blander den sig med en barmelig Sang;
 For Sjælen stige underlige Dromme;
 Mørk stirrer Diet ned i Elvens Strømme;
 Da seer han paa den haarde Klippe-Seng
 En underdeilig Dreng,
 Der synger om det Dybe og det Høie,
 Og maaler Himlen med sit Flamme-Lie.
 I Bussene de gyldne Harper staae,
 Ufæete Ufer dem med Vingen slaae;
 Hviin Side Elven, hvor sig Fjeldet buer,
 En Mø han skuer,
 Med Balmue-Krandsen om sit sorte Haar;
 Hun synger, som naar Stormenølgen slaaer;

Bleg er hun, vildt det mørke Die brænder;
 En Dolf hun holder i de hvide Hænder,
 Og med baccantist Lyst
 Hun ridser Blomster paa sit unge Bryst;
 Halv synes hun at vaage, halv at drømme,
 Og stirrer vildt i Elvens dybe Strømme.
 „Hvo er' de Børn?“ Den Vandrer spørger. — Stille!
 Nu nærmer han sig alt den fjære Lille.
 „Hvo er' I Børn? Hvad gjør' I her saa filde?
 Kom smukke Dreng, lad os ei Tiden spille!
 Hvor er Dit Hjem? Did lad os stræbe.....”
 Da afbrød Drengen ham med Smil paa Læbe.

„Jeg boer hos Hyrden hist ved Bjergets Fod,
 Hvor Hjorden græsser dybt i Dalens Skygge;
 Tidt sidder jeg hos ham ved Bøgens Rod,
 Høit i hvis Top de vilde Duer bygge,
 Naar han paa Floiten tolker Elskovs Lyst,
 Og Phyllis synker salig til hans Bryst,
 Da staaer jeg hos dem, blæser Bobler skønne,
 Mens Solen synker hist bag Skovens Grønne.

Jeg boer paa Fjeldet, hist i Ridderborgen,
 I Folkestue og i Kongesal;
 Jeg har mit Hjem hos Glæden og hos Sorgen,
 Paa Bjergets Nas og i den snevre Dal.

Jeg boer i Skibets Rum bag Plankens Sider,
 Med Fisseren jeg over Dybet glider.
 Jeg trænger gennem Klosters skumle Muur,
 Og gjæster Nonnen i sit Fangebuur.

Snart leger jeg i Fjeldets dybe Grotte,
 Og jeg kan mane Nattens Vænder frem;
 I Syd og Nord sees mine Trylleslotte,
 I Dybet og i Himlen er mit Hjem.
 Paa Kampens Dag staaer jeg for Heltens Dø;
 Og bringer Seirens Palme fra det Høie;
 Jeg følger Vandreren i Ørkenens Sand;
 Jeg aabner Skjalden Vædens Dromme-Land.

Selv Barn, jeg helst vil lege med de Smaa,
 Min Trylle=Verden de jo bedst kan fatte;
 I Hytte og i Borg de mig forstaae,
 Jeg bringer med saa underfulde Skatte.
 Vi kjende ikke Livets Kamp og Sorg,
 Os Hyttens Krog bli'er til en Ridderborg,
 Ja Stokken er en stolt og modig Gænger,
 Den lille Svale Borgens Mester=Sanger.

Da lege vi i Aften=Solens Guld,
 Som Bjerge staae de gyldne Skjærs Kæffe;
 Da toner Trø og Blomst saa underfuld,
 Paa Bækken seiler Livets lette Snekke.

En Ulveirs-Sky staaer over Bjergets Lund,
 Regnbuen luer fra den sorte Grund;
 Hift dykker Maagen sig i Bølgens Strømme.
 O! kan Du glemme Barndoms søde Drømme?

Da Du var lille, tit vi leged' sammen,
 Paa Skammelen vi ved Kaminen sad;
 Da saae vi Billeder i Gløde-Flammen,
 Og Sjælen sølte sig saa salig glad.
 Hvert Eventyr os Sandheds-Præget bar,
 Kun Livet her et Eventyr os var;
 Vi saae ei blot Cherubers skjønne Brimmel,
 Nei, selv Gud Fader i sin høie Himmel.

Nu staaer Du her, og grandsser Livets Gaade,
 Vil følge Herrens fine, skjulte Traade,
 Og fatte ham, din Aand, det Heles Liv —
 — Nu vel! saa følg mig i min Baad af Siv!
 Frygt ikke Elvens stumbeklædte Bunde!
 Jeg bringer Dig til mine Trylle-Lande.
 Men vogt Dig! — Seer Du Strømmens vilde Ryster?
 Den blege Pige hift — hun er min Søster;
 Jeg aabner for Dig Aanders Salighed,
 Hun styrter Dig i Dybets Malsstrøm ned.

Barnet ved Kirken.

Vi over Kirkegaarden maae,
 De sorte Kors i Sneen staae,
 Skjult ligge Gravens Stene;
 Den gamle Præst gaaer til sit Hjem,
 Bag Kirken bryder Maanen frem;
 Det er en Midnats-Scene.

Alt Maanens Straale Muren naaer,
 Et lille Barn ved Døren staaer,
 Det er saa blegt og stille.
 Den gamle Præst gaaer mere nær;
 „Hvem er Du og hvad vil Du her?
 Du fryser jo, Du lille!”

„D gjør mig intet, lad mig gaae!
 Min Moder ei det vide maae,
 Saa grød hun meget mere.”
 „ — Rei Barn! Dig intet Ondt vil skee!
 Men Haanden bløder! lad mig see!
 Er' ingen hos Dig flere?”

„O gamle Mand! jeg ret har grædt!
 Men der var Intet uden det —
 Det, som jeg ei tør sige!
 For Gjæld De stakkels Fader tog',
 Ja Alting, selv vor Psalmebog,
 Fordi vi ei er' rige!”

„Og Moder græder for de Smaa,
 Vi allesammen sulste maac,
 Der er saa tungt der hjemme!”
 „ — Du lille Stakkel, staae ei her!
 Men et Papiir Du har jo der,
 Som Du for mig vil gjemme?”

„Kom giv mig det, jeg er Dig god,
 Men hvad er det? Det er dit Blod!
 Hvad er det, Du har streget?
 „O Gud, o vær ei vred for det!
 Jeg veed nok, det er ikke ret,
 Men Moder græd saa meget!”

Hun sagde: kun den gode Gud
 Kan hjælpe os af Noden ud,
 Naar bare han kun vilde.
 Men ingen Hjælp vi fra ham fik,
 Og derfor jeg til Kirken gif
 Nu, da det er saa sildt.”

„For at faae Blod, min Haand jeg skar —
 Til Gud jeg mig forskrevet har,
 Men ikke til den Slemme.
 Gud vil jo gjerne see de Smaae?
 Til evig Tid han mig maa faae,
 Naar han dem hjælper hjemme!

Men Moder maa ei vide det,
 Hun har saa mange Taarer grædt,
 Saa græd hun mange flere —!”
 Da trykker Præsten Barnets Haand:
 „Dig signe Gud, den hellig’ Mand!
 Du skal ei græde mere.”

Digteren og Amor.

Liebe wirkt dieses alles und noch mehr.

Wieland.

Digteren.

Jeg min Kjærlighed maa følge,
 O det gør mit Hjerte Bee!
 Vi er' skilt ved Land og Bølge;
 Hun kan ei min Længsel see.

Amor.

Ei en Digter maa forsage!
 Han har Perler, Sølv og Guld,
 Nanden feirer alle Dage,
 Amor er sin Digter huld.

Digteren.

Jeg kan ei med hende tale,
 Drikke Liv af hendes Blik,
 Slagre, som den bange Svale,
 Tro om Hjemmet, hvor hun gif;

Skue dybt i hendes Hjerte,
 Vinde Haabets Himmel-Fred;
 — Nu — nu glemmer hun min Smerte,
 Og min dybe Kjærlighed.

Amor.

Lad ei Modet ganske svigte!
 Hjem er lykkelig, som Du?
 Du kan tale gjennem Digte,
 Sige hver en Tanke nu.

Du for Verden tør bekjende,
 Hvad hun allerede veed,
 Ingen troer det gjælder hende;
 — Hun forstaaer Din Kjærlighed.

Du kan lade alting trykke.
 „Det er Digte,” sige Folk,
 Men hos hende — tænk din Lykke!
 Der skal jeg nok være Tolk.

Varulven.

Klart skinner Maanen ved Midienat,
 En Taage staaer over Elverkrat;
 Ei mindste Bindpust nu Bladet rører,
 En Bonde hen ad Veien fører,
 Han driver paa Hesten, der trækker Karmen,
 Mens Konen holder Barnet i Armen.

„Ei Elverfolket du frygte her,
 I Engen de dandse ved Maanens Skjær;
 Lad Ratteravnen fra Mosen skrige,
 Du kun dit Fadervor skal sige.
 I hvad Du end seer, lad Dig ikke skræmme,
 Hold fast paa Barnet, snart er' vi hjemme!

„Afsted, afsted! alt seer jeg forvist,
 Vor Landsbykirke bag Høien hist!
 Afsted! — dog holdt! — Du lidt maa vente,
 En Luntepind jeg først vil hente;
 Skjor er den gamle, den let kan knække,
 Hold Barnet, lad Dig ikke forstrække!

En Stund hun sidder saa ene her;
 Det rasler i Busken — „hvem er der?“
 En fulsort Hund — hun Barulven kjender,
 Den stirrer paa Barnet og viser Tænder, —
 Hun slaaer den med Forklædet i sin Dvide,
 De skarpe Tænder deri monne bide.

„O Herre Jesus, forlad mig ei!“
 Saa beder hun. Ulven flyer sin Bei.
 Med foldede Hænder fast om den Lille,
 Hun sidder iisfold, bleg og stille.
 Snart Manden atter er ved hendes Side;
 Han driver paa Hestene: „Nu skal det lide!“

Alt er' de hjemme og Lyset tændt.
 Nu først hun siger, hvad der er hændt.
 „Ha, Mand! hvad er det? Om dine Tænder
 Der hænge Traade, jeg dem kjender.
 En Barulv Du er! Du selv var hiin anden —!
 — „Det Ord mig løser!“ svarede Manden.

Kunstner-Livet.

Kast Roffen snurrede, Kanarifuglen sang,
 Paa Gulvet Ratten sprang,
 (Det var et godt, et velopdraget Dyr).
 Den gamle Bedstemo'er fortalte Eventyr,
 Og Drengen lytted' gjerne,
 Thi Eventyr kun spogte i hans Hjerne,
 Al, Tiden løb med alt for raske Skridt,
 Ja tidt
 Slog Aftenkloffen allerede ni,
 Før Eventyret ganske var forbi,
 Da fik han Plads i Bedstemo'ers Alkove,
 Men kunde ei de første Timer sove!
 Der var saa meget jo at grunde paa.
 Saaledes just en Sommernat han laae,
 Da banker det paa Ruden,
 Og skjøn som Elskovs-Guden,
 En lille Dreng paa Gulvet for ham staaer,
 Med Grønt og Blomster i sit gule Haar.
 Fra Skuldren hæve sig to store gyldne Vinger,
 Og deiligt Legetoi den Lille med sig bringer.

O hvilken Fryd! af Glæde Diet flammer;

Det lille, snevre Kammer

Er snart forladt.

Alt er saa smukt jo i den maaneklare Nat.

Sødt dufter Skovens friske grønne Krands,

Smaa=Ulferne forlyste sig med Dands;

I Høien røre sig de gamle Kjempebeen;

Saa sidder Anden paa sin Bautasteen

Og fremad skuer,

Men, med sin Engel, Barnet ikke gruer.

De lege begge fro i Skovens Sale,

Hvert Træ, hver Blomst kan tale,

Og Fuglen synger smukt om, hvad den saaer

I hjerne Nager og i Luftens Blaa.

De gamle Kjempe=Høie

Sig aabne for hans Die;

Smaa=Publinger, knap som en Finger lange,

Arbeide dybt i Jordens snevre Gange.

Alt skuer han, og føler sig saa glad;

Men Dagen gryer — nu maae de skilles ad.

„Farvel! Farvel!”

Men næste Aftenqvæl

Den Fremmede igjen til Drengen kommer;

Saa gaaer det fort i Vinter og i Sommer.

Snart bygges Babeltaarne, Ridderslotte,

Snart leger han med Ulfen i hans Grotte,

Tidt laaner den ham fine gyldne Vinger,
 Da svinger
 Han sig til Himlen, som en Rjæmpe=Ørn,
 Og leger med de glade Engle=Børn.
 Han stuer Verden, høit fra Himlens hvalte,
 Og Alt hvad Bedstemoer fortalte.
 Saa svinde Barndoms salige Minuter.
 Man i en Skole Drengébarnet putter,
 Tilstopper Vinduet med Grammatik og Gloser;
 Kort sagt, man skoser
 Den Lille, som i Natten gjør Visiter,
 At han tilsidst kun gjennem Ruden titter
 Til Drengen, som nu bliver lang og stor.
 — Snart døer den gamle Bestemoer,
 Og hende følger Fader, følger Moder,
 Han har ei Søster meer, ei heller Broder,
 Forladt staaer Drengen da i Sorgens Tanke,
 Da banker
 Det atter paa det lille Vindues Rude,
 Og ude
 Den Lille staaer, han vinker — men forsvinder. —
 Da vaagne alle Barndoms søde Minder,
 Han vil den Lille søge,
 Der hist forsvandt bag Skovens dunkle Bøge.

Bort med Taare, bort med Suf!

Verden er saa lys og smuk.

Stjernen funkler fra det Blaa;

Gud er med os, hvor vi gaar!

Forroven

Han stiger ind i Livet, ind i Skoven,

Hvor før, som Barn, han med den Lille vandred';

Men, af! det Hele har sig reent forandret.

Stolt kneise Skovens grønne Træer med deres stive

Nakker,

Som Lapse sveie Pilene i grønne Snørlys Trakker.

Der vank mange Stød og Smæk, der kan faa til at

sukke,

Min Son, vil Du i Verden frem, Du frybe maa og

bukke.

Stort Selskab der i Skoven er, af Dyr paa to og flere;

O Gud, hvor der er mange Gjæs, og andet saadant

mere!

Dompappe, Narne, Stær og Sligt man seer i Hoiden

bygge;

Den flette Urt i Solskin staaer, den bedste tidt i Skygge.

Igjennem Tjørn og Krat

Han vandrer fremad, Dag og Nat,

Men hvad han søger, finder han dog ikke,

Og Skoven leer kun af hans vaade Blikke.

Men Stjernen funkler klart paa Himmels Ryst,
 En mægtig Tanke vaagner i hans Bryst;
 „Her vil jeg,” siger han, „i Skovens Skygge
 „Et Tempel bygge;
 „Dets Altar smykkes skal med Vaarens grønne Blommer,
 „Maaskee da Englen atter til mig kommer!”
 — Snart hvælver sig den stolte Tempelhal,
 Og Orglet bruser gennem Skov og Dal.
 Forundret Alfven titter
 Bag Buskens grønne Gitter;
 Den hele Skov
 Istemmer høit den store Kunstners Lov;
 Men Vedderkoppen væver Dag og Nat,
 Til han om Templet faaer en Bønning sat;
 Der kommer flere slige Recensenter,
 Og uden Complimenter,
 Giftige og fule,
 Det store Hele de i Bøn vil skjule.
 Natuglen glad med sine Binger slaaer,
 I Laage Templet staaer.
 Ei langer Guld det reent i Solen spiller,
 Det kan kun skimtes gennem Sandheds Brillen,
 Og de er’ tabt fra Løven indtil Myggen,
 Kun Slangen løber om med dem paa Ryggen.
 — I Glemsels Nat det bedste Blomster visner,
 Det varme Hjerte isner.

Men Tiden kommer snart paa Stormens Vinger,
 Da synker Taagen, Bøven springer;
 I Tjørn og Krat nu Vedderkoppen skjælver,
 Og Templet atter klart mod Himlen hvalver,
 Da strømmer Skaren til og jubler i det Høie,
 Men længst er bristet alt den store Kunstners Die.

Det toner over Tidens Belgehar.
 Som Bautasteen staar Templet paa hans Grav.

De to Ravn.

(Skotte Ballade.)

Der sidde to Ravn paa Træet hist,
 Saa sorte man aldrig saae dem forvist!
 De skrige høft over Skovens Krat,
 „Hvad faae vi at spise i denne Nat?”

„Jeg veed, at i Mosen bag Dæmningen hist,
 Der ligger en myrdet Ridder forvist;
 Men ingen det veed, uden Himmels Gud,
 Samt Hunden og Falken og Ridderens Brud.”

„Hans Hund drager atter paa Jagten hen,
 Hans Falk faaer sig snart en Herre igjen,
 Og Bruden finder en Hjertenskjær,
 Men vi faae et kosteligt Maaltid her!”

„Jeg sætter mig paa ham i Mag og i Ro,
 Og hakker ham ud hans Dine to,
 Og med hans Haar vil jeg flyve affred,
 Og fliske min gamle Rede dermed!”

„Saa mangt et Die vil svømme i Vand,
 Dog finder Ingen den Riddersmand;
 Det blæser koldt over Buss og Green,
 Hvor Løvet dækker hans hyide Been.”

Elbkongens Brud.

Det er saa stille i Fjendens Leir,
 Nu sover Hæren, den drømmer Seier;
 En Eneste vaager paa Kampens Færd,
 Han læner sig til sit gode Sværd,
 Og synger sin Ungdoms glade Drøm,
 Ved den brusende Strøm.

Hvad rører sig vel i Sivet her,
 Det er, som Taage ved Maanessfær.
 I Vinden flager et sølvblaat Liin,
 Der staaer en Dvinde saa fager og fiin,
 Hun lytter og smiler saa mangen Gang,
 Til hans jublende Sang.

Ei Elfskov rørte hans unge Bryst,
 Han synger sin Barndoms Smerte og Lyst,
 Og Havfruen aner et bedre Liv.
 Hun hæver sig op fra de grønne Siv,
 Og seer ham i Diet en eneste Gang,
 Da forstummer hans Sang.

Selv bliver hun bleg og atter rød,
 I Diet tændes Kjærligheds Glød.
 Hun trykker hans Haand — hvor bæver hans Bryst.
 Han stammer sin Kjærligheds rene Lyst,
 Hun blegner og foldt bryder Læben ud:
 „Jeg er Elbfongens Brud!”

„Ak, havde jeg aldrig hørt din Sang,
 Lev vel, Du seer mig for sidste Gang!”
 Hun er forsvunden — høit Volgen slaaer,
 Et blomstrende Siv i Vandet staaer,
 Det visner — see, nu synker det ned!
 Kan Sivet vel døe af Kjærlighed?
 — Trompeten gjaelder i Tjendens Leir.
 Ud, til Død eller Seier!

De Danske og deres Konge.

(En Skizze fra den 11 Februar 1659.)

Alt reiser Vint'ren sit hvide Telt;
Med Is ligger lille og store Belt;
Men Danmark stoler paa Herren.

See Svensken ligger for Kjøbenhavn,
Han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Ravn,
Men Danmark stoler paa Herren.

I Byen hersker den bittre Nød,
Saa haardt den alt trues med Hungersdød;
Men Danmark stoler paa Herren.

Den hele Forstad er lagt i Gruus,
Heit Flammeerne hvirvle fra Herrens Huus.
Men Danmark stoler paa Herren.

Den danske Konge paa Borden staaer,
De gloende Kugler omkring ham slaaer,
Men Danmark stoler paa Herren.

Alt eier Fjenden den hele D;
 Men Frederik svoer i sin Nede at døe;
 Og Danmark stoler paa Herren.

Enhver vil stride trods Kjon og Stand,
 Hver Mand er en Helt, hver Qvinde en Mand,
 Og Danmark stoler paa Herren.

Sin Liigskjorte drager nu Svensken paa.
 Som Dødningsfarer i Sneen de gaae,
 Men Danmark stoler paa Herren.

De levende Sneemand storme paa Stand,
 Men Qvinden dem smelter med sydende Vand;
 Frygt Danmark stoler paa Herren.

De Svenske storme med Larm og Skrig,
 Men synke i Sneen som blodige Liig,
 Thi Danmark stoler paa Herren.

— Snart toner te deum som Hjertets Tolk,
 Og Kongen knæler med alt sit Folk;
 For Seiren takke de Herren.

Kjærlighed.

Kjærlighed er stærk som Døden, —
 — Stjøn som Morgenrøden.
 Dehlensschläger.

See Solen blusser saa elskovsrod!
 Den lægger sit Hoved i Bølgens Skjød.
 Dog, hvem kan skildre det ret med Ord!
 Tilbedende tier den hele Jord,
 Kun Blomsterne nikke i Vinden,
 De kysser hinanden paa Kinden.

I Bugten hist, hvor Sivene groe,
 Der gynge i Baaden de Elskende to;
 I Havet, i Diet og høit i det Blaa,
 Alle tre Steder jo Himle staae,
 Men allerherligst blandt disse,
 Er Diet's Himmel tilviisfe.

Den Himmel eier det reneste Blaa,
 Og Lanterne der, som Stjerner staae;

Der ffuer man klart i Wandernes Land,
Man føler sig Barn og dog en Mand;
Hver Tanke mod Himlen sig taber,
Og Hjerter troer paa sin Skaber.

Skildvagten.

„Lui, lui, et toujours lui.”

Victor Hugo.

Af't'nen er taaget — desigt Lygterne brænde;
 Kun paa sin Støi og sin Larm kan man kjende
 Det store Paris.
 Den brogede, larmende Brimmel, paa Bølgerne's Bliis,
 Fremtrænger sig vildt gjennem Stræde og Gade.
 Hift staaer et Palads med pragtfuld Facade,
 Men kun svagt, gjennem Taagen, dæmrer den straa-
lende Krands

Af Lamperne's flammende Glands.

Hvo er vel Eier af hiin Pragt, man seer?

„Un cavalier,” man veed ei meer.

Bed Porten staaer en Graasskjæg i Gevær,

Engang han tjente i den store Keisers Hær, —

Forresten man om ham veed meget mindre;

Men saae man i den gamle Krigers Indre,

Da for vort Blik,

En sunden Verden, stor og klar, opgik.

„Hvor underligt forandres Alt med Tiden!”

— Saa drømmer han. — „Her stod jeg just! dog det
er længe siden.

Mit Bryst var fuldt af store Ungdoms Drømme;
Da bruste Blodet — ja, i vilde Strømme
Flød Frankrigs Blod,
Men Friheds-Træet grønt og herligt stod,
Og jeg var hærdet; nu jeg gammel er og blød.

Toulon var Fjendens. Seier eller Død.
Vi med vor yngste Officeer da svore,
Thi han — han var Napoleon den Store.
— Med ham gif Frankrigs yngste Helte-Flokke
Hen over Alpelandets Kjæmpeblokke,
Bestandigt opad, opad i den skarpe Vind,
Som vilde vi i Himlen ind!
Han gif foran, vi fulgte Mand for Mand,
Hvor før kun Mulen stæeg paa Fjeldets Rand,
Og gjennem Is og Sne og skarpe Vinde,
Vi vidste Fjenden og vor Seir at finde;
Der midt imellem Kamp og Dødens Flamme,
Han stod den Samme.
Eskjøndt Kugler flet om ham i Dagens Dyst.
„Om han blev dræbt!” — det gjøs i hvert et Bryst,
Thi Gud og han vor Tanke var i Leiren,
Og begge gav os Seiren.

Hvor jublede jeg høit med Folke=Drimlen,
 Da Keiser=Navnet tonede mod Himlen;
 — Smaa=Fuglene paa Fjeldets Lind
 Saae stolt til Konge=Ornen ind;
 Da stormede vi gjennem Buss og Hække,
 Og Konger faared' han, hvis Kraft de vilde knække.
 Selv Havets Slange, skjøndt den bister lo,
 Dog frygted Konge=Ornen's stærke Klo;
 En evig Trofskab, Venskab høit de svore,
 Og glemte dog saa snart den Eneste — den Store!

Ud over Neden vogte det stolte Winge=Par,
 For lidet ham det store Frankrig var:
 Han var Europas Helt — Europa var hans Rige,
 Hans Stjerne kjendte kun at synke eller stige.

„Mod Moskvo! — Moskvo! høit han bød,”
 Men stolt det reiste sig i Flamme=Glød,
 Kun Ild og Aske inddra' vore Lunger,
 Til Bjerge spulmed' Brandens røde Tunger,
 Alt blev til Ild, selv Liget i sin Grav,
 Og Lyffens Stjerne svandt i dette Flamme=Hav.
 — Hver Dag skjød Ruslands Jordbund Høre frem,
 Dog havde vi nok faaet Bugt med dem!
 Det Vintren var, og ei Rosaffens Landse,
 Der røved' Frankrig sine bedste Krandsse.

Kun Is og Sne stod for vort matte Blif;
 Ja Neglene fra Kjødets gif,
 Mens Born og Qvinder, Alt — dog taus jeg være
 maa;

Hvad Diet dengang saae,
 For nu mit gamle Hoved ikke tænke paa! —

Jeg blandt de Saarede paa Bognen laae:
 Een Flod og Nigerr var imellem Fædrelandet;
 Stærk Strømmen gif, tynd Isen var paa Bände
 Hver Bogn, hver Hest vi synke saae;
 Kun enkelt kunde man hiin Side Bredden naae,
 De matte Hænder vi fra Bognen strakte frem,
 Man saae det ei, thi „hjemad! hjem!“
 Det lød, det trængte i mit Hjerte;
 Jeg styrted' mig fra Bognen i min Smerte,
 Men Isen brast; — — dog Strømmen hæved' atter,
 — En Haand mig fatter —
 Det var Napoleons — Han var min Rednings-
 mand,
 Og jeg saae Frankrig, saae mit Fødeland.
 Fri stod jeg der, men ham man Haanden bandt;
 Europas Sol bag Elbas Skove svandt.

Men synke kan ei det, som Gud opreiser,
 Og Folket selv ham faarede til Keiser;

Der maatte til den hele Spurve=Brimmel,
 For at forjage Ornen fra sin Himmel.

Han kom — — mit Hjerte vilde mig af Barmen!
 Min Hustru holdt den Spæde frem paa Armen;
 Belsignelse fløi fra hans Helte=Bliffe,
 Han kom igjen — han glemte Frankrig ikke;
 — Men Frankrig glemte ham — det gav ham bort
 til Havet;

Ei Fædrelandet har sin første Helt begravet.

— Mod Fjeldet stolt den høie Bølge slaær,
 Men den er bristet længst, naar Fjeldet staær;
 Det synker ei, hvad engang Gud opreiser!
 Europa glemmer ei min store Keiser!”

Saadan den gamle Skildvagt drømmer nu.

„Hvad græder Du? —

Lidt vaade er’ de gamle Dienlaage,

Dog, det er mueligt Aft’nens Kolde Taage....

Dys! stille dog! glem nu den Store!

Hist gaaer en lille Een med Sabel og med Spore,

Derfor ei Mere!

Huff, gamle Graastjæg, Du skal præsentere!

Tre Dage af en Tyveknechts Liv.

Den første Dag — jeg husser det godt!
 Det var paa Marken, foran et Slot;
 Man hængte En i en Galge der,
 Og det var min Fader, denne her.
 Min Moder man ind i Hullet jog,
 Men dirke hun kunde det sille Skrog,
 Hun løb til Skoven, mig tog hun med,
 Og vi kom begge ret godt afsted.
 Den Gang var jeg kun en Unge.

Den anden Dag — Ja Tiden jo gaaer!
 Da var jeg saadan en nitten Aar,
 Jeg blev forlobt — jeg var ei flog!
 Nær havde jeg blevet et ærligt Skrog;
 Hvad Kjæresten vilde, det vilde jeg med,
 Men hun gjorde Nar af min Kjærlighed,
 Hun var som de andre af Evas Slægt,
 Jeg blev da igjen en Tyveknecht,
 Og det skal jo nogen være!

Den tredie Dag — ih nu, lad gaae!
 Jeg maa vel slægte min Fader paa.
 Alf Sult min Moder forlængst gif bort,
 Men jeg, jeg gjør det nu mere fort —
 Lidt høit jeg hele mit Liv tænkt,
 Nu kommer jeg høit — nu bliver jeg hængt.
 Maaskee min Kjæreste seer herpaa,
 Hun er her med Manden og alle de Smaa,
 At see, hvor Tyven kan dingle!

Snee - Dronningen.

Sundets vågor
Sofva kring den frozna kust.

E. Tegner.

Høit ligger paa Marken den hvide Snee,
Dog kan man Lyset i Hytten see;
Der venter Pigen ved Lampens Skjær
Paa sin Hjertenskjær.

I Møllen er stille, see Hjulet staaer.
Snart glatter Evenden sit gule Haar,
Saa hopper han lystigt, hei een, to, tre,
Over Is og Snee.

Han synger omkap med den skarpe Vind,
Der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snee=Dronningen rider paa sorten Skj
Over Mark og By.

„Du er mig saa smuk ved Snee=Lysets Skjær,
„Jeg faarer Dig til min Hjertenskjær,
„Kom, følg mig høit paa min svømmende D,
„Over Bjerg og Sø!”

Snees-Flokkerne falde saa tykt, saa tæt,
 „Jeg fanger Dig vist i mit Blomster-Næt!
 „Hvor Snees-Dyngen reiser sig høit paa Eng,
 „Staaer vor Brudeseng!”

Ei meer kan man Lyset i Hytten see;
 I Ringdands hvirvler den hvide Sne,
 Et Stjernesud spiller bag Skyen smukt, —
 Nu er det alt slukt.

Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
 Han sover saa sødt i sin Brude-Seng.
 Den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaaer, —
 Men Drivhjulet staaer.

Mesters Skjærmbret.

Naar Kulden barst sig nærmed',
 Naar Vintrens hyide Bier sværmed',
 Var der saa hjemligt og saa lunt i Mesters Stue.
 Paa Elisekaffelovnen saae man malet smukt,
 Hvorledes Jonas blev af Hvalen slugt.
 Idyllisk gnistred' Ildens røde Lue.
 For Dørene hang Tæpper og et paa Gulvet laae,
 Og grønne Tafts-Gardiner for Vinduet man saae.
 Paa Bæggen var der i forgylde Ramme,
 Med Tulipan i Haanden, en Madame;
 (Saavidt jeg troer,
 Var det min Moders Bedstemøer).
 Desuden saae man al vor Slægt i Silhouetter.
 Men hvad der meest behaged' mig og lille Fætter,
 Det var et Skjærmbret, nydeligt at skue,
 Thi Billeder var klistret smukt derpaa,
 Og jeg og Fætter, vi var' den Gang smaa,
 Og sad paa Skammelen i Mesters Stue.
 Vi saae, hvorledes bort fra Paradiset
 Adam og Eva løb, af Frygt for Niset,
 Den Gang de havde gjort den gode Gud imod.

Cain flygtede med Mærket i sin Pande.
 Syndflodens Bælte
 Gik over Skov og Bjerg. I Arken Noa bad,
 Og Duen kom med Haabets Olieblad.
 Ved Drakens Kilde Hagar sad,
 Og Drengen hvile bleg i hendes Skød;
 Det fæle Sodom' sank i Flamme-Glød.
 Vi hørte Joseph's Klager,
 Saa Pharaos med samt Egyptens Plager.
 Her tog' de Barnet Moses op af Vandet,
 Der førte han, som Mand, sit Folk til Canaans-Landet.
 Med Spil og Sang drog Jephthas Datter ud.
 Bildt hærged' Samson, her stod Ruth som Brud.
 Nu saae vi Drotten,
 Den bange Saul, hos Hexen hist i Grotten.
 Kong David sad med Harpen i sin Haand;
 Hist førtes Folket bort i Lanker og i Baand.
 Imellem Fædre-Hjem's Ruiner
 Nomade-Skaren gik med Sorgens Miner,
 Da lyfte Stjernen for det taarefyldte Die,
 Og Engle sang: „Jehova i det Høie.”
 De hellige Konger tre ved Krybben stod',
 Hvor Dren kysked' Jesu=Barnets Fod.

— Saa tidt og gjerne

Vi saae derpaa, og i vor lille Hjerne

Fremstod en Verden underfuld og smuk.
 Men af, en Morgen blev der Graad og Suk;
 Ved Døren holdt en Reisevogn — klart skinned' Solen;
 Den lille Fætter skulde langveis bort til Skolen.
 — Jeg saa ham ei i hele otte Aar.

Men nu igaar

Fortæller Moster: „lille Fætter kommer
 Endnu i Dag, og bli'er her for i Sommer.”
 Da blev jeg ret saa glad; hvert Barndoms Minde
 Randt mig isinde;

Jeg glemte reent, jeg alt var femten Aar.

Saa underligt mit Hjerte slaaer,

Da jeg ham hører komme. Ak, saa bange

Jeg bag det gamle Skjæmbret skjulte mig.

Han kysfed' Moster, Gud, saa mange Gange!

Og sagde: „Hvor jeg længtes efter Dig!”

— Han var saa smuk, jeg havde knap ham kjendt,

Men nu var han jo ogsaa en Student.

Snart fandt han mig: af, jeg var næsten død!

Jeg følte, jeg blev ganske rød.

Ak, hvor hans Kys dog brændte, min Kind var luehed;

Jeg slog mit Die ned —

Da stod en lille Dreng med Rogger og med Pile

Paa Skjærmen her;

Ei før vi lagde Mærke til ham der,
 Nu syntes han saa ondskabsfuld at smile.
 Thi før, da jeg og Fætter vare smaa,
 Vi heller paa de andre Stykker saae,
 Nu vil han hævne sig med sine Pile.

Jylland.

Fra Eid'rens Strøm til Skagens nøgne Bunker
 Den jyd'ske Hals krummer sig mod Nord; —
 — Den fede Hjord i Kloverengen vanter,
 Og Stimer myldre i den dybe Fjord.

Sørgespillet Svend Grathe.

Da Oldtid kun var nyfødt Skum paa Tidens stolte
 Bove,
 Laae Jylland som et Bildnis stort, med dybe, sorte
 Skove;
 Een Skov det hele Land kun var, hvor stolte Ege
 groede,
 De stærke, tykke Grene fast sig i hinanden snoede!
 Og Ornen bygged' Nede her, og Ulven grov sin Hule,
 Men ingen Snekke gled endnu forbi mod Nordens
 Thule;
 Og intet Dødsflag der faldt, en Dæmring laae derinde,
 Og Secler spandt, før Skoven saae sin første Mand
 og Kvinde.
 Den vilde Kraft fandt her sit Hjem, Naturen stod
 ei ene,
 Og Fuglene saa lystigt sang fra Skovens grønne
 Grene.

— Men dybt fra Havet Taagen steg, saa skarp og
 dog saa stille,

Den sluffed' Solens Ild, man saae ei længer Straaa-
 len spille.

Da isned' Blomst og Græs og Krat, selv Skovens
 stærke Stammer,

Og Bølgen steg og kjæmpede mod Jordens rødblaae
 Flammer.

Med Hyl sig styrted' Skovens Dyr, fortvivled', ud i
 Havet,

Og Mennesket drog fra et Hjem, som Bølgerne be-
 graved'.

Den vilde Jordbrand angreb Alt, hver Fugl, hver Dyr=
 dyr døde,

Som Lava damped' Ahlen. — — Alt i Secler var
 et Ode.

Da voxte Lyngen høi og sort, med violette Blommer,
 Med Skove Landets Østkant stod, smukt i den varme
 Sommer,

Og Fuglen kom, med lystig Sang, og byggede sin
 Nede,

Og Mennesket et Eden fandt, her bag den sorte Hede;
 Og Kjæmper færdedes og faldt — og Trofskab fandt
 sin Urne,

Og Sangeren var Folket kjær, det lære vi af
 Hjarne.

Paa Heden holdt da Kongen Thing, og Hornet kaldte
sammen,

Saa manget kraftigt Ord blev talt, og Natten svandt
i Gammen; —

Og hele Slægter svandt, som den, med deres stolte
Drømme,

Mens Maanen seiled' taus, som nu, paa Tidens Begels
Strømme.

Den saae dem plante Christi Kors, den hørte Mun-
kens Sange,

Mens Volgen brodes, end som nu, mod Skagens hvid-
graae Lange.

Den saae hiin stolte Ridder=Tid, den saae dens Borge
gløde,

Den saae Niels Ebbeesen, som Helt, for Danmark's
Frelse bløde. —

— Den lyser endnu bleg og rund, som Tidens store Die,
Paa Jyllands skovbefrandste Kyst og lyngbegroede Høie,
Seer Vesterhavet med sin Storm, der fuer Egen's
Grene,

Mens Fredens Blomster voge smukt om Heltens Bau-
tastene.

Havfruen ved Samsö.

(Et Sagn).

Die Meerfrau steigt aus den Wellen —

H. Heine.

Det er sildigt alt paa Aft'nen, Stormen stiger meer
og meer,

Bølgen vælter sig mod Kysten, hvor man Fisserhytten
seer.

O, der er saa lunt derinde, gamle Mutter sidder her,
Og ved Fyrrepindens Flamme bøder hun paa Garnet
der.

Hist i Krogen ligger Ratten, den er ei i Ungdoms Vaar,
Sildehoveder den spiser af et gammelt Potteskaar.

Lav er Døren, uden Lukke ryster den ved Stormens
Kast,

Skjøndt den nok saa godt er bunden med en gammel
Strikke fast.

Hør — nu rasler det derude, gamle Fatter kommer hjem;
„Gud skee Lov, han kom den Gamle! Soen er i Aften
flem.“

Men, hvor han er bleg og stille, Skyer paa hans
Pande staae;

Han sin gamle Klædning kaster, tager Søndags=Stad=
sen paa.

Haaret børster han med Haanden; see, hans Die ruller
vildt;

Undrende hans gamle Kvinde trykker ham i Haanden
mildt.

Hende kan han ikke dølge, hvad der driver ham afsted;
„Seg maa bort! til Dannerhoffet; før faaer jeg ei nogen
Fred.

„Havfruen igjen jeg hørte, det er nu den tredie Gang;
„Hvis jeg dvæler længer, vil hun synge snart min Død=
ningsang.

„Hvert af hendes Ord jeg husker, o det klang saa stort,
saa smukt!

„Snart skal Jubelkloffen klinge over Belte, Sund og
Bugt,

„Og en Prinds skal fødes Danmark, fuld af Snille,
fuld af Mod;

„Han skal nævnes fjerde Christian, af den olden=
borgske Rod.

„Under ham vil Danmark blomstre, og hans Bærf vil
ei forgaae!

„Som en Konge, Helt og Fader skal han blandt
de Danske staae!”

— Saa den gamle Fisser taler, griber Knortestaven fast,
 Vandrer saa afsted fra Hytten, frygter ikke Storm og
 Nat;
 Men han skotter sky til Stranden, — aldrig Veien var
 saa lang —
 Havfruen i Dybet dukker; Stormen synger nu sin Sang.

2.

I Røg og Damp staaer Bugt og Sø,
 Paa Bølgen glider Havets Nø;
 Sin Helt hun seer paa Dækket staae;
 Høit om hans Daad vil Harpen slaae:

„Kong Christian stod ved høien Mast
 I Røg og Damp.

Hans Børge hamrede saa fast,
 At Gorthens Hjelms og Hierne brast;
 Da sank hvert fjendtligt Speil og Mast
 I Røg og Damp.

Fly, fleg de, fly, hvad flygte kan!
 Hvo staaer mod Danmarks Christian,
 I Kamp?!”

Fra Fader=Diet strømmer det røde Helteblod,
 Men han har Seiren vundet og hævet Danmarks Mod.
 See, Fjendens Skare flygter — og gennem Sund og
 Belt

Den glade Havfrue synger om Seiren og sin Helt.

3.

Uarhundreder forsvinde i Tidens dybe Grav.

See, Ratten er saa stille, speilklar er Fjord og Hav;
Dampfskibet glider hurtigt, langs Samsøes grønne
Kyst,

Maskineriet larmer, forresten Alt er tyst.

De Passagerer sove paa Dækket Ratten væk,
Enhver har godt indsovet sig i Kappe og i Sæk;
De snorke og de sove Enhver paa sin Maneer.

Styrmanden staaer ved Roret og hen mod Kysten seer,
Thi hist, hvor Den høiner sig i den salte Sø,
Der sidder bleg og gammel, hiin Havets kjendte Mo.
Det lange Haar er hvidnet, og ligner bleget Tang,
Og mat, som Bølgen's Skvulpen er hendes sidste Sang.
„Trehundred' Aar er' foundne, fra først jeg Lyset saae!
„Min Barm ei længer soulder, og Loffen er saa graa!
„Snart paa min Gravhøi voxer den lysegønne Tang,
„Mit Minde da forsvinder, som nu min Aften-Sang.
„Til Skum jeg snart forvandles — — kun eet gjør

mig saa vee:

„Ik, aldrig skal jeg mere hans Helteaand da see!
„Jeg sang jo ved hans Bugge, jeg sang i Kjøgebugt,
„Jeg græd i Issefjorden, da Danmark's Sol var
slukt!”

— Den gamle Styrmand lytter — han hører hvert et
Ord.

De Passagerer vaagne. — Det fuler stærkt fra Nord.
 — Havfruen er forsvunden, forstummet hendes Sang,
 Men Skum der sees paa Bølgen og paa det brune
 Tang.

Den blinde Moder.

„Frommen hyrsvler. De er' nær!
Mægtigt fuse Hærens Faner.”

— „Moder, det er Vinden her,
Der gaaer gjennem Skovens Graner.” —

„Hører Du ei Hestens Hov?
Rustvogn tæt ved Rustvogn fører.”

— „Veien gaaer i denne Skov,
Det er Reisende Du hører!”

„Stille Barn, de er' os nær!

Vinden suser ei i Granen.

Seer du ei den hele Hær?

Stolt din Fader bærer Fanen.

Nei, det er ei Nattens Blæst,

Eller fremmed Mand, der reiser,

Foran Hæren, paa sin Hest

Rider jo den store Keiser!”

„For mit Die er det Nat,

Men i Mulmet ham jeg kjender.

Barn, jeg føler mig saa mat,
 Føld Du mine gamle Hænder!
 Vinden sufer gjennem Fanen,
 Mildt din Fader vinker der,
 Barn, o sæt mig her ved Graven,
 Døden føler jeg er nær."

Holger-Danske.

(Et Sagn).

Det gothiske, gamle Kronborg i Maanedstet staaer,
 Mens sort og skumflødt Bølgen mod Fæstnings-Muren
 slaar.

De stolte Skibe seile igjennem Sundets Bugt,
Fra Helsingborg hist blinker et eenligt Lys saa smukt.

Den danske Kyst staaer deilig med Skove og med Krat,
Men beegstort hæver Kullen sig i den lyse Nat.

Paa Kronborg flinger lystigt saa manget Gammens
Drd,
En Venneflof har samlet sig her om Gildes-Bord.

See Punsche=Bollen damper, de syngte og de lee;
Betrækkets blege Helte paa Iystigheden see.

Tilslidst sig Taleren dreier — det er just Midenat —
Paa Holger, som skal bygge i Kronborgs Kæseemat.

„Skald han hos os bygge, saa er det dog en Skam,
„At ingen af os Svende endnu besøgte ham.

„Kom lad os undersøge, — og er da Egen Digt,
 „Vi stævne vil Poeten, der først kom frem med Sligt!”

Saaledes Een just taler, og neppe er det sagt,
 Før ogsaa hele Toget er strax i Orden bragt.

De rustne Hængsler knage og Faklen brænder rødt:
 Dybt i de dunkle Gange saa øde er og dødt.

Hvert Fodtrin lydt man hører; hist ligger Steen og Gruus,
 Og fhy og bange sværme de frygge Flagermuus.

Den tykke Jernport knager, nu er man der vel snart?
 — Mod Muren slaaer man Faklen, der ei vil brænde klart.

Den flamme Lust alt kjøler det hede Ungdoms Blod,
 Og Blodet kjøler atter det faade Ungdoms Mod.

Nu har de søgt saalænge i hver en Kæfsemat;
 Endnu en Port de aabne, — da standser Skaren brat.

Thi i det hvalte Kammer, hvor nu de træde ind,
 See de en kraftfuld Gubbe med Haanden under Kind.

I Steenbordets Flade hans Ekjæg er voget fast;
 Hans Ansyn ellers ligner hiin Drots ved høien Mast.

Han sidder i sin Rustning med Sværdet i sin Haand,
Og paa den høie Pande man læser Heltens Aand.

I Drømme sæt han taler, høit hæver sig hans Barm,
„Hvor staaer det til med Danmark? behøver det min
Arm?”

„Ræk Ungersvend mig Haanden, see min jeg rækker her,
„Dit Haandtryk skal mig lære, hvor stærk vel Slægten er!”

Men Svenden dreier mod ham rask Døren med sin Slaa,
For Holgers stærke Haandtryk sig Ternet bøie maa.

Da smiler han i Drømme: „den er dog ei saa svag!
„Og Holger Danske kommer til Hjælp paa Farens
Dag!”

— Saa tause og saa blege de Evende fra ham gaae,
Og lettere de aande først under Himlens Blaa.

De see de klare Stjerner og Maanen stor og rund,
Mens Bølgen skumhvid vælter sig gjennem Øresund.

Det Første og det Sidste.

Tanker i vingede Flugt, jeg skimter lig svømmende Lande,
 Og som de svæve forbi, tegner jeg dristig dem ned!

E. Hauch.

Et Syn jeg saae paa Tankens stærke Strøm,
 Det var saa klart, det var ei nogen Drøm!
 Det var et Syn, der males ei ved Ord.
 Jeg saae vor Jord
 Fra Tidens første Pulse=Slag,
 Til Dommens sidste, store Dag.
 — Alt var en giftig Dunst, der var ei Liv at haabe,
 Men Kraften bød, og Taagen blev en Draabe,
 En Draabe kun, men dog en Verden stor,
 En Verdens Kugle, hvor
 Sig Liv udvikled', og igjen de faste Former brast
 Og blev en Grundvold fast,
 I Bølgen dybt begravet;
 Da steg, som nøgent Skjær, det første Bjerg af Havet.
 Det nøgne Skjær blev til en Ø, med Græs og Krat,
 Og Den blev et Fjeld i Bølgen sat,
 Der rundt om sig saae atter Der stige;

Saa steg fra Bølgen frem det første Verdens Rige.
 Og Alt var Liv og Blomst og Frugt;
 Gud saae det selv og fandt det viist og smukt,
 Og skabte Mennesket. — Jeg saae den første Mand,
 Og Alt var Duft og Sang paa Bølge, Luft og Land;
 Men hvad han følte, alle Hjertets Dromme,
 Mens ene han gif over Tidens Strømme,
 Steg, som en Verden, fuld af Aandens Glæder,
 Høit mod hiint Land, hvor intet Die græder.
 — Det er ei godt, at Mennesket er ene,
 Det vidste Gud, og som fra Bøgens Grene
 Udvogt Green, og atter Blad ved Blad,
 Saa samled' sig et Folk, — og Folket skiltes ad;
 Og der blev Krig og Fred,
 Og der var Haab og Sorg og Kjærlighed. —
 Jeg saae min Nutid komme og forgaae,
 Og mangen Gaade opløst for mig laae;
 Men Verdens Lande kjendte Diet neppe,
 Thi mangen Stad blev nu en øde Steppe,
 Og manget Land blev Sø, og Søer atter Land,
 Og Byer reiste sig fra Strand til Strand;
 Kunst blev Natur;
 Og Aanden kjendte ingen jordiff Muur; —
 Alt var udfilet, Alt var moden Frugt.
 Hertil, og ikke meer, gif Stovets Flugt!
 Alt Jordiff ældes maa, hver Sol, hver Stjerne,

Det Nære og det Fjerne;
 Alt sagtne vil sin Gang, det's Kraft vil standse!
 Jeg saae det visne hen som Blomsterfrandsje.
 Ei lenger svulmede det stolte Hav,
 Der kom ei Blomst, ei Græs — Alt var en Grav,
 Hvor ingen Luftning steg og svandt igjen;
 Selv Solen blev en Kugle uden Glands;
 Som Laage hang den stolte Stjernefrands;
 Alt smuldred' hen.
 Og Mennesket — hvert Die maatte briste!
 Jeg saae det sidste,
 Det sidste Menneske paa Jordens store Grav, —
 Og da nu han tillukkede sit Die,
 Fløi ingen Tanke mere mod det Høie,
 Men Alt var Chaos i det store Himmel-Hav.
 Men Chaos svandt, som Støv=Gran, for mit Blik,
 Og hver en salig Aand til Gud indgif,
 Og Alt var Gud og Salighed — og Myriader,
 Og Himlen sang: „Halleluja, vor Fader!“

Tiggeren og hans Hund.

(Efter Adalbert von Chamisso.)

„Erlægge tre Daler i Skat for min Hund,
Hvis ei, see den druknes i denne Stund?
Hvad tænker det høie Politie!
Hvortil det evige Slagterie!

Jeg er en gammel, sygelig Mand,
Der ikke en Hvid fortjene kan,
Jeg har ei Penge, jeg har ei Brød,
Jeg lever jo kun af Hunger og Rød!

Og naar jeg var syg i Vinteren — ja,
Hvem var det, som sig forbarmed', da?
Hvo blev hos mig ved Dag og Nat,
Naar jeg i Verden var reent forladt?

Hvo elskede mig vel tro og huld,
Hvo varmed' mig mod Vinterens Kuld,
Hvo fulgte mig min tunge Bei,
Og hungred' med, men knurrede' ei?

Det gaaer til agters med os to,
 Du er nu syg og gammel jo,
 Du stakkels Dyr! — trods Bæe og Alf,
 Jeg skal Dig drukne, det er din Lof!

Det er din Lof! det er din Løn!
 Saa gaaer det mangen Jordens Søn;
 Guds Død! jeg hug i mangt et Slag,
 Men Bøddel blev jeg først i Dag!

Her er jo Strikken, Stenen med,
 Og her er Vandet — nu affted!
 See ei paa mig! — — Er det saa stort!
 Et Stød med Foden, saa er det gjort!”

Men medens sin Hund han binde vil,
 Den slikker hans Haand og logrer dertil,
 Og atter han Strikken til sig drog,
 Fast om sin egen Hals den slog!

Han gjorde en Eed — det var en Gru!
 Sin sidste Kraft han samlede nu,
 Og styrtede sig i Floden ned,
 Den skjulte ham med hvad han leed.

Dg Hunden sprang ud — den frelse vil!
 Den hyled' om Hjælp; snart Folk kom til;
 Den logred', den greb den gamle Mand,
 — Men slæbte dog kun et Liig i Land.

Ei viet Jord den Døde fik,
 En Hund kun med som Følge gif,
 Den lagde sig paa Graven her,
 — Man siger, at den døde der.

Den fremmede Fugl.

Soll ich dir die Gegend zeigen,
Mußt du erst das Dach bestiegen.

Göthe.

Seer Du Huset med de røde Bjælker i den hvide Muur?
Rundt om kneise stolte Bøge i den store, frie Natur.
Seer Du hist, bag Brombærhækken, Drengen med det
aabne Blik?

En tumler han sig, lystig efter muntre Drenge's Skik;
Men nu standser han og lytter, thi høit oppe paa en
Green

Sidder der en Fugl og synger, o en lille, deilig en!
Ret som Guld og skønne Perler skinner Hoved jo og
Krop,

Og den selv er ikke større end en fyldig Rosenknop.
Drengen og den lille Sanger blive snart fortrolig, her,
Og de skiftes til at synge i det røde Aftensfjær.
Men i Drengens Hoved spøger mange rare Eventyr,
Dem han alle vil fortælle for det lille smukke Dyr;

Men see, Fuglen kan dem alle, selv han saae det paa
sin Flugt,

Ingen kan som han fortælle, nei, det er dog alt for
smukt!

Men det er ei nok med dette, den kan ogsaa hege lidt;
Tusind Mile kan den flyve, mens den siger „qvirrevit!“
See den flyver, og den kommer, Drengen er saa sjæle=
glad,

Fuglen bringer sjældne Frøforn, svøbte i et Rosens=
blad.

I hvert Frø er' skjulte Kræfter, knap er et i Jorden
lagt,

Før et Trylleslot der voger i sin hele, stolte Prag.
Taget er af Morgenrøde, Seilerne af Bjergets Sne,
Og igjennem Slots-Portalet kan man ind i Himlen see!
Men et andet Frøforn spulmer til en deilig Sommersky,
Og med Dreng og Fugl den svæver over Skov og
Mark og By,

Seiler ind i Aftensolen, o den er saa rød og stor!
Stiger derpaa ind i Himlen, hvor den gode Gud jo
boer;

Seer de mange, mange Stjerner, der som hvide Blom=
ster staae,

Jesusbarnet og Guds Engle med de store Binger paa.
Skyen daler atter med dem, bringer dem til Skovens
Krat,

Hvor de smukke Alfes lege i den lyse Sommer-Nat,
 Og hvor Nanden af hvert Blomster, der henvisner Nar
 for Nar,

Atter nu i Midnatstimen duftende for Diet staaer.
 Fra et Trækorn stiger hurtigt frem en Palme høi og
 stor,

Drengen der med Fuglen sidder, Træet meer og mere
 groer;

Høit det voger over Skoven, over Skyen mod sin Gud,
 Breder stolt sin grønne Krone over hele Jorden ud.
 Fjerne Lande, fjerne Have, seer han dybt dernede
 staae,

Dog imellem Jord og Himmel underlig han langes
 maa.

Over Skyen, høit deroppe, Hjertet vil mod Jorden
 ned,

Og fra Jorden vil det atter søge hist — hvad det ei
 veed.

Saadan spinde Nar og Dage, Barnets søde Sorg og
 Lyst,

Diet bliver da til Flamme, thi det brænder i hans
 Bryst.

Fuglen flyver, Fuglen kommer, og den flyver bort
 igjen;

See, da sidder han ved Stranden, stirrer over Floden
 hen;

Diet seer kun Hav og Himmel; Alt er det umaalte
 Blaa;
 Ingen D og ingen Skyer for det trætte Die staae.
 Men see hist, en sneehvid Svane nærmer sig mod Ky-
 sten her,
 Og sin fjære Fugl han kjender i den stolte Svane der.
 See, en Blomsterbaad den trækker, bunden ved sit
 Vinge-Par!
 Og en underdelig Pige den jo med i Baaden har.
 Fra det 'barnlig' flogne Die strømmer Freden i hans
 Bryst;
 Kjærlighed —! O Hjertet svulmer — Du er meer end
 jordiff Lyft!
 Tanken styrker, Tanken knuser, Jord og Himmel er
 saa nær!
 Alle gode Aander juble i det klare Morgensfjær.
 Skoven mere grøn sig hvælver, Alt er Duft og Alt er
 Sang,
 Og der kysjes og der drømmes, og der kysjes nok en-
 gang!
 Uger svinde som Minutter, Naret er en Sommer-
 Nat,
 Hvor kun Glædens Ulfer lege i det friske, grønne
 Krat.
 Hvad kan Ewanen bringe mere end en trofast Hjer-
 tenskjær?

Blomsterbaaden gynger atter, hvad mon vel den bringer her?

Det er meget meer end Perler, meget meer end Sølvo
og Guld;

Søde Engleborn den bringer, hele Baaden er jo fuld!
Moderen dem ømt omfavner, Faderen er Barn med
dem,

Og de begge to er bange, at de flyve fra dem hjem;
Flyve op til Himmerige, til de andre Børn hos Gud,
Thi et Nu — og Engle-Vingen voge kan fra Skul-
dren ud!

Fuglen kaster Evanehammen, er den lille Fugl igjen,
Og den slagrer og den synger smukt i Barnehimmelen.
Trylleslottet stiger atter af det lille Blomster-Frø,
Og til Solens Land de seile henad Himlens store Sø;
Palmen voger, og i Kronen gynger Børnesloffen glad,
Og med Alfjerne de skabe Baade af et Rosenblad.

Manden seer sin Barnehimmel og sin første Kjærlighed,
Som to klare Stjerner funkler de i Mandens Blom-
sterbed.

Men i Evanehammen stiger han i det umaalte Blaa,
Og som Sandet dybt i Havet seer han Verd'ner for sig
staae.

Alt er kun een Guddoms Tanke, Alt er kun een
Kjærlighed!

Manden frulmer, Hjertet synker til sin Barnehimmel ned. —

Men saa snart sig Verden tumler, det er ret en broget
 Drøm!

Narene, som Draaber, svinde i den store, stride Strøm.
 Gjennem samme Tidens Prisne hver betragter Livet her,
 Men vi see det ikke altid gjennem samme Farveffjer. —
 Taus og ene sidder Manden ved den kolde Marmor-
 steen,

Børn og Hustrue ere døde, Fuglen synger ei paa Green.
 Diet seer hen over Havet, hvor den røde Sol gaar
 ned;

„Men dog aldrig Svanen kommer? Faaer dog Hjertet
 aldrig Fred?”

Og saa inderlig han længes, træt er Hjertet af at slaae,
 Men der dykker ingen Svane op fra Havets dunkle
 Blaa.

— Dog, hvad er det hist som spøger i det milde Af-
 tensfjer?

See, paa Svanens hvide Vinger kommer Dødens En-
 gel her;

Hvad han synger, synes Manden han har hørt som
 Barn engang,

Og en mægtig Hjemvee føler Hjertet ved hiin Barn-
 doms Sang.

Fuglen kan ei bringe mere fra det underfulde Land;
 Derfor er det, Englen kommer til den trætte Vandringss-
 mand;

Begge stige de i Baaden, glide fra den snevre Bugt,
 Og i Aftnens sidste Straale sees den, som en Stjerne
 smukt.

Men naar Baaden reent er svunden, er han i det bedre
 Hjem,

Og de store, hoide Binger vogne er' fra Skuldren frem.

Drengen og Moderen paa Heden.

Det Grønne, Blaae og Røde var kun Tant, —
Maaskee der Sorte turde være Sandt.

E. Wilster.

D siig mig dog, kjær' Moder, hvad aldrig Du har
sagt,

Naar skal jeg see min Fader? Er han i Jorden lagt?
Ei før Du mig fortalte, hvem dog min Fader var,
Derfor saa sære Drømme jeg tidt om Natten har!
Var ei min Fader Konge? — Tidt tænker jeg derpaa!
Og hvorfor skal vi evig paa denne Hede gaae?

Hvor er' de sorte Skove, hvor der var Dands og
Sang?

Hvor er' de store Bjerge, som jeg har seet engang?
O siig, hvor er min Fader? O siig mig, hvem han var!
Thi underlige Drømme jeg tidt om Natten har!
O siig mig dog, kjær Moder, kan Du min Drom for-
staae?

O Nat da var det for mig, som jeg min Fader saae,

Regnbuen stod foran mig, af tvende Bjerge holdt,
 Men oppe under Buen min Fader svæved' stolt;
 Om Halsen hang en Kjæde, og han en Krone bar,
 Og Engle fløi omkring ham paa hvide Vinge=Par.
 Jeg saae ham ad mig vinke, det Hele var saa klart;
 O, siig mig dog, kjær Moder, siig, finde vi ham snart?

Sie stille med din Drømmen! Du alt for stort har
 tænkt!

I Ungarn, hvor Du fødtes, der blev din Fader
 hængt.

Stolt var han, som en Konge, selv da han hængtes op!

Nu har de sorte Rævne fortæret længst hans Krop.

Da jeg brød ud af Hullet, Du ved mit Hjerte laae — —

Nu, bliv ei bleg om Kinden! — Nu! — vil Du
 bare gaae!

Invaliden.

Røgsky ved Røgsky over Marken laae,
 De røde Ildsvælg Diet ene saae.
 Eært dundred' Jorden under Hestens Hov,
 Som var det Stormen i en Fyrresskov.
 Mand tæet ved Mand vi stod', kun: „frem!“ det lod.
 Min Broder faldt — han fandt en Heltedød.
 Jeg sølte Intet. Intet Hjertet rørte,
 Jeg kun den dybe Frommehvirvel horte,
 Trompetens Stød —; vi bruste vildt affted —
 Da faldt min Hest — mit ene Been gik med.
 Hen over os den hele Krigshær gik;
 Jeg veed ei meer, det sortned' for mit Blik. —
 Da jeg blev vakt, var Alt saa tykt, saa tykt! —
 O denne Stilhed knugede mit Bryst.
 Mit Been var Ild, af Torst min Læbe brændte,
 Jeg laae blandt Liig, men intet Træk jeg kjendte.
 Det sildigt var, jeg sølte Nattens Blæst,
 Nær ved mig vrinskede en saaret Hest;

Der laae en Fransmand; dybt hans Dødsfuf lod,
 „Napoleon” han nævned’ — og var død.
 Seg vilde bede, hævede mit Blik,
 Men Døden atter over Hjertet gif;
 Seg veed ei selv, hvor lange der jeg laae.
 Det første som igjen mit Øie saae,
 Det var en Mand, indsvøbt i Kappen her,
 Han jog to Næve bort, som sad mig nær.
 Seg saae dem, hørte deres hæse Skrig!
 (Seg var et Liig jo mellem døde Liig!)
 Taus Manden stod, hans Ansigt ei jeg saae;
 Den store Kappe høit om Kinden laae.
 Han saae mod Himlen, Alt var Skyer der,
 Da lyste der med eet et Stjernesfær,
 „Min Stjerne!” hørte jeg han høit brød ud.
 Han bøiede sig dybt som for sin Gud,
 Den store Kappe bort fra Skuldren gif;
 Seg saae det aabne, stolte Helteblik;
 Et Suk steg fra mit Bryst, da saae han ned,
 Men taug — han taug — jeg glemte hvad jeg leed,
 Men glemmer aldrig dette dybe Blik.
 Han bredte Kappen over mig og gif. —
 Seg laae imellem Liv og Død henstrakt,
 Mit Hjerte bad, og Rødning blev mig bragt.
 Den franske Leir var nær, der kom jeg hen,
 Men ei den tause Mand jeg saae igjen;

Ham var det dog, der Liv og Hjælp mig gav.
 Maaskee nu Græsset voger paa hans Grav?
 Maaskee han lever? — Lever langt herfra!
 Er lyffelig —? Mit Hjerte siger Ja!

Spillemanden.

I Landsbyen gaaer det saa lystigt til,
 Der holdes et Bryllup med Dands og Spil;
 Der drikkes Skaaler i Viin og Mjød,
 Men Bruden ligner en pyntet Død.

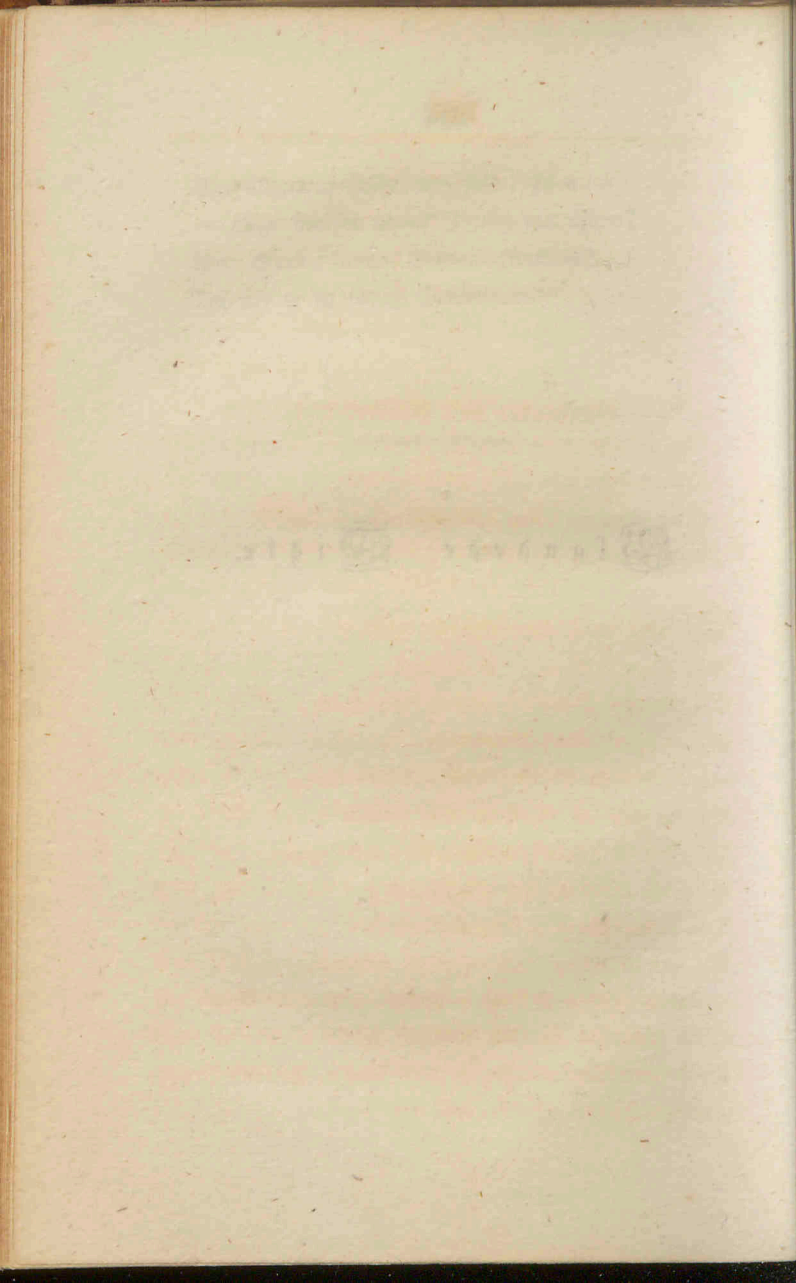
Ja død hun er for sin Hjertenskjær,
 Thi han er ikke som Brudgom her,
 I Krogen han staaer med Sorgen sin,
 Og spiller saa lystigt paa Violin.

Han spiller til Lokkerne blive ham graae,
 Han spiller saa Strængene briste maae,
 Til Violinen med Sorg og Gru,
 Han trykker mod Hjertet reent i itu.

Det er saa tungt, saa knusende tungt,
 At døe mens Hjertet endnu er ungt!
 Jeg mægter ei længer at see derpaa!
 Jeg føler det gjennem mit Hoved gaae.

See Mændene holde ham fast i Favn —
 — Men hvorfor nærne I mig ved Navn?
 Vor Herre bevare Enhvers Forstand!
 Jeg selv er en fattig Spillemand.

Blandede Digte.

Phantasie ved Vesterhavet.

Hertige Hav!

Ved din fontlende Barm har jeg hjemme.

Ingemann.

Er' disse høie, forte Møsser Fjelde?

Nei! fremad styrte de med Vælde,

Og Sneens Dyrger paa den høie Tinde,

Snart stige, snart forsvinde!

— Er det da Skyer, som i Dalen svæve,

Og nu med eet sig høit mod Himlen hæve?

Nei, det er Havet! — her dets dybe Sang,

Ei hørte Dret før sliig Orgelklang,

Den ryfter Sjæl og Tanke,

Thi her er alting stort og uden Skranke.

— Hvad gemmer Du, o Bølge, i Dybet's Bugt?

Hvad saae Du paa din stolte Flugt?

Hvad hørte Du? — Du Jordens Bugge, Jordens Grav;

Hertige-Hav!!!

— Dinølge saae ved Nordens Pol
 Den ei synkende Sol,
 Iisbjergenes evige Lag!
 Den sølte Equators brændende Dag;
 Den hviled' stille, udbredt som et Klæde
 Om Den, hvor Vilene græde!
 Den hørte paa Klippens, paa Sandets Kyst,
 Hvad dybt der sig rører i Menneskets Bryst;
 Den sang jo omkap med hver Fugl paa Green,
 Og gif over Perler og Dødningebæen.
 Den skued' ved Luftningens Strømme ved Stormens Chor,
 Verden saa undrende stor!
 Ja stor Du hæver Dig selv i din Bugge og Grav,
 Herlige Hav!
 Og dog, hvad er vel Du, mod Himlens store Sø,
 Hvor Jorden staaer kun, som en lille Ø,
 Hvor Sol og Maane, ja, hvor hver en Stjerne,
 Som Der ligge adspredt i det Fjerne!
 Og hvad er atter denne store Brimmel?
 Een Draabe kun i den uendelige Himmel!
 — Nu fatter jeg først klart hvad Døden bringer
 Paa Cherub-Binger!
 Thi bruus kun, vilde Hav, opløst din Rjæmpe-Bove,
 Med Dig og Stormen jeg min Gud vil love!

F y e n.

— „Der er godt at være.“

Wifster.

Ved Tanken om min Føde-D,
 Forsvinder hver en Smertel
 Den faarves af den stolte Sø,
 Og kaldes „Danmarks Hjerte.“

Her havde Freia fordum Bo,
 Nu flyer hun disse Kyster,
 Thi ellers havde Den to,
 Nys saae jeg hendes Søster.

R o s e n.

Du smiler her fra Hækkens grønne Blade,
 Som Englen smilte til det første Par.
 I Morgenduggen Blomsterne sig bade,
 En Draabe kun Du paa dit Blomster har.

Er det en Taare, Alfen græd, og sukked'
 Fordi Du er saa smuk og dog skal døe?
 Med Ungdoms-Fylde, Bladene halv lukked',
 Sødte drømmende Du staaer paa Jordens D.

Hvad drømmer Du? Din Drøm ei kjender Smerte,
 Dit Liv er Kjærlighed, din Sjæl er Duft,
 Dit Hele er et saligt Digter-Hjerte,
 Der Himlen seer, hvor Andre see kun Luft.

Den første August 1829.

(Til Kronprindsesse Caroline.)

Da første Gang jeg aabnede mit Die,
 Jeg skued' Himmelen og Danmarks Høie.
 Min Bugge stod ved Hyttens snevre Muur,
 Men kun jeg saae Guds herlige Natur;
 En mægtig Længsel vaagned' i mit Bryst,
 Og drev mig fra min Barndoms Dromme-Kyft;
 Jeg frygted' ikke Livets barske Binde,
 Jeg saae, jeg fulgte kun min Sanggudinde.
 Mit Skridt var rask, dog ei jeg frygte kunde,
 Jeg stod jo i de danske Bøgelunde;
 Tryk vandrede jeg frem i Herrens Navn,
 Og Gud og Danmark tog mig i sin Favn.
 — Ja dobbelt jeg min store Lykke skatter,
 Thi Naaden kom fra Danmarks første Datter;
 Dog Naade — nei, det er din bedste Lyst,
 At aande Himlen i hvert Broder-Bryst.
 — Klart tændes Glædesblus paa Danmarks Høie,
 Men klarere de stråale fra hvert Die,
 Thi Du forlader ei den danske Strand,
 Din Himmel fandt Du i dit Fædreland.

Et kjærligt Hjerte banker Dig imøde;
 Fra Frændens Bryst udgaaer din Morgenrøde,
 For Dig og Ham er Fryd paa Danmark's Kyst,
 Som i din Faders og din Moders Bryst.
 — Min bedste Sang jeg vilde Dig indvie,
 Men taler Hjertet dybt, maa Læben tie.
 For Gud jeg kun kan tolke Dnsket ret:
 „Han lønne Dig, som Du fortjener det!”

Stu d e n t e r - S a n g.

(Afsjungen i Studenterforeningen den 14 Februar 1831.)

„Herrer vi ere i Aandernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt vil staae.”
 E. Winther.

Met. Kloden maatte styre sammen.

Herskere i Aandens Rige

Er' Studenterne for vist!

Aander maae fra Graven stige

For vort Enilles Onseqvist.

Folketslægter, sjunkne Throner,

Hver en Heros, hver en Gud,

Sa, selv Romas Legioner

Reises atter paa vort Bud.

Gives der en bedre Vej?

Nei etc.

∴ Ingen Stand er som Studentens,

Han har valgt den bedste Vej! ∴

Er han ene paa sin Stue,

Midt i Byens travle Buur,

Drykker snart ham Aandens Due

Mangen sunden for Natur.

Kjæft med Hannibal han stiger
 Over Alperne bag Sky,
 Og med Cæsar han bekriger
 Stolt Barbarerne paa ny!

Gives der en bedre Wei?

Nei etc.

:| Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Wei! :|

Snart med Sappho sødt han drømmer,
 Alt med Hippocrat han har,
 Med Justinian han dommer,
 Snart han følger med Ansgar,
 Klart han kan det Svundne skue,
 Livets Færdsel, Daad og Skif;
 I hans stille, snevre Stue
 Stige Verd'ner for hans Blik.

Gives der en bedre Wei?

Nei etc.

:| Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Wei! :|

Men han viser ei sit Smille
 Ene blot ved Bog og Pen,
 Tør en Fjende sig fremstille,
 Lægger strax han begge hen.

Sværdet svinger han med Fre,
 Bruger det mod Fjendens Skjold,
 Det har denne funnet lære
 Paa den kjøbenhavnske Vold!

Ei han veeg paa Kampens Bei.

Nei etc.

∴ Det har Fjenden funnet lære
 Paa den kjøbenhavnske Vold! ∴

Tro han deler Brødres Smerte,
 Som sig bør den danske Mand,
 Erligt slaaer hans stolte Hjerte
 For sin Konge og sit Land.
 Ei han sidder kold i Krogen,
 Daadfuldt er Studentens Liv,
 Hjemme gransker han i Bogen,
 Ude viser Lunets Bliv.

Gives der en bedre Bei?

Nei etc.

∴ Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Bei. ∴

Det er ham hans mindste Stykke,
 Ved et Bliv, i Kjøbenhavn,
 Dyrehaven selv at bygge,
 Er det end ved Fastelavn.

Nydeligt saae vi denne Scene,

I vor store Læsesal,

Der, bag Skovens grønne Grene,

Venter os et lystigt Val.

Gives der en bedre Vej?

Nei etc.

:| Ingen Stand er som Studentens,

Han har valgt den bedste Vej! :|

Skaal for gamle Danmarks Rige!

Skaal for Nlandens Palme her,

Skaal for hver en trofast Pige,

Der har ret Studenten kjær!

Skaal for hende Hjertet drømmer,

Men som Læben følge maa!

Høit i Toner Glæden strømmer,

Hver en Skygge svinde maa!

Gives der en bedre Vej?

Nei etc.

:| Ingen Stand er som Studentens,

Han har valgt den bedste Vej! :|

Langsel med Potterne.

„Lad Fovlen flyv“,
Lad Taagen dryv“ —

Sallingboe Hyrdesang.

Hist hvor man kun seer Lynge groe,
Der laves Gydepotter jo,
Der laves store, laves smaae,
Paa Bognen snart de pakked' staae,
Og see, med Potter rigt begavet,
Den reiser langveis over Havet.

U se, nu kjører den afsted!
Og Pottesfaderen er med;
Hans lille Dreng ved Døren staaer,
Med rødbrun Kind og gule Haar,
Han seer paa Bognen, som nu kjører,
Og sæt det i hans Bryst sig rører.

Han føler, nei, han veed ei hvad!
Med Potterne han reise gad,

Alt see Soldater, Skov og By,
Med Kirketaarne høit mod Sky;
Ia Havet med de stærke Strømme,
Og Alt, hvad han kun saae i Drømme.

Kjærlighedens Vægter - Vers.

Hov Vægter! Klokken er slagen ni!

Kom Elskede! Lyd mig i det!
 Et Kys for hvert et Klokkeslet!
 Ni Kys, af, vil Du bare see,
 Det er jo kun tre Gange tre;
 Giv fra hver Muse et til mig,
 Og saa et lille et fra Dig!

Hov Vægter! Klokken er slagen ti!

De ti Guds Bud Du mærke maa;
 Især lad Dig for Die staae,
 Thi glemmes det — o Hjerte, sjælv!
 Høft — „elsk din Næste, som Dig selv!”
 Det siger Gud og Præsten,
 Og jeg — er Næsten!

Hov Vægter! Klokken er slagen elleve!

Jeg drømmer Dig, jeg synger Dig,
 Du ene Sælen er i mig,

Er dog saa kold. Min Elskovs Gud
 Har lært mig smukt det elfte Bud:
 „Du sollst Dich nicht verblüffen lassen”,
 For Dvinten eller Vassen.

Hov Bægter! Kloffen er slagen tolv!”

Ved Midnat stige Nander frem,
 I Hjertet dybt de har sit Hjem,
 Til Punkt og Prik de ligne Dig,
 Og holde grusomt Huus med mig.
 Af, Kloffen tolv, o Smerte!
 Det spøger i mit Hjerte.

Hov Bægter! Kloffen er slagen eet!

Eet Hjerte, som bestaaer af to,
 Er Livets Lykke, kan Du troe.
 Eet, det veed Gud, jeg give vil,
 Læg Du saa smukt det andet til:
 Da vil ei Lykken tøve,
 Vi kan jo sagtens prøve.

Hov Bægter Kloffen er slagen to!

See Diebliffet uden No
 Gaaer mellem Evigheder to;

Derfor de to som een fun staae.
 Med os det ligedan vil gaae,
 Naar vi, som Evigheden,
 Nu mødes smukt herveden.

Hov Bægter! Klokken er slagen tre!
 Tre Herberg her os Himlen gav,
 Vor Bugge, Verden og vor Grav.
 Ved Buggen sidde Skjæbnens Tre,
 De synge Livets Lyst og Bee.
 De sikkert sang en Mand for Dig.
 O siig, om ei de nævned mig?

Hov Bægter! Klokken er slagen fire!
 Ved Dig min Sjæl paa Livet troer,
 Og Verden er mig skjon og stor;
 Men svigter Du, det hænder let!
 Da vil jeg sove — glemme det.
 Bag fire Hjæle Hjertet sover,
 Og Græsset groer derover.

Stanzer for Musik.

I de hellige Guders Lund
 Toner Luren i Nattens Stund;
 Flammer lyse mod Skovens Krone,
 Medens dybe Sange tone,
 Og bag Helligdommens Gange
 Staaer den tause bundne Fange.
 Alt nu tier; —
 Taus Præstinden ham indvier
 Til den bitter Offerdød.

Sa, som Freia er hun smuk;
 Men hun dæmper sit Hjertes Suk.
 Nølrigt stirrer det mørke Die;
 Fangen sruer mod det Hoie,
 I hans Indre vildt det flammer —
 Men det kolde Staal ham rammer,
 Blodet strømmer —
 Sjælen alt om Freia drømmer,
 Diet paa Præstinden seer.

Havblik.

"Ιδε, πῶς κύμα θαλάσσης
ἀπάλυνεται γαλήνη.

Anacreon.

Har Du seet Havet i en klar og stille Nat,
 Naar Gladen ligger som et Speil saa glat,
 Hvor Himlens halve Kugle, stjernerklar,
 Afbilder sig i Gladens dunkle Glar,
 Og i det Grændseløse mellem begge
 Som Centrum staaer den lette Bølge=Enefte?
 Hvad følte Du vel da?—Du smælted' hen i Lyst;
 Thi hvad dit Die saae, stod ogsaa i dit Bryst.
 Hiin Hav= og Himmelfugle, vel i Formen mindre,
 Men aandig klar, sig hvælver i vort Indre.
 — Smellem to Uend'ligheder sat,
 Bort Intets Nat
 Og Himmel=Evigheden,
 Staaer Mennesket hernelen,
 Og Centrum er vort Liv, et lille Blomster=Blad,
 Der skiller tvende Evigheder ad. —

— Hiint store Rum, hvis Grændse ei er givet!
 Hiin Evighed for Livet!
 Hvor ene Aelsen, hvor det Guddommelige
 Et Billed' skaber i det dunkle Rige,
 Et Billed', som er kun paa Gladen sat,
 Thi under den er Dybet's store Nat.
 Men høit, høit over os, hvor Tanken salig skjælver,
 Den sande store Evighed sig hvælver,
 Hvor Menneſket som Aand, i lutret Lyſt,
 Og med en Verden i sit Bryſt,
 Sig ſvinger, ſom nu Rattens Stjerne ſkarer,
 Om hine Solens Sol, der Alt opklarer,
 Hvorfra hvert Liv, hver Straale først gif ud
 Hiint store Faderbillede, vor Gud!

Danmark og Kongen.

En Sang for Danffe.

(Uffjungen i Odense den 28 Januar 1832).

Vi gamle Danmark prise,
 Vor Lærdoms Blomsterplet.
 Her Barnet sang sin Vise;
 Her har vi leet og grædt;
 Her Hjertet helst vil være,
 Her ved det stolte Hav;
 Her fandt det sine Kjære,
 Her ønsker det sin Grav!

Med Korn og Bøgegrene
 Tæt ved den sølblaae Strand,
 Med Sagn og Bautaftene,
 Staaer Du, vort Fødeland!
 Med Kornet Kraften styrkes,
 Som blev i Dansken lagt.
 Her Videnskaben dyrkes
 Med Sandheds Lyst i Pagt.

En Drot vi fik tillige,
 For ham er Hjertet Tolk,
 En Konge for sit Rige,
 En Fader for sit Folk.

Sig Friheds-Træet hæver:
 Han planted' det som Frøe.
 Han for sit Danmark lever,
 For ham vil Danmark døe.

Som Drot han trygt tør hvile
 Sit Hoved i vort Skjød;
 Til ham, som Børn vi ile,
 Han deler hver vor Nød.
 O, det er stolt at sige:
 „I Danmark er mit Hjem!“
 Gud signe Land og Rige,
 Som Kongen signer dem

Luftaanden.

Ich singe mit schwerem Herzen.
 Sieh doch einmal die Kerzen,
 Sie leuchten in dem sie vergehn.

Esthe.

Mellem det Dybe og Høie
 Blev en Luftaand født. Med funklende Die
 Saae han det store Univers sig hvælve.
 Men underligt hans Tanke maatte sfjælve;
 Hans Sjæl var Kjærlighed.
 Den var en Higen uden Ro og Fred;
 Et Hjerte — ja, et Hjerte søgte han at møde!
 Rundt om sig saae han Stjernesfaren gløde,
 Den rullede jo med ham, reen og klar;
 Da løftede han kjækt sit Vingepar
 Og svang sig mod det første Stjernelys.
 Det var vor Jord; — men med sit kolde Winter=Gys
 Den store Masse truende gled frem,
 Hvor Menneskeaaander, fjernet fra sit Hjem,
 Klæbed' i Dynd under Taage og Damp,
 Og løftede Vingen i gavnløs Kamp.
 Da svang han sig høit, Sollyset nær;

Men de varmende Straaler, det flammende Skjær
 Forsvandt, som en Elskendes Ord;
 Og han saae kun en rullende Jord.
 Da fløi han mod Tankens yderste Fjerne;
 Men hver blinkende Stjerne
 Var uden Hjerte, og hvor han saae,
 Rullede kun Kloder i det umaadelige Blaae.
 Da spulmede hans Bryst, og i Toner det klang,
 —Det falder nu Menneſket: Sphærerne's Sang.

Visiteuren og Digteren.*)

Visiteuren.

Her visiteres paa dette Sted.
 Siig mig derfor, hvad De bringer med?
 Jeg vil Dem troe, Deres Ord er sandt.
 Bringet De intet contrabandt?

Digteren.

Kostbare Sager er i min Vold,
 Dog vil jeg troe, jeg slipper for Told.
 Jeg eier Drømme, Længsel og Lyst,
 Tegned' med Sort, dybt i mit Byst;
 Brogede Blomster, som Hjertet har skabt,
 Den Gang det følte de jordiske tabt'.
 Kjerlighed's Perle bringer jeg med,
 Den har jeg kjøbt for min Ro og min Fred.
 Perlen er dunkel, men straaler dog klar;
 Alle de andre Skatte jeg har,
 Flettes de end i den yndigste Krands,
 Gaar dog alene fra denne sin Glænde.

*) Skrevet paa Grændsen af Böhmen den 8 Juni
 1831.

Hytten.

Her i Tid, og hiit i Evighed

Eet er ene nœdigt: Kjærlighed.

Baggesen.

Hvor Bølgen høit mod Kysten slaaer,
 En ganske lille Hytte staaer;
 Men rundt om paa det hele Næs,
 Man finder ei en Plet med Græs.
 Kun Himmel, Hav og nøgent Sand
 Omgiver Hyttens Drommeland;
 Der kan man Paradiset finde,
 Thi Kjærligheden boer derinde.

Ei Sølv, ei Guld man finder der,
 Men to, som har hinanden kjær.
 See! Kys og Smil paa Læben leer,
 Og Diet dybt i Diet seer.
 De tale ei det mindste Ord;
 Glemte er den hele store Jord,
 Med al dens Kamp, dens Fryd og Smerte.
 Her sœulmer Hjerte kun mod Hjerte.

Sjælen.

“Unendlichkeit kann nur das Wesen ahnen,
Das zur Unendlichkeit erforen ist.”

Urania von Tiedge.

Kraft, som i vort Indre lever,
Men ei tolkes kan med Ord;
Du, som os til Himlen hæver,
Udler Støvet her paa Jord,
Er Du vel en Guddoms Aand,
Som forvildet sank fra Himlen,
Og nu under Støvet's Baand,
I en mægtig Kamp og Svimlen
Venter paa den nye Vinge,
Der skal Dig til Hjemmet bringe?

Ingen fatter Dig, Du Høie!
Du jo selv Dig ei forstaaer.
Drømme svæve for Dit Die
Og en Evighed Dig spaaer,

Naar den sidste Time slaaer,
 Naar den tunge Jord=Dragt falder,
 Hvorhen mon vel Veien gaaer?
 Hvor mon Herren Dig da kalder?
 Straaler da for Dig i Døden
 Evig Dag bag Aftenrøden?

Skal Du her paa Jorden leve,
 Skjøndt dit Stov er bragt til Ro?
 Skal usynlig Du omsvæve,
 Og hos dine Kjære boe?
 Skal Du see det Frø sig have,
 Som din Haand har her nedlagt?
 Skal Du fra dets Krone svæve
 I en større Himmel=Pragt?
 Skal Du end heneden skue
 Større Glimt af Almagts Lue?

Skal Du kunne høit udtale
 Hver en Tanke i Dit Bryst?
 Svinge Dig fra Jordens Dale
 Til den høie Himmelskyst?
 Vil da lyst for Blikket staae
 Hvad ei Støvet kunde fatte?
 Skal som Tanken Du udgaae,
 Skue alle Jordens Skatte,

Og i Aande=Vrimlens Klynge
 Ere, Priis Alherren synge?

Eller skal Du dristigt svinge
 Dig i det umaalte Blaae?
 Høre Sphærerne at klinge,
 Og den dybe Klang forstaae?
 Eller er det i det Fjerne,
 Høit, høit under Mattens Blaae,
 At Du paa en venlig Stjerne
 Først fra Stovet lufftes måae,
 Før Du med de Engle glade,
 Kan Dig i Guds Straaler bade?

Eller — nei! — ha fæle Tanke! —
 Aand, forgif Du ved vor Død?
 Skal saa kort mit Hjerte banke,
 Og forgaae i Intets Skjød?
 O hvi maatte Du da brænde
 Efter Himlens høie Fred?
 Hvorfor mon da Herren tænde
 Ænelse om Evighed?
 „Lev og nyd,” blev da, o Gud,
 Livets store, sande Bud.

Nei, o Mand! Du lever! lever!
 Ellers var jo Gud ei Gud;
 Til en Salighed Du svæver,
 Som kun Engle stamme ud.
 Som paa Tankens stærke Vinge
 Du kan her hver Gjenstand naae,
 Skal som Mand Du fri Dig svinge,
 Skue Alt, og alt forstaae.
 Fortid, Nutid, Fremtid skue,
 Hift hvor ingen Storme true.

S a n g

i Anledning af Hendes Kongelige Høihed Prindsesse
Carolines Helbredelse.

Da Du paa Leiet laae i Smerte,
Med Taalmod i Dit fromme Sind,
Bad hele Danmark i sit Hjerte,
Mens Taaren bølgede paa Kind:
„D giv Du os vor Søster atter!
Giv Danmarks Fader snart sin Datter!”

Og Herren læste i vort Hjerte,
Han saae Dit fromme, stille Sind,
Og lindred' Din og Danmarks Smerte,
Og tørred Taaren af vor Kind:
Han gav os da vor Søster atter,
Han gav Forældrene en Datter.

Thi er der Fryd i Danmarks Rige,
Dig elsker jo det hele Folk;
Og Taffens glade Sange stige
Fra Læberne, som Hjertets Tolk.
Ei længer skal de Danske græde,
Thi Danmark har beholdt sin Glæde.

Pauli 1 Cor. 15, 42-44.

Legemet, som døer — "det faaes i Forkrænkelighed, det opstaaer i Uforkrænkelighed; det faaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft; det faaes et naturligt Legeme, det opstaaer et aandeligt Legeme.

Naar Jordelarven brister
 med sine skjøre Baand,
 Et aandigt Legem slutter
 sig om den stærke Aand;
 Det er de samme Former,
 men i en nyfødt Vaar,
 Og lustigt, klart og herligt,
 det kjendte Billed staaer.

— I Træ, i Fjeld og Bølge
 bevæger sig en Aand;
 Tro ikke, den forsvinder
 for Dødens kolde Haand.

Dens Aander drifstigt forme
 sig over Jordens Kyst,
 Til Legemet for Aanden,
 der vogte i vort Bryst.

Den stærke Aand i Druen
 og Rosens friske Duft
 Vil forme sig til Læber,
 frist' som den rene Luft;
 Hver Flamme=Aand, alt Aandigt
 i Fjeldets Marmorsteen,
 Sig runder smukt til Skuldre,
 til Arme, Bryst og Been.

Hver Bølge=Aand, hver Guddom
 i Solens Straaleffjær,
 Vil smelte venlig sammen
 og danne Diet her;
 Den luftige, lette Taage,
 der over Engen gaaer,
 Sit Aandige vil skjænke
 til lange Bølge=Haar.

Men hvert et Suk herveden,
 af Længsel og af Lyst,
 Med Tone=Vednen, formes
 til Hjerte i vort Bryst.

— Hvem løfte mig hiin Gaade?

hvoraf mon slikt jeg veed?

Teg lærte det af hende,

min første Kjerlighed!

Prolog,

Fremfagt af Hr. Hafs ved hans Aftenunderholdning.
den 17 Marts 1830.

Naar Diet hæver sig mod Himlens Bue,
Vi Livet der, som i et Huulspeil, seue.
Skybjerger danne sig i Solens Flamme,
De vegle Form, men blive dog de samme,
De flygte brat paa Livets stærke Strømme:
Saa svinder ogsaa Livet og dets Drømme.
Men alt, hvad her er stort i Form og Aand,
Det tegner Elio ned med trofast Haand,
Og Slægt til Slægt bevarer tro dets Minde;
Thi ei det sande Store kan forsvinde.

Naar da Tisblomsten paa vor Rude staaer,
Og Kunsten tryller os den sundne Vaar,
Da vinker Templet, som en Blomster Gave,
Hvor Aander stige fra de sjunkne Grave.
Alt Stort og Smukt, som svandt, oplives atter,
Og Tidens Vægel vækker Graad og Latter.
— Hift kjæmper Wiggo, Rolf er ei forladt,
Kong Lear paa Heden gaaer i Storm og Nat;

Vi see begejstret Jeanne d'Arc at stride,
 Og Valborg blegner ved sin Aegts Side.

Saa viser os den høie Melpomene
 Hver fældet Eeg fra Livets store Scene;
 Skarpt brydes Lyset i Thalias Speil,
 Der viser Tidens Daarskab og dens Feil.
 De sjunkne Borge sees med gyldne Fløie,
 Og Helte vandre over Ostens Høie;
 Men smukt i Dalen staae de Blomster smaae,
 De Roser røde og Kjærminder blaae.
 Hvad Skjalden føler i sin Fryd og Smerte,
 Udspringer jo, som Blomster fra hans Hjerte;
 Beskedent de for Kjæmpeffaren vige,
 Men er' en Deel dog af det store Rige.
 Thi samler Svada hver og hjærlig fletter
 Dem i Guirlander, Krands og Bouquetter;
 Hun tolker deres Farvespil og Duft,
 Mens Stjernen blinker i den rene Luft.

O ædle Folk, hvis Bifald er min Stræben!
 Hvad dybt jeg føler, bærer mig paa Læben.
 Alt aabnes Hallen, hvor med Skaber=Bliv
 Det soundne Store kaldes frem til Liv;

Men Helten hilser ei med Sværd og Landse,
 Jeg har kun pyntet lidt med Blomsterkrandsse,
 Jeg Eder Svadas Blomster bringe maae,
 Og I vil ei min simple Krands forsmaaе!

“Graaebrødreille”.

Den gothiff=gamle Kirke*) er sjunken for vort Blif,
 Og Mand er Barnet vorden, der ved Ruinen gif,
 Der er saa tomt og øde, hver Steen er revet hen;
 Men i Graaebrødreille**) gaaer Taarnet her igjen.
 Ungdommeligt det hæver sin Tinde høit mod Sky,
 Og seer paa Markeds=Brimlen i Odins gamle By.
 Et Selskab staaer deroppe, de see sig rundt omkring;
 De finde, Jord og Himmel har mange smukke Ting.
 Det fynske Land de prise, og det af Hjertets Lyst,
 Det maa jo ret begeistre hver ærlig Fyenboes Bryst.

— Ja, Fyen er ret et herligt Land!
 Det kan dog ingen nægte.
 Der voxle Skov og Mark og Strand,
 Og Hjertet der er ægte.

*) Graaebrødre=Kirke i Odense.

**) Hr. Cancelliraad Hempel i Odense har til stor Prydelse for denne Bye paa sin Gaard ladet opføre, af en Deel af de Steen, der vare i den gamle Graaebrødre=Kirke, et astronomisk Taarn og kaldet det til Erindring om hiin: Graaebrødreille.

Selv Navnet Fyen betyder fiin,
 Og vil saa meget sige,
 At Fyen det er en Hauge fiin,
 For hele Danmarks Rige. —

Den glade Kreds besfuer nu Egnens Herlighed;
 Dog Een, hvad end de skue, seer kun sin Kjærlighed.
 Hans Blik mod Syden søger, mod Østersøens Strand,
 Der bygger hun, som ene gjør Fyen til Hjertets Land;
 Men Lyngets sorte Banker staae om det fjære Sted,
 Hvor ingen Blomster voge for deres Kjærlighed.

Impromptu.

(Skrevet i Sommeren 1832, paa en Træstamme i Skoven ved Mørager-
gaard, i Nærheden af Tiisøe, med Udsigt til Byen og Bøltet.)

Den grønne Skov, saa ungdomsfrisk og fager,
Skal engang vorde Ager;
Dg hist bag Krattet, Søens dybe Seng
En sivgrøn Teg,
Hvor Fuglen flynker i de tætte Rør,
Mens Mindet døer.
Selv Hjertet med sit skjønne Flamme-Guld;
Vil blive Muld.
Thi synge Skov og Søe og Sommer-Luft:
„Nyd Diebliffets friske Blomster-Duft!”
Hist slynger Bøltet sig, en soluhvid Sti,
Hvor Snekken, som en Maage, gaaer forbi.
Dernede Baaden over Søen seiler,
Den brune Sky sig smukt i Vandet speiler,
Alt aander Fred, her spinder hver en Smerte.
Men bring ei Sorgen med dig i dit Hjerte!
Skue rundt omkring! flyv Sjæl paa Tankens Strøm!
Thi Glæden er en Fort, men deilig Drøm.

Digterskibet.

—D! Wer nicht zuweilen zu viel und zu weich empfindet, der empfindet gewiß immer zu wenig.

Jean Paul.

Bidt i det Uendelige

Strækker sig det stolte Hav;

Lystigt glide Skib og Baade

over denne aabne Grav;

Tusind Flag i Luften veie,

Hvilken Brimmel, hvilken Lyst!

Hvor de dreie, hvor de frydse!

De vil naae den grønne Kyst.

Der er En, han bringer Steenful,

Denne holsteenske Smør og Ost;

En har Korn, En Fleskesinker,

Andre herlig Viin og Most;

Og hver Skipper har en Kone,

Hun er ham hans bedste Last;

Buggen med den lille Unge

Surret er til Skibets Mast.

Hør! De synge, hør! De snakke,
 Andre sove nok saa trygt;
 Men et Skib mod Strømmen seiler,
 Det er stolt og herligt bygt:
 Kjol og Planker ere Tidens
 Ege, rykked' op med Rod;
 Masten selv er Kundskab=Træet,
 Som i Edens Hauge stod;

Seilene er Dagens Skyer,
 I det røde Aftenstjer,
 Og med friske Blomsterfrands
 Alt er herligt pyntet her.
 Skjalden ene staaer ved Roret,
 Det en Harpe er af Guld,
 Og i Bølgen Brænding toner
 hver en Stræng saa underfuld.

Vander sig i Luften boltre,
 synge i den milde Vind.
 Skjalden seer med Mandens Øie
 Salig i Guds Himmel ind;
 Han tør Fortids Ryst beseile,
 Alt oplives der paa ny.
 Fremtid selv staaer som en Stjerne,
 Bag den lette Morgensky.

Høit han i Begeistring synger

Himlens Fred og Jordens Lyft;

Thi det store Heles Billed

Lever, aander i hans Bryst.

Mængden, som nu ogsaa seiler,

Finder, det er broget Stads,

Lytter lidt, men passer derpaa

Sine Øste, sin Seilads.

Livets Færdsel, Alt om Skjalden

Hæver sig til Poesie,

Ja selv det, der i hans Indre

Rnuse vil al Harmonie.

Bolgen stiger, Hjertet soulmer,

Skjer hen ad Himlen gaae;

Hjertets dybe, stærke Banken

Kan han selv ei ret forstaae.

Og et mægtigt Savn han føler

Selv midt i sin bedste Lyft.

En staar han mellem Vanden,

Uden et beslægtet Bryst;

En er han i sin Himmel,

Intet Hjerte mod ham slaaer;

En er han i sin Smerte,

En han i Døden staar!

Hjertet vil et Hjerte møde —

Nu han flart sin Længsel veed,

Dg han styrter sig i Brimlen,

Styrter sig fra Skibet ned.

Bolgen lukkes — — Skibet seiler

Fremad med sin Mandehær,

Men fra Himlen funkler Stjernen

I det blege Aftensfjær.

Epigrammatiske Digte.

I.

Jeg slutter snildt af min Natur,
 Vil den ei svigte:
 Jeg bliver selv Maculatur
 For mine Digte!

II.

Ei Roes, ei Dadel standser Skjaldens Flugt,
 — Ved Storm og Solskin bliver Blomsten Frugt.

III.

Hvad er vort Liv fra Buggen til vor Baare?
 Et Sandkorn, under Tidens Bolgchav.
 Men huff: til Perler bliver hver vor Taare,
 Naar Græsset følger paa den glemte Grav.

IV.

Derud i Verden Hjertet maa,
 Lad Storm og Regn kun ruske.
 Guldbjerger har den ikkun faae,
 Men flere Tornebuske.

V.

(Med et Exemplar af "Fodreisen".)

Du, som saa ofte læste i mit Hjerte,
 Hvad galt og klogt det kunde falde paa,
 Som deelte søsterligt min Glæde og min Smerte,
 Vil ogsaa her mig allerbedst forstaae.

VI.

(Med Digtene).

Hvad Hjertet drømte, hvad Diet saae,
 Det voger her som Blomster smaae.

VII.

(Med: "Phantasier og Skizzer".)

Skjaldens dybe Sorg og Lyst
 Bliver Toner i hans Bryst,
 Og mens Sjælen bange længes,
 Synger han, til Hjertet sprænges.

VII.

(Med et Exemplar af Bruden fra Lammermoer.)

Lad ei vort Benskabs skjønne Drømmeland
 Som Edgar synke døe i Flyvesand.

IX.

(Med "Aarets tolv Maaneder".)

Jeg drømmer stolt, vil De min Bog modtage:
 Jeg lægger Maaneder til Deres Dage.

X.

(Med samme Bog.)

Skjøn paa det, mens Du har mig!
 Vær ogsaa god, som flog!
 Naar siden Døden ta'er mig,
 Saa har Du kun min Bog.

XI.

(I en Stammbog.)

Lad Tidens Ege kaste dunkle Skygger.
 Erindrings=Fuglen høit i Træet bygger,
 Den synger os sin Smerte og sin Lyst,
 Og kjære Minder stige i vort Bryst.

XII.

Min Tanke Tanke ene Du er vorden,
 Du er mit Hjertes første Kjærlighed,
 Jeg elsker Dig som ingen her paa Jorden,
 Jeg elsker Dig i Tid og Evighed!

XIII.

(I en Stambog.)

Lad Hav og Sø os stille ad,
 See Mindets Bro er dette Blad,
 Og maa engang selv det forgaae,
 Saa har dog Tanken Binger smaae.

XIV.

Uf Faar et velmeent Raad jeg fik,
 Uf Mange en vel stræng Critik,
 Uf Flere Bitterhed og Wee —
 Hvad kan jeg svare alle tre?
 Min nye Bog er hvad jeg har,
 Tør jeg vel bringe den — som Svar?

Humoristiske Digte.

Östergade,

poetisk betragtet.

"Wandt' im Grünen;

"Wilst Du die Blumen verstehn,

"Mußt Du erst den Wald durchgehn."

Lied.

Det hele Liv, ret som det staaer
Og gaaer,
Kan findes paa en simpel Promenade
Gjennem Östergade.
— Først stirre vi, med Barnets Drømmeblik,
Paa al den smukke Stads i Hois's Boutik.
O hvilken Verden, skøn og underfuld!
Hvor straaler den med deiligt Glimmer=Guld!
Sa Alt er Strængespil, fra Faar til Nattergalen,
Selv Hestene man seer med Pibe midt i Halen.
Vi drømme os en evig Blomster=Mai; —
Men Klokken slaaer paa Nicolai,
Kast trækker Tiden os i Barne=Rjolen,
Vi maae i Skolen.

I Efterslægten sidde vi paa Bænken;
 Nu skal man lære lidt fornuftig Tænken,
 Beklappes smukt med Wiisdoms Ferle
 Til en Examens Perle.

Saa dimitteres vi til Brummers Stue.

Rundt om vi skue

En Mængde — fife Bind

Uf Svineleder, Pap og Kalveskind;

Det smukke Folk, men tørre — Sammerskade!

Thi Livet vinker — — — ud paa Østergade.

— Brogede Brimmel!

Oppe sig hvælver den skyflare Himmel.

O hvilket Liv! ha, lystig og fro,

Skilles og mødes,

Puffes og stødes,

Slide paa Livet, paa Støvler og Skoe.

Flagrende Baand og flagrende Dvinder,

Sminkede Hjerter og sminkede Kinder,

Heste paa fire, og Heste paa to;

Fromme Matroner,

Bitte Baroner,

Riigmand og Tigger,

Lystigt i Droffer, Kareter og Gigger;

Alle vil larme;

Gud sig forbarne!

Heden os qualte med Haar og Skind,

Gjorde ei Damerne Vind. —

Her en Frugthandler

Vinker med Æbler, Rosiner og Mandler,

Svulmende Druer.

Uf Hjertet luer!

Det kriller saa sært i Marv og Been,

Man føler sig blive en løierlig En.

Man snakker om Længsel i sit Bryst,

Om Silke som Blaae=Violer,

Om Sølvskyer og Lysets Kyst,

Samt Smertens Piiil og Pistoler,

Og før man har sig ret selv beseet,

Er man Poet. —

Electriss gnistrer Haaret;

Ind paa Aviscontoiret

Man styrter nu. Høit strutte alle Lommer

Uf Digterblommer.

— Saa gaaer det fort i Ungdoms glade Flugt.

Alt er saa smukt,

I Harmonie det store Hele svinder,

Fra Skraldemanden til de ni Gudinder.

Men som man allerbedst paa Flisen dandser,

Man standser.

Hos Türgensen bag Rudens Glar

Man bliver vaer

En Mængde Uhre; hvert os minder,

At Tiden spinder,
 At som vi bedst vil nyde Promenaden,
 Staae vi ved Enden alt af Gaden.
 Forfrækket i vort Sind,
 Vi falde strax paa Apotheket ind,
 Beværte Sjæl og Krop med Draaber og med Piller;
 Kort sagt, man stiller
 Sit Febergys med saadant Slikkeri,
 Og hopper fort — — men det er snart forbi.
 Vi staae ved Gadens Ende;
 Paa Hjørnet kan vi kjende
 Som Tidens Billed, *mutionum mater*,
 Komedie = Placater.
 Hver Dag man spiller;
 Der vegle sært Tragedier og muntre Vaudeviller.
 — Nu staae vi her, i Kjøle eller Troie,
 Det store Ny-Torv ligger for vort Die.
 Vi see Theatret vel, men vide ikke
 Hvad vore Blikke
 Skal bag det store, dunkle Forhæng skue
 I magist Lue.
 Vi grunde — — af! kun fort er her vort Stade;
 Et Skridt — og saa — Farvel vor Østergade!

Grethes Glæde over Sommeren.

I denne Maaned flotte vi paa Landet,
 Min Tante vil saa gjerne nu derud.
 I Aar det bliver noget ganske andet
 End sidst. — Vi laae i Søllerød. Ved Gud!
 Den hele Uge vi os maatte kjede.
 Jeg fandt tilsidst, at Egnen var saa styg;
 Der var om Dagen saadan Sol og Hede,
 Og saa om Natten — uh! saa mange Myg!
 — Man saae jo ingen Ting, kun Mark og Enge,
 Og grønne Træer og en Blomster-Vlet,
 Og skal man see paa saadant noget længe,
 Saa bliver man tilsidst, ved Gud, saa træt!
 Vi troede der just noget rart at finde,
 Men reent paa Landet, er dog slet bevendt;
 Og Tante blev i Grunden helst herinde,
 Men man kan ikke være det bekjendt:
 Man skal jo ligge der, er man galante,
 Og det er sundt, som Doctorne jo troe.
 Et bedre Sted vi saae i Aar, thi Tante
 Har leiet Bærelser paa Vesterbroe:

Der er, ved Gud! saa nydeligt derude,
 Alt jeg kan aldrig nævne det ved Navn;
 Der seer man ogsaa Træer og Køer og Stude,
 Og saa er man saa nær ved Kjøbenhavn!
 Det er behageligt — især i Sommer,
 Da jo Komedien skal blive ved;
 Og nu de floge Mænd til Byen kommer,
 Er Vesterbroe det allerbedste Sted.
 Der ellers een Ting er, jeg ei kan ffjønne,
 Men muligviis er jeg vel lidt borneert:
 Hvor Folk kan saadan sværme for det Grønne;
 Man skaber sig, og man er affecteert.
 Jeg var hos Modehandleren forgangen Uge,
 Og nogle søde Blomster der jeg saae;
 Jeg skulde nogle røde Roser bruge,
 Men der var ingen grønne Blade paa.
 Jeg spurgte, om der ingen skulde være?
 Da sagde Modehandleren, og loe, ved Gud!
 "Fy, grønne Blade, det er æfelt, Kjære!
 Det er saa flaut — det ta'er sig ikke ud!"
 Han, veed jeg da, forstaaer sig paa at domme,
 Han har just Smag, han veed hvad der er fjønt;
 Og derfor kan jeg Landet ei berømme,
 Men bliver træt af alt det meget Grønt.
 Nei, Broerne jeg priser mange Gange,
 De har for Sindet noget fændeligt,

— O, hvor jeg glæder mig til denne Sommer,
 Det er dog deiligt! Hvor jeg elsker den!
 Iser, naar saadan Efteraaret kommer,
 For saa begynde Ballerne igjen!

Avis aux lectrices.

Und wenn Du schilfst und wenn Du tobst,
Ich werd' es geduldig leiden;
Doch wenn Du meine Verse nicht lobst,
Laß ich mich von dir scheiden.

H. Heine.

Jeg savner noget! — skal jeg Navnet sige?
Det er just ikke af en sjelden Slags;
Jeg savner — ja, — en lille, bitte Pige —
Ak, Herre Gud! nu leer man ad mig strax!
For jeg da aldrig elske, aldrig sværme?
Hvad? Er jeg ikke gammel nok dertil?
Gud veed, jeg vil jo ei en Sjæl fornærme,
Nei, holde af, det er jo det jeg vil.

Enhver Poet, selv ganske smaae Personer
Har sig en Kjærest; — det maa være rart!
Man er ulykkelig, man sukker og man daaner,
O, jeg maa med! og jeg maa med lidt snart.
Men endnu har jeg Ingen ret i Sigte,
At jeg kan blive for min Længsel quit;
Gud veed, jeg sværmer nok for mine Digte,
Men Herre Gud, det er mig dog for lidt!

Nei, jeg maa eie — hvad jeg nu vil sige —
 En Kjæreste, saa faaer vist Hjertet No;
 En lille, kun en ganske lille Pige,
 Thi jeg er stor nok for os begge to.
 O, kom! Lad ei det søde Haab mig svigte;
 Thi Kjærlighed dog klæder Folk saa net.
 Men Du maa rose alle mine Digte;
 Thi jeg slaaer op, saasnart Du glemmer det.

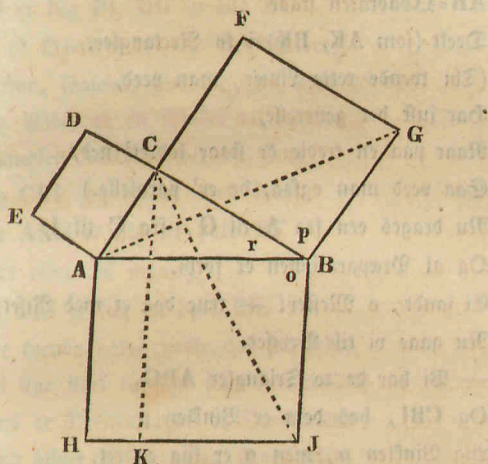
"Formens evige Magie."

(Et poetisk Spilsægterie.)

Om Kageformen, eller selve Kagen,
 Er Hovedsagen
 I denne Verden, gaae vi her forbi.
 Jeg bringer — (ja, jeg kommer til det samme)
 Jeg bringer nemlig her en lille Kamme
 Til hvad jeg skrev og kaldte Poesie
 (Tidt kun en Skizze, tidt et Malerie);
 Dog muligviis faaer Kammen meest Værdie,
 Thi der er Form og Politur heri,
 Og Form — ja, "Formens evige Magie"
 Kan sagtens stikke Hjertets Poesie.
 Han, som til Dato vragede hvert Stykke,
 Jeg bragte frem (fordi det eier Skygge),
 Maaskee hos ham min Kamme gjør sin Lykke,
 Thi jeg skal trænge den i Formen ind;
 Og neppe støder det min Mesters Sind,
 Hvor simpelt Stoffet er, hvoraf vi bygge.
 Jeg vil den seie Prosa-Lyng oprykke,
 Og, kort sagt — lave Suppe paa en Pind.
 Hvad der er meest mod Poesien bister,
 Geometriens yndede Magister
 Matheseos, det gode gamle Skind,

J skjønne Former jeg paa Bladet rister.

Pas paa Enhver!

Trianglen ABC er givet her,

Hervinklet og paa Siderne Quadrater;

Det, som ved disse skal bevise her,

Er, at Quadraterne paa hvert Catheder

AC, BC (jeg nævner disse Steder)

Er' just saa store her, som den Krabat,

Hypothenusen kalder sin Quadrat.

Nu gaae vi da til vore Præparater.

Her allerførst, saa Tingene behage,

Vi drage en lodret Linie — den nok skal lide —

Ned til den større Side,

Og saa forlænges den endnu til K,
 Da vil man finde, uden mindste Mangler,
 $AB =$ Quadraten staae
 Deelt (som AK, BK) i to Rectangler.
 (Thi tvende rette Linier, man veed,
 Har just det generelle,
 Naar paa en tredie de staae lodret' ned,
 Saa veed man ogsaa, de er' parallelle.)
 Nu drages een fra A til G, fra C til I,
 Og al Præparationen er forbi.
 Ei sandt, o Mester! — true dog ei med Riset!
 Nu gaae vi til Beviset.
 — Vi har de to Triangler ABG
 Og CBI, hos dem er Vinklen p
 Liig Vinklen o, men o er liig en ret,
 (Thi rette Vinkler er der i Quadrater),
 Og Vinklen r liig Vinklen r. Ei sandt?
 (Thi sund Fornuft kan sige,
 Hver Storrelse jo med sig selv er lige.)
 Heraf man fandt,
 At p plus r er liig med o plus r.
 (Betragt dem nær,
 Her i Figuren staae de smaae Krabater.)
 Naar lige nu til begge bliver freget,
 Saa bliver altid Summen ligemeget.
 — Fat Mod! Nu er Beviset snart forbi,

Det alt mod Enden liden.

See Vinklen **ABG** liig **CBI**,

AB er liig **BI**, **BG** er liig **BC**

(I en Kvadrat er' lige store Sider);

Derfor, saasandt som tre gjør' altid tre

(To Sider og en Vinkel vil os lette),

Trianglen **ABG** vi her tør sætte

Liig **CBI** (og det er intet Træf).

Nu **ABG** er liig en halv **BF**

(Lidt videre vi maae),

Og **CBI** er liig en halv **BK**.

(De tvende halve passe nok saa søde,

Thi lige stort for lige stort kan møde.)

Eens er Devisor, eens er Dividenten;

Eens bliver altsaa ogsaa Quotienten,

Og nu paa samme Wei vi siden faae:

AD er liig **AK**.

Nu veed man Maaden,

Snart som Pythagoras man løser Gaaden.

Men Gud skee Lov, at det er nu forbi!

Thi slige Vers er' ikke Narrerie;

De løbe vel, som der var Intet i —

— Dog her var jo Fornuft og Form=Magie.

(Det sidste vil jeg haabe,

Og denne Form er i det mindste fri

For hvad der dæmper slemt hver Melodie:
En Mudderdraabe.)
Som sagt Fornuft og Formen, den er i,
Gjør jo at dette Digt er — Poesie.
Der seer man "Formens evige Magic."

Min Undskyldning.

"Liebe kann einen Satan bekehren."

Hofmann.

Om mine Digte
 Man sige vil,
 At her det neppe
 Gik rigtigt til.

Ta, til slig Tale
 Man er parat,
 At de fra Heyne
 Er' Plagiat.

Ik, hvis de ligne,
 Er jeg dog fri:
 Gud Amor ene
 Er Skyld deri.

Moder og Datter.

Datteren.

Moder, nær de Fiirs I er,
 Og I vil — jeg gyste.
 Nys fra Præd'festolen her
 Præsten for Jer lyste.

Moderen.

Barn! Alt falder hen i Gruus,
 Lidenne omskiftes.
 Hvo skal takke mig mit Huus?
 Jeg er nødt, jeg giftes.

Ved en Tragedies Dødsfald.

— — leicht ging er aus dem Leben —
 Sein Bißchen Geist, das war leicht aufzugeben.

Richard Røge.

Forleden Aften — saadan Kloffen ni —

Var det forbi.

Alt længe sølte vi, det Enden blev,

Om selv din Fader dig Recepter skrev.

Du arme Barn, født i det kolde Nord,

Du var for let og tynd for denne Jord.

En Aftenstorm dig fløitede ihjel —

Farvel! Farvel!

Høit paa din Grav skal blæses med Trompeter.

Bee, tretten Gange Bee de yngre Poeter!!!

S v i n e n e.

En Ode.

Das Menschenvolf verachtet dich vergebens,
 Der weise Epikur
 Verspricht uns ja das höchsten Glück des Lebens,
 Wenn wir dir gleichen nur.

H. Blumauer.

For mangt et Sviin paa To der spilledes paa Fire,
 Thi vil i Dag nu jeg besyngte det paa Fire.
 Om hvem er mere talt? Om hvem gif flere Ord?
 Nei, Svinet er en Helt, der er bekjendt paa Jord.
 See vi til Mose=Lov, i den det paraderer.
 (Et Djævel=Regiment i Bugen exercerer.)
 Saa mangen mægtig Mand gif over i et Sviin,
 Derom vi læse kan paa Græsk, som paa Latin.
 Ulykkelig Heltesflokk vi see saa lystigt svire,
 At gryntende tilsidst den gaaer paa alle Fire.
 Ja Mange blev til Sviin, derom vi har Bessed,
 Men endnu mange Fleer, om hvem vi Intet veed.
 Thi rask, min Violin, lad dine Strange bruse,
 Saa at din Tordenrøst kan Recensenter knuse!
 — See hist ved Bondens Gaard — o hvilken Bjergetop!
 (Maaffee det var paa den, at Jeppe vaagned' op.)

Rundtom er udstroet Halm, forgyldt af Solens Straaler;
 At see det Farvespil mit svage Blik ei taaler.
 Iys stille! Hører dog, fra denne Flamme Ryst,
 Det dybe Mandedrag fra Heltestoffens Bryst.
 Der sees de Favn i Favn fostbroderligt at hvile,
 Og agte ei en Enuus paa Phobi hede Pile.
 O see, ved Bøgens Rod, hv, otte, bitte Grise!
 O hvor idyllisk smukt! — et Træsnit af Luise.
 Nu nærmer Pigen sig, det er en Hebe fin,
 Hun bringer Maden frem til sine kjære Sviin:
 Da reiser Flokken sig, som Helte frem de lyne.
 (O see, der er en Galt, med Orden paa sin Tryne!)
 Til Taffel gaar de nu, jeg troer det steer paa Spansk,
 Samtalen føre de, som store Folk, paa Fransk. —
 Snart lyder Herrebud, det dem til Skoven kalder,
 At vinde Egefrands, hvor Olden moden falder;
 Da bruges Trynerne, som Sabel og som Spade,
 Saa Ulferne i Hast tye hen til Bondens Lade,
 Og under fuld Musik af hver en Fugletunge,
 Man seer de gamle Sviin at sværme med de unge.
 Dog, ak! Jeg er for svag, jeg kan det ei fortælle;
 Der Stof til Epos er, og borgerlig Novelle.
 Dog misfjendt, haanet, her de arme Stafler gaar,
 Og deres Længsel — ak! — slet Ingen vil forstaae.
 De grusomt bløde maae for Slagterkniven lang;
 O hjerteskjærende er deres Evanesang.

De doe — — — Mit Die, af! af Taarer bliver salt,
 Thi hvad jeg føler nu har Ingen ret fortalt,
 Jeg fan for Graad ei meer paa Violinen spille.
 "La vie est un combat." "Das Grab ist tief und stille."

B ø g e t r æ e t .

”Träume sind Schäume.”

Nist staaer et Bøgetræ paa Høien ene;
 Afhugget har man jo dets bedste Grene.
 Sært ryster Toppen paa den stakkels Tjør;
 Han vist fortæller gamle Eventyr
 Om Elskende og andet saadant noget,
 Hør kun! — forstod’ vi bare Sproget.

”Hoi og stolt jeg Kronen bar,
 Egte jo min Stamme var.
 Mine Børn, de stolte Grene,
 Havde Alting paa det Riene,
 Fik ei Skjænd og fik ei Huf,
 Drak kun Sol og Morgen=Dug:
 Alt har jeg som Moder gjort.
 De maae blive noget stort —
 Tænkte jeg — det kan ei feile.
 Som en Skibsmast, hver skal seile
 Lystigt over salte Bunde,
 See og sees i fjerne Lande.

Men af tretten, jeg har havt,
Een blev kun et Kofteſkaft.
Gjardeſtave blev de tre,
Men de ni, o bittre yee!
De fik dog den værſte Ende,
De blev kun til Pindebrænde!"

Hjerte-Suk til Maanen.

— — — Liebe
 Kennt der allein, der ohne Hoffnung liebt.

Shiller.

Hulde Maane, stiiig fra Skyen frem!
 Solen hviler alt bag Laas og Lukke.
 Af Madam, Madam! jeg elsker Dem,
 Vær ei kold mod mine hede Sukke!
 De er bleg, og jeg er ligesaa;
 Begge vandre eensomt vi og ene.
 Hurtigt gaaer De hen af Himlens Blaa,
 Og saa jeg har gode, lange Bene.
 Er det sandt, at Maanen trækker Vand,
 Vil jeg græde mig til Egtemand.

Hav mig naadig dog i Deres Sind!
 Hufst den Tid, da jeg var meget lille,
 Da jeg spillede Skorsteen, Klink og Pind,
 Og fik Riis, skjøndt ei jeg have vilde.
 De har Kundskab om mit Barndoms Liv,
 Jeg var god — en lille Sukker-Unge,

Nu jeg er det i Superlativ,
 Men beskedent tier her min Tunge.
 O Madam, Madam! Kom ned til mig!
 Eller ogsaa tag mig op til Dig!

De har hørt saa mangen Elfers Suk,
 Trøstet ham ved Deres kydske Flamme.
 Ak! Men mig De svarer ei et Muk,
 Det er ikke fristeligt Madamme!
 Gjerne sukked' jeg for Dem paa Spansk,
 Men jeg er ei stiv i Grammatikken.
 Ak, jeg mægter knap at tale Dansk,
 Hjertet synker ned i Kjole-Fikken.
 Skjænker De ei snart mit Hjerte No,
 Vist jeg spiller Werther Nummer to.

Det store Iulebord.

Hvor Byens Damer trække paa Parade,
 Hvor Cavalerer smukt gaae op og ned,
 (Det er det eneste, man om dem veed,)

I Korthed sagt — paa Østergade,
 Gif jeg i Alfes just min stille Gang.
 Fra Nabo-Husene saa lysteligt det klang;
 Hift legede man Juul, her sprang man lidt omkring,
 Der sad man om et Bord og gjorde Ingenting.

En Frøken=Mø,
 Der løb i Frø,
 Fortalte og bagtalte hift i Kanapeen,
 I det hun ogsaa nippede til Theen.

Paa begge Gadens Sider man hæslig gjorde Vind;
 Det blæste mig om Frakke, Hat og Kind,
 Da til min Dvide
 Kom mig imøde, altsaa mod min tredie Side,
 En lille Herre,
 Der ogsaa gjorde Vind, desværre!

I samme Nu — (betænk det dog min Læser!)
 Det ogsaa stærkt fra Kongens Nytorv blæser.

Som Choribanter

Mig Bindene anfaldt fra disse fire Kanter,

Og før jeg kunde raabe dem et: "stop!"

De klemte mig, saa jeg gik op

I lige Linie igjennem Luften.

Men, Gud skee Lov, jeg dog beholdt Fornuften.

Jeg nedad saae, i det jeg nu fløi bort:

O, Alt løb ud i Eet, som paa et Tydsflands Kort!

Hvor Kjøbenhavn saae ud! Hvor den var broget!

Og hvor der var en Snak om Ingenting og Noget!

Men stedse fløi jeg opad; jeg følte Febergys.

Smukt tændtes Nattens Stjerner, som klare Julelys,

Og Himlen selv var Træet, og vores halve Jord,

Med Sneens hvide Dække, stod som et Julebord.

Ja, Tinsoldater, Spilleværker, Byer og Regenter

Med mere stod paa Bordet som Presenter,

Og høit i Himlen sad de Engle smaae,

Og saae derpaa;

Thi see, det maatte de, men ikke røre,

Da Jordens Born er' overmaade skjøre!

Jeg saae da ogsaa paa min Seilads,

Den hele brogede Julestads.

— Hift var to lærde Mænd i Klammerie,

Om Cicero har meent et quæ, hvor han skrev qui,

Om han i sine Byer brugte Spænde.

(Thi det er vigtigt flige Ting at kjende.)
 Der blev en blodig Kamp blandt disse Smag=Uthleter.
 Hift støbte man i Former smaae Poeter,
 Ja Kogebøger, Polemiker — alt med Politur;
 Man lærte: "Kunst ere mer' dog end Natur."
 — Her stod en Helgen af Gips og Kride,
 Af Diet vendte han fromt det Hvide;
 Ham malet var en Glorie guul,
 Men indeni var Personen huul.
 — Een straalte som den lyse Dag,
 Med Ordner baade for og bag,
 Hans Rygte gif affted, "trap, trap!"
 Maaskee var han kun gjort af Pap.
 — Een Medlem var af lærde Klubber
 I sneseviss; men naar man skubber
 Dem sammen alle, som her var deelt,
 Fik knap man eet gediegent Heelt!
 — Der sad en Bladsfriver, veltilfreds,
 Forfattere stod om ham i Kreds;
 Et Exemplar af hver han fik,
 Det var Politif!
 Thi flige Folk maa man ei foragte,
 De kan os baade flaae og slagte;
 Vel kan De kun gjøre vort Legem Bee,
 Ei Anden — men den vil jo Ingen see!
 — Hift flippede tre — det var en Gru —

Et Rige, som var det et Kort, itu.
 Den største af disse smaae Krabater
 Raft knækkede sine Finsoldater;
 Men alfor stærke var ham nogen,
 Og derfor smeed han dem hen i Krogen.
 Guds Engle græd — jeg skjændte saa smaat,
 Thi Legetøiet var dog for godt.
 Det Syn mig slog — — saa jeg faldt ned,
 Og da? — Ja intet meer jeg veed.
 Ved Frihed's Støtten jeg Staffel laae,
 Men over Danmark stod Himlen blaa.

Moral.

Al, det er haardt, kan hver Mand troe,
 At falde fra Himlen til Vesterbroe!

A f t e n e n.

(Et Træsnit).

„Anch' io son pittore!”

Correggio.

En Aften deilig, som i en Roman!
 (For Rimets Skyld, som een i Hindostan.)
 O Alnaturen til mit Hjerte taler,
 Det maa herud: „Ja, ogsaa jeg er Maler!”
 See, Solen synker i sit røde Blod,
 Og Aander fuse gennem Skovens Tæppe.
 Her slumrer Uskyld sødt ved Bøgens Rod,
 See hvilke fede Bønderdrenge = Kroppe!
 Violer dufte fra det unge Græs,
 Og hisset vandre Præstens hyide Gjæs.

See hist en gammel Bonde paa sit Og,
 En Tuglestræppe paa en Rocinante;
 Nu holder han hist ved den flakte Bøg,
 Og tæller Penge af en gammel Bante.
 Endnu engang han ret beseer sin Skat,
 Og griber derpaa atter Toilen fat;
 Ham Længsel driver mod det elste Hjem,
 Hvor Hytten istaaermellem Rødekæffe.

Men ikkun langsomt, langsomt gaaer det frem.
 See, hvor han seer mod Skjens Bjergerække;
 Dog Phantasus ham følger i hans Rod,
 Og viser i det Fjerne et Fad Grod.

Hvor malerist staae Fiskehytter der!
 See, Vinduet kneiser med halvtredie Rude!
 Hvor gløde dog i Aften solens Skjær
 De halve tre imellem gamle Klude!
 Og rundt om Hytten Tjørnehække staae,
 Broderede med Strømper og med Soffer,
 Og Himlen favner Alt saa klar og blaa,
 Mens Fiskerkonen hjem fra Stranden sjoffer.

See, hist paa Skranten staaer en lang Person
 Med Ansigtet saa blegt, som salig Werther,
 Og med en Næse, stor som en Kanon,
 Og Dine bitte smaae, som grønne Urter.
 Han synger noget Tydsk med et: „woher?“
 Og stirrer derpaa ud i Vesterlunde.
 Hvorfor mon han vel staae saa længe der?
 Ja Herre Gud! Man kan ei Alting vide;
 Dog er det sikkert, har jeg rigtigt seet,
 En Gal, en Elsker, eller en Poet.

Amors Spillekort.

Det er dog baade en Skam og en Tort,
 At vi skal være hans Spillekort;
 Ja Bonde og Konge nok saa glad,
 Med Damen han tager til Herre=Blad.
 Snart er han inde, snart er han ude,
 Han titter jo gjennem hver anden Rude.
 Af Hjerter har han en mægtig Flok,
 Men Kjærlighed giver dem alle nok.
 Et Kors han sætter for hver som døer,
 Saaledes faaer han ihast sit Kløer.
 Paa Graven bliver jeg Spaden vaer,
 Den sætter han paa et Kors som Spaer.
 Saa spiller han lystigt Livet bort,
 Og vi maae tjene som Herrefort.

Recension.

Vel rødmer Land og Hav ret smukt i Aftensolens
 Flamme,
 Men af, Maneren, mærker man, bestandig er den samme.
 Original er Solen ei, hvad saa den er forresten;
 Bestandig staaer den op i Øst, og synker ned i Vesten.
 Saa komme Nattens Stjerner frem, men man sig ret
 maa harme,
 De skinne vel, men Alt er koldt, der er ei Liv, ei Varme.
 En Rattergal ret snurrigt slaaer sin Trille hist bag
 Muren,
 Men der er ei Methode i, det er jo reent Naturen;
 Desuden er den altfor ung, har neppe Duun paa
 Hagen,
 Og havde Sangen ingen Feil, saa sang den nok om
 Dagen.
 Nu staaer da ogsaa Maanen op, og den er ei saa ilde,
 Var den dog bare altid rund, og ikke skifte vilde.
 Høit summerølgen, men for stærkt, den maa sig
 moderere —
 — Det Hele rober vel Genie, men heller ikke mere!

"Pjat! Pjat!"

Om Theebordet sidde de Damer smukt,
 Af, Munden er aldrig paa dem luft:

Pjat! Pjat!

Den Ene taler om Silke og Baand,
 Den Anden viser sin hyide Haand,
 Den Tredie er poetisk stemt,
 Hun sværmer, og stiger, saa det er slemt.

Pjat! Pjat!

Om Ballerne snakkes der bredt og vidt,
 Sa Politikken faaer ogsaa sit.

Pjat! Pjat!

Bed Bordet sidder en Mandsperson,
 Han er saa rar i Conversation;
 Han smiler og skjænker dem Videts Mjød,
 Og Damerne sige: "hvor han er sød!"

Pjat! Pjat!

Nu tager man da Theatret fat,
 Saa komme de først i den rette Pjat.

Pjat! Pjat!

Tilfidsst skrider Natten endelig frem,
 Men saa — ja saa skal der følges hjem.
 Det hjælper ikke at frybe i Skjul;
 Nu gaaer det først som en Kjøp i et Hjul:

”Pjat! Pjat!

Pjat! Pjat!”

Poetisk Note til det foregaaende Digt.

Ehret die Frauen! Sie flechten und weben
Himmelsche Rosen ins irdische Leben.

Schiller.

Uverden mig belærer, man mener det saa godt;
Saa selv i Morgenposten besynges jeg saa smaat.
Een er jeg altfor barnlig, en anden altfor rass;
Men enig' er' de begge, at jeg fortjener Daff.
Jeg havde løst skizzeret et enkelt Compagnie;
(Den ædle, sande Dvinde gaaer Skudet jo forbi!)
Var Digtet ikke kraftigt, er Skylden dog ei min,
Det er et sjeldent Stykke, at gjøre Vand til Viin.
Som sagt, mod Compagniet jeg brugte Pen og Blæk,
At Mundens Hurtigpresser dog kunde faae et Knæk;
Men der skal store Kræfter, just til saa grov en Tvæt,
Og med den bedste Willie det gif dog ei saa let.
Hvordan jeg vendte Stoffet, hvordan jeg tog det fat,
Saa fandt jeg ikke andet, end hvad man kalder:

"Pjat."

Og tænkt, nu er der Mandfolk ved hines Compagnie,
Der ere bleve vrede, fordi de reent gif frie;
Vel kan jeg ikke nægte, da Sagen er bekjendt,
At til den ægte "Pjatten" de har et stort Talent,

Skjøndt de er lidt boneerte, og uforffammet her,
 At troe, naar fem man dadler, saa gjælder det Enhver.
 De vil ei tie stille, de trænge daglig frem,
 Ak, vil de bare vente, jeg skal nok bruge dem!
 Jeg samler Characterer til eet og andet Digt,
 Snart skal jeg dem benytte, og det ei blot af Pligt.

Dykker - Klokken.

(Et Eventyr paa Havets Bund).

Det var i Aaret — — af! nu kan jeg Aaret ikke
huske;

Men Maanen skinnede ret smukt paa Træer og paa
Buske.

Bor Jord er intet Paradiis: som Praas tidt Lykken
lyser,

Om Sommeren man har for hedt, om Vinteren man
fryser.

At melde i en Elegie, hvor tidt vi her maae græde,

Det nytter jo til ingen Ting, kan ei en Christen glæde.

Det var i Aaret, som De veed jeg ei kan rigtig huske,

Jeg gif om Aftenen en Tour imellem Krat og Buske.

Det hele Liv stod klart for mig, men jeg var ei fornoiet;

Dog mueligt var det Nordens Bind, der fik mig Vand
i Diet.

En Tanke gif, en anden kom, o, for mig fort at fatte,

Silfsidst jeg paa en Kæmpesteen mig tæet ved Havet satte.

I Jlden er der lidt for hedt, paa Jord, som sagt, man
fryser,

Og stige i en Luftballon — — nei! nei! mit Hjerte gyser;

Dog mueligt, at paa Havets Bund i fiffre Dykker=
Klokker

Sit Liv man paa Cothurner gaaer, og ei, som her, paa
Sofker.

Saa tænkte jeg, og Reisen blev til næste Dag belavet.
(I Dykker=Klokker, som man veed, kan vandres gjen=
nem Havet.)

— Af klart Kryстал var Klokken støbt, de Evende frem
den trække;

Tilskuere paa Kysten stod, en lang, en broget Række.

Snart var det Hele bragt i Stand, jeg sad saa luunt
derinde,

Nu gleed da Snoren, Tridsen peeb, — jeg blev saa sær i
Sinde;

For Diet var det sort, som Nat, og Luften pressed'
saare,

Den tryffede som Hjertets Sorg, der lettes ei ved
Taare.

Det var, som Stormens Orgel slog — jeg kan det al=
drig glemme,

Som naar i Orken en Orkan med Røddyr blander
Stemme.

— Men snart jeg blev til Tingen vant, og dette saae
jeg gjerne.

Høit over mig var ravnescort, det bruste i det Fjerne;

Der Solen stod saa rød og stor, men ei med mindste
 Straale,
 Saa at man uden sværtet Glas „ihr' Hoheit" kunde
 taale.

Mig syntes Stjernehimlen hist i sin Studenter-Kjole
 Liig Ulfen af et brændt Papir, hvor Smaa-Børn gaac
 af Skole.

— Rundt om mig flaredes det op, jeg hørte Fiske bande
 Hver Gang de paa min Klokke løb og stødte deres
 Pande.

Men Skjebnen, af, det flemme Skarn! misundte mig
 min Glæde,

Og som en Sværdfisk var hun nu ved Klokkens Snor
 tilstæde;

Og hurtigt gif det: „klip! klip! klip!" Rask skar hun
 Snoren over:

Der sad jeg i min Klokke net, dybt under Havets Bover.
 Først blev jeg hed, saa blev jeg kold, saa lidt af begge
 Dele,

Jeg trosted' mig: „Du kan kun døe, see det er her det Hele.
 Men Klokken sank dog ei endnu, den drev paa Havets
 Strømme,

Jeg luffede mit Die til, og lod saa Klokken svømme.
 Den foer, ret som med Extra-Post, vist sine tyve Mile,
 „Und immer weiter, hop! hop! hop!" foruden Rast og
 Hvile.

En Time gif, der gif vel tre, men Døden kom dog ikke:
 Saa blev jeg af den Bente fjed, og aabned' mine
 Blikke.

Åf Herreje! af Herreje! Hvad saae jeg dog paa Bunden!
 Den første halve Time jeg som slagen var paa Munden.
 Dybt under mig var Bjerg og Dal med Skove samt
 med Byer,

Jeg Damer saae spadserer der med store Paraplyer.
 Hift laae en Skov, halv rød, halv hvid, af deilige Co-
 raller,
 Som Frugter hang paa Grenene purpurne Musling-
 skaller.

Smaaapiger gif paa Gaderne med Shawler superfine,
 Da randt i Tankerne mig strax Agnete med Undine.
 Hift stod en Mængde lærde Folk, som saae paa mig
 med Rikkert;

Et Luftsyn eller en Comet jeg forekom dem sikkert.
 Og nu med eet de springe op i Veiret mod min Klokke,
 Dog rundt omkring mig saae jeg kun en Mængde Fisk
 sig flokke.

Man sprang, man kom, men Fisk det var, Makreler,
 Torst og Flynder;

Til sidst jeg Tingene begreb, som her jeg nu forkynder.
 Naar Fisken rører Havsens Bund, den gaaer som vi paa
 tvende,

Men stiger den syv Favne op, den bli'er en Fisk behænde.

Da Eligt jeg saae, jeg blev saa sær, jeg hørte Hjertet
banke,

Og i mit Hoved kom, maaskee, den lidt bizarre Tanke:
Om ligerviis ei Mennesket, som hist paa Jord spadserer,
Naar han i Himlen trækker op, som Flynder debuterer.
Ehi naar vi see paa Tingen ret, vi ere Fisk i Grunden,
Den hele Luft er som et Hav, og Jorden er jo Bunden.
Med eet min Klokke nedad foer, den blev fortung for
Bandet,

Og som Münchhausens Hest den hang paa Klokkespis-
ret strandet.

Dernede holdte Bandet op, det hvilede paa Buer,
Band=Piller bar det hele Hav — (det Syn endnu jeg
ffuer).

Den Vægter traf mig ved mit Been, saa jeg gled ud
af Klokken;

I Taarnet løb nu Alle op, og jeg stod midt for Flokken.
Man sølte paa mig, undred' sig, men snarlig man op=
dager,

Jeg var et ægte Menneske; slemt stod nu mine Sager.
De raadslog — Ak! tilsidst paa Franss udbød et mand=
ligt Væsen

(Elgis, at han for Nimets Skyld lidt snølede med Næsen):
"Du er den første, som til os vi levende saae vandre,
Nu kan Du see, at Torss og Sild er meer end Du
og andre.

Frygt ei, at vi vil æde Dig, nei Ingen her det lyst;
 Først naar vi gaae fra Dybet op og søge Landets
 Kyster,

Os smitter Eders glubbske Sind, vi æde da vor Næste,
 Som fordum eders Adelsmænd og de catholske Præste.
 Døe maa og skal Du, det er vist, selv om Du Guld
 kan græde;

Thi ret paa cannibalsk Maneer hist oppe I os æde.
 Ha! Hævn er sød. — Vi har en Flod, som bruser frem
 med Torden,
 Den kaldes Vethe her tillands og kommer ned fra
 Torden;

Der skal nu ned hver Draabe, der har Himmelen for-
 bandet,

Tidt har den næsten druknet os, som dog er vant til
 Vandet.” —

Han taug, — og nu lod der et Brøl, saadan å la
 Spontini,

En Hvirvel fuld af dyb Effect, som Skadens af Rossini.
 Soldaterne fra Bagten kom, her stod jeg som en Synder;
 Min Dommer sagde mig Farvel og gif — (det var en
 Flynder).

— Nu blev jeg ud af Byen ført, fulgt af en talrig
 Skare;

En peeb, En skreeg, de Gamle græd, og bad: ”Gud
 os bevare!”

Snart var jeg ved det store Maal, man bandt mig Been
og Hænder —

Jeg blev saa kold, en Tappensfreg slog alle mine Tænder.
Men det var kun et Dieblif, snart kom min Ro tilbage,
En herlig Hvile ventede paa mange tunge Dage.

Bort Liv er kun en Morgendrøm, hvori vi tidt maae
græde,

Er Natten endt, vi vaagne skal til Livets bedre Glæde.
Paa Jorden savner ingen mig, jeg stod jo der saa ene,
Bruus derfor, Elv, din vilde Strøm hen over mine Bene.
Jeg saae hvor Floden rullede fra Klippens dybe Hule;
Med broget Skjær de Bølger steg, de hvide var' og
gule.

Dog længe stod jeg ei paa Land, barst tog man mig i
Grakken,

Og hovedfulds i Floden ned jeg styrtede fra Bakken.
Igennem Vandet vidste jeg bestemt jeg maatte fare,
Dog følte jeg til intet Vand (at sige af det klare).
Paa Bunden laae jeg taus en Stund, sluft var ei
Livets Kjerte,

Jeg laae i deiligt blødt Papir og lugted' Trykker Sværte.
Bed alle Recensenter! ja, ved alle hæse Krager!
Den hele Flod, det saae jeg nu, bestod af trykte Sager.
Leiligheds=Vers i alle Sprog, Tragedier, Romaner,
Fortæller, Kroniker med meer; fort, lidt for alle Ga-
ner. —

Paa Flodens Bund jeg mærkede til nogle skarpe
 Ranter,
 Og fandt da, at her brolagt var med lærde Folianter.
 Boghandlere — at sige Ekrog — som Fiske stod i
 Vandet,
 Og søsyg blev jeg, som jeg ret befikked' et og andet. —
 En Time gif — man traf mig op; jeg kan det ei be-
 skrive,
 Hvor alle nu som Stene stod, fordi jeg var i Live.
 "Et Underværk! En hellig Mand!" Saa raabte alle
 Munde,
 Man faldt paa Knæ. Jeg buffede, saa godt jeg Stak-
 fel kunde,
 Thi Fod og Haand jo bunden var; men snart min
 Lænke springer,
 Og som en Helt i høi Triumph man mig til Byen
 bringer.
 Man snakkede nu ud og ind, som jo enhver kan vide;
 Tilsidst to Dommere kom frem, saa livlige, saa blide.
 "En mægtig Haand beskjærmer Dig," saa taledes de
 begge,
 "Sligt alt vi anede den Gang, vi saae Dig i Din
 Snekke;
 "Men nu vi see det tydeligt, hver Mand vil om det
 rime,
 "At i det ægte Band Du var lys levende en Time.

"Bliv her hos os, ifald Du vil; hvis ei, vi paa vor
Snekke,

"Naar Du det onsker, bringe Dig til dine Brødres
Række."

Glad blev jeg som en Candidat, der venter Non, den
Staffel!

Men faaer et Præ, o søde Fryd! Alt var som et Mi-
rakel.

Jeg loved' ham at blive der som Gæst i nogle Dage,
Men siden vilde rigtignok jeg allerhøjest tilbage. —

Man viste mig den hele Stad, dens Kirker og dens
Slotte;

Musæet havde mange Ting, som Diet kunde gotte.
Langs Bæggen stod opstillet smukt, i militairist Orden,
Hver drufnet Pige eller Mand, som fordem gif paa
Jorden.

Her Olaf Trygvesson jeg saae, der Sappho med sin Lyre;
De vare stopped' ud med Tang og holdtes meget dyre.
Theatret vel var uden Tag, dog sad man luunt derinde,
Træk, Regn og Slud alene kom ved visse Norden=Vinde.
Korsridderne man spillede (det overalt behager);

Til Efterspil: Kong Salomon og Sorgen Hattemager.

Jeg i Parkettet Damer saae fra alle Nabo=Byer,
Som bar paa Hovedet, for Regn, uhyre Paraphyer.

Smaa=Herrer recenserede, rast løb de bitte Tunger;
Men gennem Klæderne jeg saae, de vare Torste=Unger.

Til Aften=Thee et cetera jeg indbudt blev med Fre;
 Her saae jeg Byens Skjønne ret og kunde meget lære.
 Een talte kun om Pynt og Stads, selv var hun meget
 broget,

To Andre forte lærd Dispyt, detklang som Sanscrit=
 sproget.

Een brugte mange franske Ord, og trak dertil paa
 Næsen;

Undskyldes kan det, thi hun var nys sluppet fra Franz=
 caisen.

Een med sin Tunges Nagetniv barbeerte Folf i Nakken,
 En Anden maalte Mandens Værd, som Klædet var i
 Frakken.

— Sølv=Lamper hang paa hver en Green i Havens
 Buegange,
 For Fugle hang Snuusdaaser der og spilled' smukke
 Sange.

Jeg gjennem Havet Maanen saae, ei bleg, nei grøn som
 Sivet.

Da kom en Møe, det var en Al, saa slutter jeg fra
 Livet,

Hun havde ret studert Petrarch og sukkede Sonetter;
 Rundt om os blev det mere lyst ved Dinens Raketter.
 "Gaae ei tilbage!" sagde hun, "bliv her, tom Elskovs
 Bøger!

Hift ændses ei Dit lille h med sine tvende Streger.

Hør hvad jeg spaaer: gaaer Du derop og vover Vers
at lave,

Da venter Dig kun Skjænd og Stød, tilsidst en sulten
Mave.

En Plageaand vil følge Dig og nøde til at skrive;
Men, tro Du mig, din Digterfrands vil kun af Tids-
ler blive.

Vær min! Siig, Du er Kogebue, som Sand tragedie-
seerte,

Hvad eller skriv Fortællinger af Cl Lauren excerperte;
Jeg lafontainist elsker Dig. — Farvel! jeg gaaer at
græde."

Nei, tænkte jeg, nu maa Du op, hun skræmmede Din
Glæde.

Vel har jeg ingen Frænder hist, og let jeg kan forsage;
Dog Himlen staaer med Stjerner smaae, som før i be-
dre Dage.

Lad Verden smile fornemt kun ad Barnets gyldne
Drømme,

For Socrates sin Himmel vandt, han maatte Giften
tømme.

Men planter jeg kun Tidsler hist — Gud veed, det gjør
saa Mange —

Vor ogsaa Tidsler frandse mig for mine slette Sange.
Farvel Du Hav! — Hist, for en Stund, dog glattes
Sorgens Rune;

Ved Nannas barnligt fromme Sind, ved Tettes Bid
og Lune.

Tilbagereisen blev bestemt ved aarle Morgenrøde;
Skjult laae det dog i Skjæbnens Bog, hvad end mig
funde møde.

Det hele ædle Publikum sig spændte for min Kloffe:
Madamer, Fruer, Frøkener, ja hele Jomfru-Kloffe,
Og Cavalerer, ja, min Tro! en deilig broget Brimmel.
Sgjennem een af Pillerne man steg til Havets Him-
mel.

Aborren var min Adjutant, den er lidt frum i
Ryggen;

I Nytt han var fra Top til Taa, kun slidt var Hatten
Skjygen.

Syv Favne var tilbagelagt, thi hurtigt frem vi fore,
(Tillad jeg bruger her en Stump af Bùrgerens Leonore:)
"Ha sieh! ha sieh! im Augenblick, hu, hu! ein gräßlich
Wunder!"

Al Fiskepynten "Stück für Stück fiel ab wie mürrer
Zunder."

Rødspætter, Flynder, Sild og Torsk, samt Hornfisk og
Makreler

Nu styde Kloffen frem i Hast, dem ædel Drift be-
sjeler.

Jeg kom i Land, bød dem Farvel, min Taare randt
paa Kinden;

Dog beed en Hal mig i mit Been (— det var vist El-
sterinden).

Her staaer jeg da. Den kolde Wind mig skarpt om Dret
blæser.

Jeg haaber, ingen spiser Fisk, som dette **Carmen** læser.

Domfru Ellens Vise.

Paa Borden ret som Ulfer de Veirmøller staae
 Blandt Roser og yndelige Blommer;
 De stande alle med Vinger paa,
 Og hilse mit Haab i Skjærsommer.

Hvor kan I saa stille paa Boldbakken staae
 Blandt Roser og yndelige Blommer?
 O, svinger jer alle høit mod det Blaae,
 Og hent mig mit Haab i Skjærsommer!

O, gid jeg dog bare en Veirmølle var,
 Blandt Roser og yndelige Blommer!
 Da fløi jeg afsted paa mit Vingepar,
 Langt bort til mit Haab i Skjærsommer.

Reise - Capriccio.

(Skrevet i Jylland 1830.)

— Over Hederne frem
 Til mit Hjem!
 Til de grønne Skove, den blomstrende Bang,
 Lystig afsted, med jublende Sang!
 Herlige Land! Romantiske Egne!
 Piger, som ingen Digter kan tegne!
 — — Hvorfor vil jeg ile?
 Den jydskke Amor har ingen Pile.

Phantasiestykke

i min egen Maneer.

I Himlen sidde Guds Engle smaae
 Rundt om det store Catheder;
 De sidde alle med Binger paa,
 Og blæse saa smukt i Trompeter.
 Om Aftenen lægges Trompeten bort,
 Madonna hun seer det ret gerne;
 Saa spilles der lystigt — ei Laps eller Kort,
 Der leges med Maane og Stjerne.
 Tidt triller en Stjerne fra Himlen ud,
 Sligt kalbes paa Jorden et Stjernefud.

I Himlen er der en smuk Musik,
 Og Alt har Hjerte og Stemme;
 Man kjeder sig aldrig et Dieblif,
 Man føler, at her er man hjemme.
 Tidt flyver en lille Engle-Trop
 Herned til de jordiske Dale,
 Og bringer de sovende Smaabørn op
 Til Gud i de himmelske Sale.
 Tidt tage de ogsaa en stakkels Poet,
 Alt han kan fortælle den Stads han har seet.

O, det er en lystig, en underlig Tour,
 Høit op over Drn, over Ugle.
 Dybt hænger Verden, det gamle Buur,
 Med sine brogede Fugle;
 Smaa-Englene synge saa pænt i Chor,
 Og alle Sphærerne spille.
 O Himlen er saa stor, saa stor!
 Man føler sig ganske lille,
 Den Bøgne bliver et Barn igjen;
 Som Børn vi komme i Himmelen.

D e v i s e r

med Presenter paa et Juletra.

(Med en Ragesniv.)

Her skjænkes Dig en Ragesniv, Du gamle faade Unge,
At Du imellem spare kan lidt mere paa Din Tunge.

(Med en Østers.)

Tag denne Østers — hør hvor Sandheds Stemme:
Du i dens Skal vil føle Dig som hjemme.

(Med en Lygte uden Lys.)

At Lygten her er uden Lys, har sine egne Grunde;
Thi denne Mangel, troe vi, bedst Du selv afhjælpe kunde.
Tag Du din egen Vittighed, ifald Du kan den finde,
En saadan ganske lille Stump just passer godt derinde.

(Med en Bog Skrivpapiir.)

At Du det faaer, det er dog Sammerskade,
Du vil kun flakke paa de rene Blade!

(Til en Dame med en mandlig Duffe.)

Hør Sandheds Røst fra Juletræets Grene:

Det er ei godt, at Mennesket er ene.

(Til en Herre med en qvindelig Duffe.)

Jeg siger Dig og i alvorlig Tone:

Du er ei bedre Mand, end jeg er Kone.

En tydsk Ballade.

(Skrevet 1829).

Leporello — "Jeg er frygtelig til Mode!"

(Operaen: Don Juan).

Engang — men det er nu længe siden,
 I en deilig Sommeraften=Stund,
 Da det saadan var omtrent paa Tiden,
 At de Fleste fik det første Blund,
 Sad endnu bag Præstegaardens Linde
 Christen Peersen med sin Elskerinde,
 Talte meget smukt om alle Slags.

Nectar drak han af de friske Læber,
 (Gid jeg ogsaa havde været her!)
 Rattergalen spillede som Weber,
 Alting var saa grumme deiligt der;
 Men med Gæt — midt i den bedste Trille —
 Hvad har ikke Fanden at bestille!
 Paa Minutten han i Helten sprang.

Christen Peersen fløi fra Karens Side,
(I sin Skræk slog Rattergalen Klif),

I hans Dine viste sig det Hvide,

Knap han disse Ord fra Læben fik:

„Ak, jeg frygter — ja, jeg grant fornemmer,

„Naar jeg reiser, Du din Christen glemmer,

„Derfor sværg med Haanden paa Dit Bryst!”

Hvad hun svær med Trostabs stærke Stemme

Wil jeg her poetisk pynte ud:

„Kunde Dig jeg for en Anden glemme,

„Da maa Dybet hente mig som Brud!

„Ak, hvor kan Du tvivle om Din Karen,

„Dig jeg trofast er, som Englestkaren

„Der beskytter vores Kjærlighed.”

Det var det! — Nu blev vel talt lidt mere,

Maanen og Smaa=Stjernerne saae til,

Sligt jeg ikke gider repetere,

Men i Texten fremad skride vil.

Hjertet slog bag hans og hendes Troie,

Og en Taare stod i Pigens Nie,

Da de begge maatte skilles ad.

Længe laae hun nu i Sengens Puder,

Tænkte paa — hvad Piger tænke paa;

Rundtomkring fløi skjælnske Drømmeguder,
 Nogle store, Andre bitte smaae.

— — Venner! af, jeg bliver kold i Nakken.

Dog, her er ei megen Tid til Snakken,
 Hør, hvordan det nu med Pigen gaaer.

Stille dog! — Ha, hvad er det som klinger?

Det er jo Musik og Klokke-Klang.

Åk, jeg troer man til et Bryllup ringer,

Ja, nu kan jeg høre Brudesang.

Christen Peersen sidder fjernt paa Skagen,

Drømmer ei et Ord om hele Sagen,

Karen ægter nu en Korporal.

Tællelys man seer i Lysekroner,

Laden smykket er til Dandsesal,

Og Musikkens stærke Trylletoner

Fjernt forkynde Bryllupsfest og Bal.

Maanen med sit gamle Ansigt titter

Ind i Salen gennem Vinduet's Gitter,

Seer dem lystigt dandse Wiernervals.

Hestetrampen høres nu ved Huset,

Og en fornem Herre træder ind;

Strax til Velkomst rækker man ham Kruset,
 Sorte Lofferølge om hans Kind,
 Diets Ild let kunde gjøre bange, —
 Han for Bruden bukker mange Gange:
 „Tør jeg bede om en Wienervals!“

Som bevinged' fløi de gennem Salen,
 Bruden svimled' i hans stærke Arm;
 Udenfor lod Griin og Hanegalen,
 Rosen visnede paa Brudens Barm.
 Ei hun veed, hvad hende saa forfrækker,
 Da den Stærke, gennem Dandsens Rækker,
 Fører hende ud i Mulm og Nat.

Det var ham! — Jeg tør ei Navnet sige —
 Wildt det brændte bag hans lodne Barm.
 Fast han holdt den døddningblege Pige
 I sin stærke, senefulde Arm,
 Svang sig dristig over Bjerg' og Dale;
 Uglen skreeg i Skovens skumle Sale,
 Mens paa Steilen fælt et Hoved loe.

Hist hvor sig den dybe Huulvei bugter,
 Standser han ved Bondehuset brat;
 Haven staaer med skjønne, modne Frugter,
 Hylden duster i den friske Nat.

Søvnen dækker Alt med sine Vinger;
Men han banker paa, saa Ruden klinger,
Bonden kommer frem i Nat-Habit.

„Brudefrandsen tag Du mig af hende,
Og med Tak jeg kommer Dig ihu.” —
„Giv os alle, Gud, en salig Ende!”
Siger Bonden, forser sig med Gru.
Satan taber hele Contenansen,
Gjør en Piroutte trods Hans Frandsen,
Flyver saa igjen med Pigen bort.

Maanen hænger, som en blodig Kugle,
Stjernerne som Djævlens staae;
Der er stor Concert af Nattens Fugle,
Bange lukke sig de Blomster smaae.
Dybet's Konge paa de stærke Vinger
Over Havets Flade let sig svinger;
Belgen syder, naar han rører den.

Først ved Dag-Gry naae de atter Landet.
Høit paa Skranten græsse unge Faar;
Drengen sidder paa en Steen ved Vandet,
Belgen om hans nøgne Fodder slaacr.
„Tag mig Krandsen, Du, af denne Pige,

Og jeg skænker Dig et Kongerige,
Dine Faar jeg gjør til Frøkener.”

Drengen skotter til den store Herre:
„Blive Konge? O Du narrer mig!
„Dog, da Du forlanger intet værre,
„Kransen vil jeg gjerne tage Dig.”
Og nu hæver flug han sine Hænder;
Luft og Himmel, Alt om Karen brænder.
Høit hun sfriger, saa — — hun vaagner op.

Der var hverken Satan eller Drengen;
Solen skinner gjennem Ruden klart.
Gud skee Lov! Hun ligger jo i Sengen,
Kun i Drømme gjorde hun sin Fart.
Men endnu saa hæftigt Hjertet banker,
Og hun har saa mange søre Tanker;
Slig en Drøm ei glemmes kan saa let.

Med sig selv hun længe raisonerer:
„Det var dog en farlig Eed, jeg svor!
Christen reiser — meget varierer —
Satan's Magt paa denne Jord er stor.
Nu vel an! Den kjære Christen smægter;
Det er bedst, jeg alt i Dag ham ægter,
Saa er jeg dog sikker, kan jeg troe!”

Der er Fryd i Christen Peersens Hjerter,
 Med sin Karen han for Altret staaer,
 Glemte er Livets Skygge, Livets Smerte.
 Egteparret hjem fra Kirken gaaer,
 Rundtom synge Fuglene saa glade:
 „Give Gud, at hver en tydsff Ballade,
 Maatte sliig en deilig Ende faae!“

En fæl Historie.

Barff sidder Drotten i Skarlagen rødt,
Men rundt om paa Slottet er øde og dødt.

See Bægge og Gulv er beklædte med Sort;
Dørvogterne ffjælve og ønske sig bort.

„En Klokke jeg støbte” — har Herskerens Ord,
„Den vistnok skal høres af Alle paa Jord.

„Ja er der et Helved’ og Djævlø til,
„Jeg tænker, de ogsaa den høre vil;

„Og er der en Himmel med Engle smaae,
„Jeg tænker den ogsaa til dem skal naae.

„Heel lystigt jeg hærgede Fjendens Land,
„I Trældom sukker nu Viv og Mand;

„Men Hovedet tog jeg af Børnene smaae,
„Paa Gulvet I see dem som Klokke staae.

„Hoit vil den runge som Stormenes Chor,
„Og Verden skal grue, og kalde mig stor!”

Men hver Mand blegner, som Klokken seer;
En eneste kun saa listigt leer,

Og siger: „ja Alt er smukt og godt!
Men Knævl'en mangler, min ædle Drot!”

„Den reent jeg glemte; ja Du har Ret!
„— Til Knævl vist klæder Dit Hoved net!”

Den Klokke runger saa sært over Land,
Den høres baade af Dvinde og Mand;

Men gjennem Taarer hvert Die leer,
— Man holder saa meget af Spieß's Maneer!

En splinterny
D a n d s e - V i s e .

(Ved Indvielsen af et nyt Huus.)

Motto: Op til Dands! til Dands!

eller:

Der er' saa mange smukke Piger,
Som vil ha' dem en Svingom;
De begjære Tambourmarschen,
Smukke Pige, vend Dig om.
Dandse og trampe,
Saa Skofaalerne falder af.

Trykt i dette Aar.

Mel.: „Kom lieber Mai.“

(con expressione.)

Spil lystigt paa Violon,
Alt dandser, tro mit Ord!
See, Jorden rundt om Solen,
Og Maanen om vor Jord.
:; Vi dandse med hinanden,
Selv Hjertet vil affted,
Og faae vi lidt i Vandten,
Saa dandser Stuen med! :;:

(Affecteert.)

Selv Politikken siger,
 At Alt i Dands gaaer op;
 Man dandser der fra Riger,
 Og Hoved fra sin Krop.

∴ Selv Hjertets Dromme=Scener
 For Dandsen har Behag;
 Om hende Hjertet mener
 De dandse Nat og Dag! ∴

(Piano.)

(Trød let og trød med Ynde,
 Især paa dette Sted;
 Thi Huset kan begynde
 At ville dandse med.

∴ Det er jo nyligt lavet,
 Det kjender Verden lidt,
 Og er just ei begavet,
 Som vi, til Dandse=Frit. ∴)

(Forte.)

I alle Verdens Zoner
 Vort Liv i Dands hengaaer.
 Først læres Positioner,
 See, det er Barndoms Nar!

∴ Nu følger Dreng=Allder,
 Man vover Liv og Hals;
 Vor vilde Dands man falder:
 En lille holsteenskt Bals. ∴

(Amoroso.)

Derpaa man inclinerer
 Og valser nok saa net!
 Men Hymen det generer,
 Han ynder Menuet.

(Dolce.)

∴ Snart søger man et Stade,
 Man hviler begge to;
 Saa dandses Galopade
 Til Grav og Himmelbo. ∴

(Fortissimo.)

Ta, Dandsen vil vi træde,
 Om Barmen end er trang.
 O Dands! Du er vor Glæde,
 Dig bringe vi vor Sang.

∴ Imens det os er givet
 At være ungdomsfroe,
 Vi dristigt vove Livet
 Og vore Dands=Skoe! ∴

Börnene og den graae Morlille.

Der dö väl många bubblor bort,
 Som glänste för min syn;
 Men nya växa innan kort
 Med lika bild af skyn.

Franzén.

I Hjertet sidder en lille Person,
 Han gestikulerer saa faare;
 Men det er æfelt, hvor følsom han er,
 Han svømmer bestandigt i Taare.
 Han digter allene de rørende Ting,
 Al! Vand er vist Tanken og Tønen;
 Thi, tænk! vore Dine staae tidt under Vand,
 Skjøndt de er' saa langt fra Personen.
 Han maa ei slippe i Verden ud,
 Saa blev der først Graad og Jammer;
 Bort Bryst skal være hans Fangetaarn,
 Og Hjertet hans Fængselskammer.
 Han sidder jo luunt inden Bægge der,
 Skjøndt evigt og altid han skraaler:
 „Her er saa snevert! O ud! Derud,
 Hvor Himlen og Sollyset skraaler!”

— Nei, saa gaaer det meget bedre til
 hos dem, som boe i vor Pande.
 Vel er det Tagkammer lidet og lavt,
 Dog rummer det godt, maa man sande;
 Thi der er' tusind' velsignede Smaaer,
 Saa tusinde til og lidt flere,
 Der synge og springe ved Dag og Nat;
 (hos visse de mindre genere;)
 Det er Phantasiens levende Smaaer,
 De kjende ei Savn eller Længsel,
 Saa tidt gjør' de Nar af den lille Person,
 Der sidder i Hjertets Fængsel.
 De kan de deiligste Eventyr,
 Og naar vi Menneſker læse,
 Saa spille de strax som Comedie Alt
 Her lige over vor Næse.
 Saa, tidt kan de udvide Kammeret selv,
 Saa Mange alt føle en Svimlen;
 Men tænſ dog ogsaa, hvor hoit det gaaer!
 Det gaaer gjennem hele Himlen;
 Saa hoit, saa hoit over Sol og Planet,
 Saa, langt paa den anden Side.
 Hvorledes de ellers kan gjøre Eligt,
 Saa, det maa vor Herre vide!
 — Men vil' de gjøre for stort et Spring,
 Hvad eller Spektakel og Trætte,

Da kommer Fornuften, en graa Morlil,
 Hun bringer dem snarlig tilrette.
 Tidt tysser hun ogsaa og er lidt vred
 Paa ham, som i Hjertet græder;
 Men ofte hun trøster, da synge de Smaa,
 Saa smukt om Himmelens Glæder.

Men Dagene svinde og Aarene gaae,
 Om selv de er' nok saa mange;
 Da bliver det Fængsel i Hjertet her
 For svagt til at holde sin Fange.
 Det Tagkammer selv er i skrøbelig Stand,
 Det taaler ei Børnens Springen;
 Den gamle Morlille dem tager i Favn,
 Som Moder, hun glemmer slet ingen.
 Og Hjertets Lille, det Længsels Barn,
 Er nærmest ved hendes Hjerte;
 Saa barnligt, saa trygt det hviler der,
 Og glemmer sin Sorg og Smerte.
 Da er hun ei længer en graa Morlil,
 Med Furer og Sorg paa sin Pande;
 Nei, ung og blomstrende hæver hun sig
 Til Himlens lysende Lande.

Hjertesuk af en udtjent Damekjole.

Der var en Tid, da jeg var ganske ny —
 Af ja! Det var de gode gamle Dage!
 Da var jeg ogsaa med i denne By,
 Men nu i Krogen hænger jeg tilbage.

I gyldne Gale svandt min Blomstervaar,
 Nu skal maaskee jeg snart i Bartou bygge;
 Hvor Krusemynterne bag Ruden staaer,
 Jeg veier Livets Guldskin og dets Skygge.

Alt dreier Hanen sig paa Petri Spiir,
 Snart briste i mig mine skjøre Traade —
 Dog ei jeg døer. — Forvandlet i Papir,
 Jeg bliver — — ja, det er den store Gaade.

Risens Datter.

Dybt inde under Bjerget en gammel Nise boer,
 Hans Dagligstue hvælver sig der saa høi og stor.
 Dets gyldne Lofte bæres af Søiler, stolte tre;
 Der sidder Risens Datter, hun er nok værd at see.

En Fjerdingvei er Høiden, maaskee en Smule meer,
 Forresten deilig velskabt, med Smilchul, som leer.
 Hun strikker Børnestromper til sine Søstre smaae,
 I hvert et Strømpessafte vist Runde-Taarn kan staae.

Eit hele Liv hun leved' i Bjergets snevre Buur,
 Nu faaer hun Lyst at røre sig lidt i Guds Natur.
 Saa deiligt skinner Solen, og Himlen er saa blaa;
 Som en Kartoffel-Nger hun synes Skoven staae,

Dg hele Kjøbstad=Plækken, med Kirken paa en Høi,
 Er som et Bord paa Marked' med broget Legetoi.
 Saa lystigt hun spadserer hen over By og Eng,
 Dg boltrer sig i Soen, det er saa blød en Seng.

Af vilde Rosenhække og Hyldebuske net,
 Hun binder i sin Ufskyld en lille Bryst-Bouquet;
 De store høie Bøge hun rykker op med Rod,
 Saa fletter hun sig Krandsse, det unge muntre Blod.

Paa Marken pusler Noget — det synes ret pikant;
 I Forklædet gemmer hun strax hvad her hun fandt,
 Og siger til sin Fader: "see, hvad jeg stødte paa!
 „Til Legetøi jeg tog det for mine Søstre smaae."

Den gamle Nise flygtig paa Hittegodsset saae,
 Og svarede: „Kjær Datter, lad Du det Smaaakravt
 gaae!

„Det synes vel saa spinkelt, men det har stor Forstand,
 „Det er en Plov med Dyne og deres Bondemand.

„Han smykker Bjergets Vægge med Ranker og med Grønt,
 „Nu sørger han for Kornet, der ogsaa pynter fjønt. —
 „Din Indsigt i Naturen er ikke just til præ;
 „Du Blumenbach maa læse, der staaer om slige Kræ."

— Imellem Fjeldets Stene, bag Buske og bag Krat,
 Seer man et Lys nu brænde til over Midienat.
 Thi Somfruen studerer, jo, jo, jeg siger Tak!
 Snart kan hun jo paa Ransse Linné og Blumen-
 bach.

Hun snaffer nok saa driftigt om Infusorium,
 Man skulde troe, hun dagligt kom paa Collegium;
 Men Strikkestrompen hviler, og hun og Søstre smaae
 Med nøgne Pusfelanker i Bjergets Sale gaar.

Hende jeg mener.

Jeg synger her om To — betænk engang!
 Dog det er vist, jeg mener kun den Ene;
 Men sig Alt, selv om det er i Sang,
 Det tør og bør man ikke, skal jeg mene.
 Jeg mener Een, men nævner dog de Tvende —
 Nu kan man prøve paa at gjette hende.

Den Ene eier Kløgt og muntert Sind,
 Ja, Bidet sidder kjæft i Blik og Nie.
 Den Anden — Skjønhed boer paa hendes Kind,
 Det bedste Hjerte har hun, veed jeg nøie.
 Forstand og Ynde Begge huldt forene;
 Kan man nu gjette her, hvem jeg kan mene.

Hun boer i Byen og den Anden med,
 Alt siges, naar de ikke er paa Landet.
 Men hendes Dine da? — O stor Fortrød!
 Høst begge er de eens og blaae som Vandet;
 Der Tanken som en deilig Havfrue svømmer —
 Gjæt nu, hvem her jeg mener, hvem jeg drømmer!

Jeg læser dette Digt for begge To.
 For hende, som er al min Sjæl og Tanke,
 Som fylder mig med Smerte og med No,
 Og som faaer Hjertet dristigt til at banke.
 Jeg læser det for dig! — Kan du dig kjende?
 O Gud! Vil hun forstaae, jeg mener hende?

Fastelavnssvise.

(Afsjungen i Studenterforeningen, Fastelavnsmændag 1833.

Her flammer Glædens Kjerte,
 Viin er paa Bordet sat;
 Thi rask slaae af dit Hjerte
 Hver Sorgens Marefat!
 :: Ved hvert et Glas vi drikke,
 Faaer den et dygtigt Slag;
 Thi følg de gamle Skikke,
 Slaae Ratten af i Dag! ::

Vi Glæden vil omfatte
 Med Tanke, Sjæl og Ord,
 Trods alle flemme Katte
 Paa denne smukke Jord.
 :: I Dag jo Blomster smykke
 Selv Kjældermandens Riis;
 Send Sorg og hver Ulykke
 Til Maribo = Uvis! ::

Til Hest, til Hest i Aften!
 Flyv bort fra Sorg og Savn!
 Vi vil paa Druesaften
 Stolt ride Fastelavn,

∴ Ei spørge saa om Næsten:

Det er jo Carneval!

Fald bare ei af Hæsten,

Gjør den sig lidt for gal! ∴

Fra Næsten eller Sonden

Cometen kommer snart,

Maaskee den slaaer af Tonden

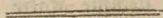
Os alle, med en Fart!

∴ Vi faae ei Druesaften,

Bildt gaaer det, uden Navn,

Thi øv dig vel i Næsten

At ride Fastelavn! ∴

Cometen 1835 *).

Saa rædsom en Historie
Jeg aldrig har oplevet.

Jugemann.

Lad Verden tee sig nok saa lærd, foruden som forinden,
Naar først Cometen viser sig, den ryger dog af Pinden.
Saa seer man, den er ei solid, men saa er det for silde;
Nu lapses den sig alt for fælt, og derfor gaaer det ilde.
Ja, hører nu, hvordan det gaaer, og hvad der snart vil
hænde;

Thi siden faae vi neppe Tid, at see paa Verdens Ende.

— Omtrent naar Tappensfregen slaaer,
Naar Bægteren paa Gaden gaaer,
Og synger høit mod Skyen,
Mens Flyveposten slagrer over Byen:
Da viser sig Cometen stor og rød;
Men hver Mand troer: „O det har ingen Rød,

*) Fremfagt af Jfr. Jørgensen paa Hr. og Mad.
Winslows Aften-Underholdning, paa det Kgl.
Theater, den 7de Marts 1830.

Den gaaer nok over!"

Selv Byens Magistrat med denne Tanke sover.

— Men af! Cometen kjender ei til Hvile,

I hvert Minut den løber hundred' Mile;

Den mod vor Jord fremrykker,

Men slaaer os ikke lige strax i Stykker.

Nei, den gjør os en anden stor Fortred,

Den ta'er vor Jord paa Slæbetouget med.

„Uk!" sukke gamle Folk og falde hen i Daanen:

„Hvi løb den ikke heller af med Maanen!"

— „Und immer weiter, hop, hop, hop!"

Vi fare Alle i Galop;

Men at vor Jord saaledes galoperer,

Just ei generer.

Man holder meget jo af Galopade,

Paa Baller, som paa Østergade;

Man kjender Touren, holder let Balancen:

Men Jorden — af! den taber Contenanceen.

Bed disse nye Spring

Den glemmer reent, at dreie sig omkring.

Fra Maribo man hører Klager,

„Som Mange megen Skrak indjager;"

Man mærker, det er ilde fat,

Cometen bli'er i Bladet fat.

Men af! Den løber dog afsted,
Og Jorden — ja, den løber med.

Da mærker man, selv hos det mindste Noer,
Alt Dandse=Organet i Hjertet boer;
Thi Hjertet hopper fra Bryst til Hals,
Som i Wiener=Vals.

— Snart er' vi Solen ganske nær,
Af Hede tabe vi vort Veir;
Enhver gjør Vind — men af, for lidt.
Med de bekjendte korte Trit,
Og Arme som Græshoppe=Been,
De unge Damer løbe hver og een,
Gjør Vind paa Gaden op og ned;
Men Luften bliver lige heed.
— Tilfidsst vi Solen dog påsere;
Men mange fede Folk crepere,
Og Bladene, af ja! — de komme slemmt tilfort,
Thi alt hvad Vand er, tørres ganske bort.

Men lad det gaae med Verden som det vil,
Man vanner sig dertil.
Snart gaaer enhver til sine gamle Skikke,
Man frygter ikke,
Man holder Baller, drikker Thee og snakker.
— Jeg takker!!!

Men ei Cometen falder os i Talen.
 Tilfidsst faaer den dog Lyft at røre os med Halen;
 Men neppe er det sfeet,
 Saa gaaer det galt med Jord og med Comet.
 O, kunde vi Halen dog englisere,
 Saa skulde vi ikke saa brat crepere!
 Betænk, hvilken „sürgterlig Ildebrand!“
 — Fælt sprutter Jorden af polemisk Vand;
 Men ei det nytter, den gaaer reent itu.
 Men kan det trøste, nu,
 Saa gaaer det ei Cometen meget bedre;
 Thi den og vi med Alt gaae da til vore Fædre. —

O hvilken Virvar dog i vor Natur!
 I Rakken faae vi den chinesiske Muur,
 I Rundetaarn og selv Theatret vælter,
 I Taschenbücher man paa Gaden ælter,
 Og tænk en Gang — de brænde!
 Nu hører man et Knald, og saa har Verden Ende. —

Men som en Phønix, mærk mit Ord,
 Snart af Cometen og vor Jord
 En Klode danner sig paa ny,
 Med Folk og Fæ, med Mark og By.
 Men deres Storhed ei vi fatte,
 Mod dem er' vi kun Padehatte;

Forstanden tred've Grader naaer.

(Mod dem var Plato selv et Faar.)

De sskrive, sskrive og studere,

Spadsfere

I Luften, grave dybt i Jorden;

Da finde de baade i Syd og Norden

Het tydeligt Spoer af en Verden for,

Og det er vores, som det sig bør.

Man finder Folk — ja hele Lag,

Med Ordner baade for og bag;

Men man tør ikke Personerne røre,

Ihi de ere sfsjære. —

Ja, hvad som findes, selv mindste Kat,

Betragtes strax som en gylden Skat.

Saaledes, Kjære,

Vi komme engang i Agt og Ere,

Faae Plads paa Museet, i Kirke og Slot;

Som Antiquiteter de os vil vise.

O lader os alle Cometen prise!

Naar Enden er god, er jo Alting godt!

De tre Gaver.

Saa deiligt et Træ i Skoven staaer,
 Og Fuglene smukt i Kronen slaaer;
 Der mødes tre lystige Evende.

Enhver sig tager af Træet lidt;
 Saa vandre de atter hver til sit,
 Thi Dagen lakker mod Ende.

En Billedhugger den ene var;
 Af Træet i Hast han hugget har
 En smuk, en velskabt Herre.

Den anden var jo Skræder Dich;
 Af ham det deilige Klæder fik;
 Men Nanden mangled', desværre!

Den tredie var en ung Poet;
 Da lidt han havde paa Klodsen seet,
 Gav han den Nanden og Livet.

Den nye Mand bukked' og gik sin Vej,
 Men grunder alt meer og mere: „ei!
 „Hvem mon mig det Bedste har givet?”

I Byen gjorde han Lykke snart,
 Thi Klæderne hjalp ham, det var klart;
 Med Titler de smukt ham bemalte.

Hvert Dame-Hjerte stod nu i Brand,
 Hvor det dog er en nydelig Mand.
 — Om Manden der slet Ingen talte.

Den nye Spröite.

„Les plaisirs sont divers.”

En Spröite har vi faaet nu,
Der spröiter, saa det er en Gru!
Vor hele By er sjæleglad,
Den evig see paa Spröiten gad,
Og paa dens store, tykke Straale;
Men Spröiten kan det ikke taale.

Alf, hvor den Spröite er os kjær!
Den er jo Alle lige nær!
Og baade Pige, Dreng og Svend,
Saae Lov at gaae paa Torvet hen;
Thi der er Fromme jo og Floite,
Hver Gang vi prøve med vor Spröite.

Bed Raadhuus=Døren sidder ned
Den hele, høie Dyrighed,
Og alle Byens Damer staae
I Vinduet og see derpaa,

Mens Drengene af Glæde sraale
 Og vandes af den store Straale.

Den Sprøite, ja den Sprøite her,
 Den sætter Liv dog i Enhver!
 Selv jeg, saa tidt jeg Sprøiten seer,
 Det er, som Hjertet i mig leer;
 Jeg glemmer Trommen selv og Fløiten,
 Thi al min Tanke er i Sprøiten.

Tanker ved en ituslagen Tydepotte. *)

— minuatur atra
carminē curæ.

Horatius.

Du er ei meer!

Din Digter græder ved Dit brudte Leer.
 Det blev Din Lod at taale Røg og Flamme,
 Dog stod Du fast, Du altid blev den samme.
 Saa kjendte Dig paa denne store Jord,
 Dog i Din Død Du nævnes skal i Nord;
 Jeg i Nvisen vil et Grav=Vers sætte,
 Saa Laarer skal de Skjønnes Kinder tvætte.
 — Først var Du Leer, nu bliver Du det atter!
 Saa gaaer det selv Naturens bedste Datter.
 Ak, var Du falden i en Kunstners Haand,
 Du havde vundet ved hans Skaber=Hånd;

*) Er ikke optaget i Gravblomsterne

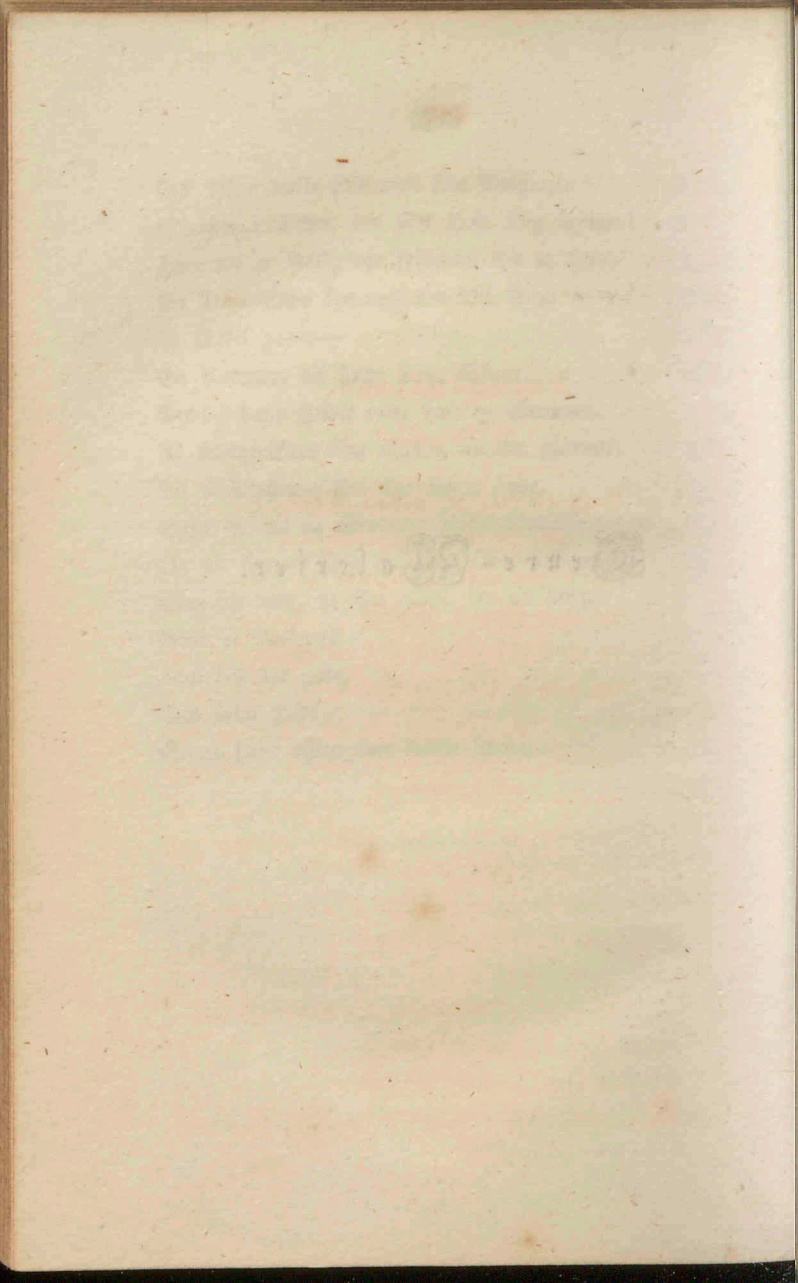
Som Bæse skulde Du da Diet gotte;
 Men Skjæbnen bød — Du blev en Gydepotte.
 Dit Liv svandt hen saa stille, indgetogen;
 Som Afkepote Du stod i Skammekrogen.
 Lidt saae jeg Dig imellem Røg og Ild,
 Naar Maanens Straale flød paa Ruden mild.
 Jeg saae Din Damp, i den steg Vænder frem,
 Og søgte gjennem Skorsteens-Piben hjem;
 Dig glemte de, naar de saae Stjerner tindre,
 Da hørte jeg det koge i Dit Indre.
 Ja, Du har følt og lidt som en Heltinde,
 Fred med Dit Minde!

— En Digter hører helst sin egen Sang;
 Thi vil jeg læse min saa mangen Gang,
 Til Alfven kommer paa de hvide Vinger
 Og Trøsten bringer.

— Om Jeg og Vinnet drømte jeg i Nat,
 Da vidste jeg, det ei var rigtigt fat;
 Et Skrig fra Rjøffenet jog mig af mine Drømme,
 Der saae jeg Dine Skaar i Suppe svømme.
 Alt var Forvirring, slukt var Skorsteens-Flammen;
 Malene græd og samlede Dig sammen.
 I Gaarden skal nu Dine Stumper hvile,
 Smaa-Blomster snart vil fra Din Gravhøi smile.

Lad Tiden dække Alt med sine Vinger,
 Maaskee i Døden den Dit Held Dig bringer!
 Hvor nu er Land, var fordums Tid et Hav:
 En Bøge=Skov kan vøge om Din Grav —
 Et Sæfel gaaer —
 En Antiquar vil finde Dine Skaar.
 Dybt i hans Indre taler høit en Stemme,
 At Konge=Støv Du engang maatte gjemme.
 Til et Museum skal Du Veien finde,
 Som Skaar og Stumper Livets Krandsse vinde.
 Og nu Farvel! Jeg skal Din Grav besøge,
 Men lov mig, at Du aldrig her vil spøge.
 Gred ei Malene!
 Hun har det godt,
 Den salig Pot!
 Snart hvile ogsaa vore trætte Bene.

Genre - **M**alerier.

Introduction.

En Forgrund med en Smule Grønt,
 Et Træ—men det maa være fjønt —
 En Lust, og saa er det forbi,
 Saa har man strax et Malerie.
 Men til et Digt?—Hvad skal der meer?
 Her strax man et for Diet seer!

Graat-Deir.

Den vaade Taage hænger dorst over Mark og By,
 Det gider ikke regne engang fra sorten Sky;
 Selv Gaardens Vender ligge saa taus hver og een,
 Med Hovedet bag Vingen, og ligne Kampesteen.
 Sa Bedstemoer i Stolen smaanikker, sover ind;
 Den smukke Datterdatter, med Haanden under Kind,
 Har gabet fire Gange, jeg veed hvad det spaaer,
 See, over Brystet falder det lange gule Haar.
 Jeg selv sidder søvnig med Benene paatvers,
 Jeg gider ikke læse i mine egne Vers!

Studenten.

Høit under Taget, hvor Evalen boer,
 Har ogsaa Studenten sit Kammer;
 Der sidder han nærmere Englenes Chor,
 Trods Stuenes og Salens Madammer.
 Paa Bæggen hænger hans hele Stads,
 I Lommen er Skillinger fire,
 Paa Bordet ligger Homer og Horats
 Samt mange beskrevne Papire.

Et Tællelys brænder i Stagen smukt,
 Selv skjærer han Aftenmaden.
 Det er saa silde, hans Dør er luft,
 Kun Vægteren sværmer paa Gaden;
 Lad ham kun sværme i blaa Talar,
 Det rager Studenten jo ikke.
 Han stirrer saa taus gennem Rudeens Glar,
 Seer Stjerneerne blinke og nikke.

Han tænker paa mangen en Barndoms Drøm,
 Imedens han stopper sin Høse;
 Da bliver om Hjertet han ganske øm,
 Hans Kinder see ud som en Rose.

Han yndes af Mange, har dog ingen Ven,
 End sig en lille Veninde;
 Thi slagre hans Sukke i Ratten hen,
 Til Nar for de lystige Vinde.

Men sukke og græde er ingen Plaiseer,
 Undtagen for syge Poeter;
 See! Maanen sidder paa Taget og leer
 Ud ham og ad Povel og Peter.
 Studenten damper sin Pibe ud,
 Og vender saa Lyset i Stagen;
 Saa beder han barnlig en Bøn til Gud,
 Og trækker saa Dynen om Hagen

Et Winterpartie.

(Tegnet med Blyf og Pen.)

Det dunder stærkt under Hestens Hov,
 Thi fast ligger Sneen i den sorte Skov;
 See, Fuldmaanen skinner fra Himlens Scene
 Mellem de nøgne Grene.

En Hob Rosaffer til Hest vi see,
 De leire sig her paa den hvide Sne;
 Stærkt Hestene dampe, og bundne sammen
 Staae de ved Bøgestammen.

Nu tændes et Baal ved den store Bøg.
 See den røde Ild med sin sorte Røg,
 Og Mændene, som i Sneen sammen
 Sidde rundtomkring Flammen.

Bruungul er Rinden, mørkt hvert Blik,
 De drikke den klare, skarpe Drif; —
 Men over dem, høit paa de tynde Grene
 Sidder en Flygtning ene.

Han tør ei aande, stift seer han frem;
 Men Tanken flyver mod fjerne Hjem,
 Saalangt hiin Side af Rhinens Bover,
 Hvor hans Pige sover.

Hun drømmer sig hos ham Favn i Favn;
 Hun horer ikke den sultne Ravn,
 Der sfriger sit: "dobbra!" saa mange Gange,
 Mod den sørgende Fange.

Den jødske Hede i Regnveir.

Röstein, Röstein, Röstein roth,

Röstein auf der Heide.

Göthe.

Af, Himlen staaer med Graat i Graat,
 Og Regnen rusker nu saa smaat.
 See, Heden hist og her sig høiner,
 Men Lyng og Lyng og Lyng man einer;
 Hver grønlig Plet gjør Hjertet glad,
 Skjøndt Græsset ligner Andemad.

Saa tungt i Sandet Bognen gaaer,
 Og Lyngen ind mod Hjulet slaaer;
 To Smaa=Børn vogte Faar ved Beien,
 Hør Drengen blæser paa Skalmeyen,
 Imedens fromt hans Søsterlil,
 En Psal me synger os dertil

Hun ogsaa andre Viser veed,
 Selv den om: "Roat, som faldt ned" —
 —Men tys! hvo er det, som sig nærmer?
 Det er' Nomade=Folk, som sværmer;
 Zigeunere de er' paa Tydsk,
 Men kaldes Kjeltringer paa Tydsk

See! Konen her er ikke syg,
 Hun bærer Buggen paa sin Ryg;
 Den Lille sover der og drømmer,
 Skjøndt Regnen over Buggen strømmer;
 De andre Unger ved Siden gaae,
 De tradske godt, skjøndt de er' smaae.

Hvo veed —? Selv Tanken gjør saa godt;
 Maaskee jeg her, skjøndt Alt er graat,
 Skal deres Preciosa møde,
 Den fine, line, søde, bløde!
 Hvor er hiin Sol paa Hedens Nat?
 Mon hun er alt i Hullet sat?

Hvile paa Heden.

— — — den nøgne Hede,
Som er sin egen Grændse — —

Grundtvig.

Sørgened, stor ligger foran os
Den sortbrune Hede;
En enkelt Enebærbusk hæver sig lysegrøn
Frem mellem Lyngen.
Rundtom er Bakker og Høie,
Der som en Bjergryg sig strækker langs gjennem Landet.
Men ved hver Skrant,
Sa ved Hjulsporet selv,
Fremtrænger den rødgule Ahl.
Det er, som glede vi over en Klode, der uddød
Laae under os, en sørgende Grav.
Men Fuldmaanen skinner saa smukt paa den dunkel=
blaae Himmel,
Hvor de underligt formede Skyer
Glide henad, som frømmende Bjerge.
Alt er saa stille.

Man hører kun Vognhjulets Skuren
 Dybt i den sandede Wei;
 Men stille sidde de Reisende, indsvøbt i Kapper,
 Thi skarp blæser Vinden fra Vest
 Over den øde, sortbrune Hede.

Her ligger et Huus,
 Eensomt, midt i den ubeboede Egn,
 Faldefærdigt og lavt;
 Ret som et Brag i det blifstille Hav
 Staaer det foran os.

I løse, natlige Dragt
 Viser Huusmoderen sig.
 Hæslig er hun, gammel og bruun;
 Skjodesløst hænger det lasede Skjort
 Om de skarpe, knoklede Lænder.
 Snart gjør hun Ild med den tørrede Lyng;
 See hun puster, og Røgen
 Hvirvler fulsort i Veiret,
 Og Flammen kaster sit rødlige Skjær
 Paa det magre, rynkede Ansigt.

Udenfor Huset leire vi os,
 Lave vor Punsch og sidde, som Guder,
 Stolt, paa den sortbrune, slumrende Jord,

Der seiler med Maanen i Luften.

Den Gamle griner saa smaat og nipper

Til Punschen, hun fik, og fortæller

Om Spaniolerne, som

Her i Krigens Tid havde været.

Hvordanne de fremmede Gjæster, som ingen forstode,

Slege Leir her paa Heden;

Hvordan de ofte græde som Børn

Og nævnede Hjemmet;

Snart dandsed' og sprang i de maanklare Aftener,

Og sang deres fremmede, hjemlige Sange,

Langt fra Hjemmet, allene,

Paa den øde, sortbrune Hede.—

Bort Maaltid er endt.

Vi sidde paa Vognen igjen

Og nikke Farvel til den Gamle,

Der spegelseagtigt stirrer paa os og nikker igjen.

Men bag Døren

Litter en halvvoxen Pige nysgjerrig frem;

Forundret seer hun paa os, gaber og strækker

De dovre, deilige Lemmer,

Saa Kjolen, hun løst har slængt om sig,

Gaaer bort fra den fyldige Skulder

Og viser os Marmor paa Heden.

Malerie fra Iydlands Vestkyst.

Den hela jorden ligner här ett lik,
Och himlen står liksom en mördere,
I blodig skrud, betraktande sitt offer.

Atterbom.

Man seer ei Træ, ei Busk, selv Lyngen vil ei groe,
Fra Sandet pippet frem et Græsstraae eller to;
Sandflitter reise sig, de vegle Dag for Dag,
Dg rundtom stikke frem de nøgne, sorte Brag.
Foruden Grandse Havet udstrakt for os staaer,
Speilflart og glat det er, saa langt som Diet naaer;
Strandbredden er belagt med Stene, store, smaae,
Dg alle runded' smukt, see: røde, hvide, blaae!
Hift komme Fiskere, de gaae til Havet free;
En herlig Slægt det er, med Marv i hver en Kno.
Nu læses først en Bøn, fromt folder sig hver Haand,
Saa ile de med Christ, Gud og den hellig Mand.

Den gamle Moer paa Klinten staaer,
Saa graat som Sand er hendes Haar;

Hun drifker Solens Ild saa smaat,
 Og skutter sig, det gjør saa godt.
 Men som hun ret paa Havet seer,
 Strax hendes gustne Ansigt leer;
 Thi ude, hist paa Bølgens Hjem,
 En prægtig Seiler glider frem,
 Men uden Roer og uden Mast,
 Den borer sig i Sandet fast.
 Det Dødningsfibet er, man seer
 Thi see — — — nu er det ikke meer.
 Da knæler fromt den gamle Moer,
 Hun læser høit et Fadervor,
 Og siger: „Gud! til os Du see!
 Lad det paa vores Kyst dog see!
 De drukne vist, den hele Flok,
 Men vi skal leve, veed Du nok.”

Blikstilte hviler Havet, tyst som de Dødes Hjem,
 Men underligt fra Dybet en Susen stiger frem;
 De mange Fisserbaade med Bytte, høit i Lag,
 See, hvor de søge Kysten, med stærke Aareslag.
 Med eet sig Floden hæver, den stiger meer og meer,
 Den grumset sorte Bolge høit som et Bjerg man seer.
 Vel hundred' Favne reiser den sig med Gny og Larm,

Men Brændingen den knuser til Støvregn i sin Harm.
 Dog gennem hver en Brænding hver Fisserbaad nu gif,
 Stivt holdt hver Fisser Naren, hver saae med Dr-
 nens Blik;

Nu springe de i Søen, de drage Baaden frem,
 Saa slæbe deres Dvinder det rige Bytte hjem.
 Dybt bøiet under Bægten de gaae med deres Smaac,
 Mens Manden mørk og stille ved Stranden seer derpaa.
 — Hvad spørver over Dybet? Hvi er saa taus hver
 Mand?

Der er et Skib i Havs = Nød, det driver stærkt mod
 Land.

See, Masten er alt kappet, i Brændingen det staaer,
 Et Nu — og Kjempebølgen det knust mod Kysten slaaer.
 Men see! Mandskabet flynger sig om den store Mast,
 Høit op paa Land den hviroles, ved Bølgen's stærke Kast.
 Er' de nu frelst? — Nei, Bølgen dem river atter med,
 See Masten, hvor den ruller, den knuser hvert et Led.
 Nu styrter den i Dybet, man hører intet Suk.

— Snart tier Storm ogølge, og Ratten er saa smuk;
 Da ligger Stranden broget med Vare og med Stads,
 Havgæsferne da juble, og gjør' et stort Kollads.

“Veni creator”!

(Skizze af en sand Tildragelse under den franske
Revolution.)

I Dalen staaer et Kloster hist i den frie Natur;
Med modne Druer slynger sig Ranken om dets Muur,
For Billedet i Nischen hver Vandrers boier Knaa,
Mens Fuglen synger Hymner høit i det grønne Træ.

Bag Hyttens Dør staaer Bonden, han har den halv
paa Klem.

Hvidklædt de blege Nonner fra Klosteret skride frem;
Den spæde Haand er bunden, hvor Frihed's Træet
groer,

„Veni creator!” synge de alle høit i Chor.

Paa Torvet følger Brimlen, en vild, en fuffort Søe.
— For hos sin Gud at leve, maa man paa Jorden døe!
Det er den glade Tanke, som giver Hjertet Mod,
Skjøndt Boddels-Ogen damper alt med det røde Blod.

„Veni creator“ syngte de Nonner. Rædselsdag!

En Stemme høres mindre ved hvert et Dødsfald.

Det dæmpes meer og mere — hør end den Sidstes
Sang! —

Med Et det bliver stille — man hører Dødens Klang.

Veirmøllen paa Bakken.

Die Møhle dreht ihre Flügel,
Der Sturm, der sauset darin.

Adalbert von Chamisso.

Bort Landskab her er næsten fladt;
Men Maanen skinner jo i Nat.
Dog, hvad vi ved dens Lys har seet,
Er kun, at Alt gaaer ud i Eet.
Forgrunden maae vi blive ved.
Der er lidt høit paa dette Sted;
Veirmøllen, som vi skal forbi,
Gjør, at vi faae et Malerie.

Saa lystigt alle Hjul nu gaae,
Et Lys man seer bag Lugen staae,
Og Evenden bærer Sækken bort;
Hans Kammerater spille Kort,

Olfanden midt paa Bordet staaer.
 See Møllevingen, hvor den gaaer!
 Men mellem Skyer Maanen leer,
 Og forneimt paa det Hele seer.

Nu kommer der en Byge=Regn,
 Den skygger os den halve Egn,
 Og hver en Hest og hver en Ko
 Forstyrres i sin søde Roe;
 Og da paa Marken ei er Lø,
 De staae, som var' de gjort' af Trø.
 Dog, Maanens Lys er ikke slukt,
 Thi see, en Regnbue hvalves smukt.

Regnbuen over Møllen staaer,
 Det er, som Bingen mod den slaaer;
 Og under Møllehusets Tag,
 Der sover til den lyse Dag
 Vor Møllers lille syvaars Dreng.
 Høit under Bjelken er hans Seng;
 Han ene sover der, som sagt,
 Thi Moder er i Jorden lagt.

Han hører Hjulene at gaac,
 Og deres Stoi kan han forstaae;
 Han titter gjennem Rindens Glar,
 Og seer det store Binge=Par.

Høit vil' de stige mod det Blaae,
 Men kan kun i en Cirkel gaae;
 De flyve Dag og Nat og Aar —
 Men Møllen dog paa Bassen staaer.

Bjerg-Situation i Harzen.

- Du stolte Fjeld, hvor barst Du truer der,
 Jeg sætter Dig dog ind i Verset her;
 Du lille Flod, som bruser vildt afsted,
 Hvor stærk Du løber, tager jeg Dig med;
 Selv Fuglen her imellem Engens Blommer,
 Der flagrer bort, saa snart han seer jeg kommer.
 — Hvad, tænker den, at undgaae mig med Sligt?
 Jeg vil — og den maa quiddre i mit Digt.
 Alt lyder mig, hvorpaa jeg Blikket fæster;
 En Digter er en farlig Høgemester!

Hist staaer en Pige — nøgne hvide Been,
 En deilig Væxt, slank som en Bidiegreen,
 Hun vasser Liin — men vender Ryggen til;
 Nu, mon hun ei sit Ansigt vise vil?
 Ha, hvad er det! Har Tryllestaven svigtet,
 Hun trodser! Vel — hun skal dog ind i Digtet!

Som der hun staaer, jeg hende tage vil,
 Nu skal hun staae og vende Ryggen til.
 Her er det Hele: Lysen smukt med Skyggen,
 Og Vigen, som nu altid sees paa Ryggen.

Kulbrænderen.

Mellem Skovens Graner her
 Skinner Ildens røde Skjær,
 Kulsort Røg fra Hytten gaaer.
 Foran Ilden Svenden staaer,
 Og belyst af Træets Blod
 Seer han ud halv sort, halv rød;
 Han de store Masser vender,
 Dybere det brænder.

Venet til sin Løfte-Stang,
 Nynner han en gammel Sang:
 „Granen voxer Nar for Nar,
 Altid lige grøn den staaer,
 Som min Kjærlighed saa skjon,
 Altid grøn, men dunkel grøn!”
 Sangen ingen Trost ham sender,
 — Dybere det brænder.

Moderen med Barnet.

Nist, hvor Veien slaaer en Bugt,
 Ligger der et Huus saa smukt,
 Bæggene lidt skjæve staae,
 Ruderne er ganske smaae,
 Døren synker halvt i Knæ,
 Hunden gøer, det lille Kræ,
 Under Taget Svaler quid're,
 Solen synker — og saa vid're.

I den røde Aftensol
 Sidder Moder i sin Stol;
 Rinden luer dobbelt rød,
 Barnet har hun paa sit Skjød.
 Drengen er saa frisk og sund,
 Æblefinden rød og rund;
 See, hvor hun i Spøg ham banker
 Paa de søde Pusfelanker.

Katten staaer og frummer Nyg,
 Men forstyrres af en Myg;

Barff han den med Poten flaaer,
Og igjen som Hofmand staaer.
Moder flapper Barnets Kind;
See hvor sødt det sover ind,
Drommer om de Engle smukke
I sin lille pene Bugge.

Flyttedagen i April.

Nu Vintrens gamle Gubbe forlader sit Logi,
 Thi mellem ham og Vaaren er daarlig Harmoni.
 — I Kjælder og i Stue, ja selv høit under Tag
 Man faaer Begreb om Chaos, thi det er Flyttedag;
 Hift staae to gamle Tanter i Gaden's Snarv og Sne,
 Samt andre gamle Meubler, der ei er værd at see. —
 —Nu kommer der en Liigvogn, see Følget er saa stort!
 Det er en fornem Herre, der ingen Ting har gjort;
 Han flytter — og hvis rigtigt man tør Uvisen troe,
 Da er han meget salig og skal i Himlen boe.
 Nu staaer han alt deroppe og bukker med et Smil;
 Dog jeg er grumme bange, han løber der April.

Skolemesteren.

I den lumre Skolestue ville vi nu dvæle lidt.
 Lydsfflands Kort paa Bæggen hænger, det er temme-
 ligt forslidt;
 Meget Blæk har flydt paa Bordet, manget Navn er
 ridset her;
 Store, lange Drengs sidde rundtenom paa Bænken der.

Mangen Moders Kjøledægge sidder der med Vblekind,
 Og hvad ei vil ind i Panden staaer for ham paa Bo-
 gens Bind.

Nogle sladre ganske sagte, andre see sig lidt omkring;
 Men tre, fire rynke Panden, tænke saa paa Ingenting.

Udenfor et Posthorn klinger. Ak, da flyve Længsels Blik
 Fra de haarde Skolebænke og fra Badens Grammatik.
 Høit paa sit Catheder throner Skolemesteren saa bred;
 Han er meget lærd og skiden, Kinden blaalig, rund og feed.

Torre Prygl og tørre Gloser, Skolemester=Vitrighed,
 Regne hele Dagen lystigt paa de unge Planter ned.
 Dvinden er hans gode Engel, Mødrene til hende tye,
 Og naar Offeret behager, svinder hver en Tordensfye.

Martsviolerne.

Sig Himlen hvælver saa reen og klar,
 Tisblomster fryse paa Rudens Glar.

I Solens Flamme saa smukt de staae,
 En Yngling sidder og seer derpaa.

Men som han paa de Blomster seer,
 To Pige=Dine derude leer.

Saa skjønne Blomster han aldrig saae,
 To Martsvioler saa smukke blaae.

Tisblomsten smelter ved Kindens Brand
 — Vor Herre hjælpe den unge Mand!

Aften-Landskab.

See Solen gaaer ned i det deiligste Rødt,
 I Staffer staaer Høet og dufter saa sødt.
 En Bonde gaaer hjem med Lee paa sin Ryg,
 I Lusten dandse de surrende Myg.
 Ved Landsbyen ligger en, Kjæmpehøi,
 Der hører man Ungdommens jublende Støi;
 De løbe omkring mellem Busk og Krat,
 Og lege Tagfat.

Høit kneiser ved Degnens Huus et Træ,
 Der sidder den Gamle med Børn og Fæ;
 En Rævehælg hænger paa Træets Green,
 I Toppen kneiser Stork Langebeen.
 Men Gadekjæret er blevet en Pjøs,
 Dog vandes der Heste af Karl og Knøs;
 De floite og synge til Frøernes Dvæf,
 Og ride saa væf.

Hift lege to Børn med Sundheds Rind,
 De ridse i Jorden med en Pind,
 De ridse sig Gaard og Høienloft,
 Mens Moder lapper paa Faders Koft.

Smukt lyder fra Taarnet Klokkens Klang;
 En Bonde synger sin Aftensang,
 Og Børnene fromt om Bordet staae,
 Ret som Engle smaae.

Ved Kirkegaards-Muren hvor Hindbærret groer, —
 Der sidder paa Stenen en gammel Moer;
 Bag Huen man skimter det sølvgraae Haar,
 En Botte med Mælk ved Fodderne staaer;
 Sin Støttestav holder hun paa sit Skjød,
 Jeg troer hun spiser det tørre Brød.
 Bag Muren sidde de Elskende to — —
 O lad dem ha' Ro! —

Studie efter Naturen.

Fände sich ein Nederländer hier,
 Er nähme wahrlich gleich Quartier,
 Und was er sieht, und was er mahlt,
 Wird hundert Jahre nachgezahlt.

Göthe.

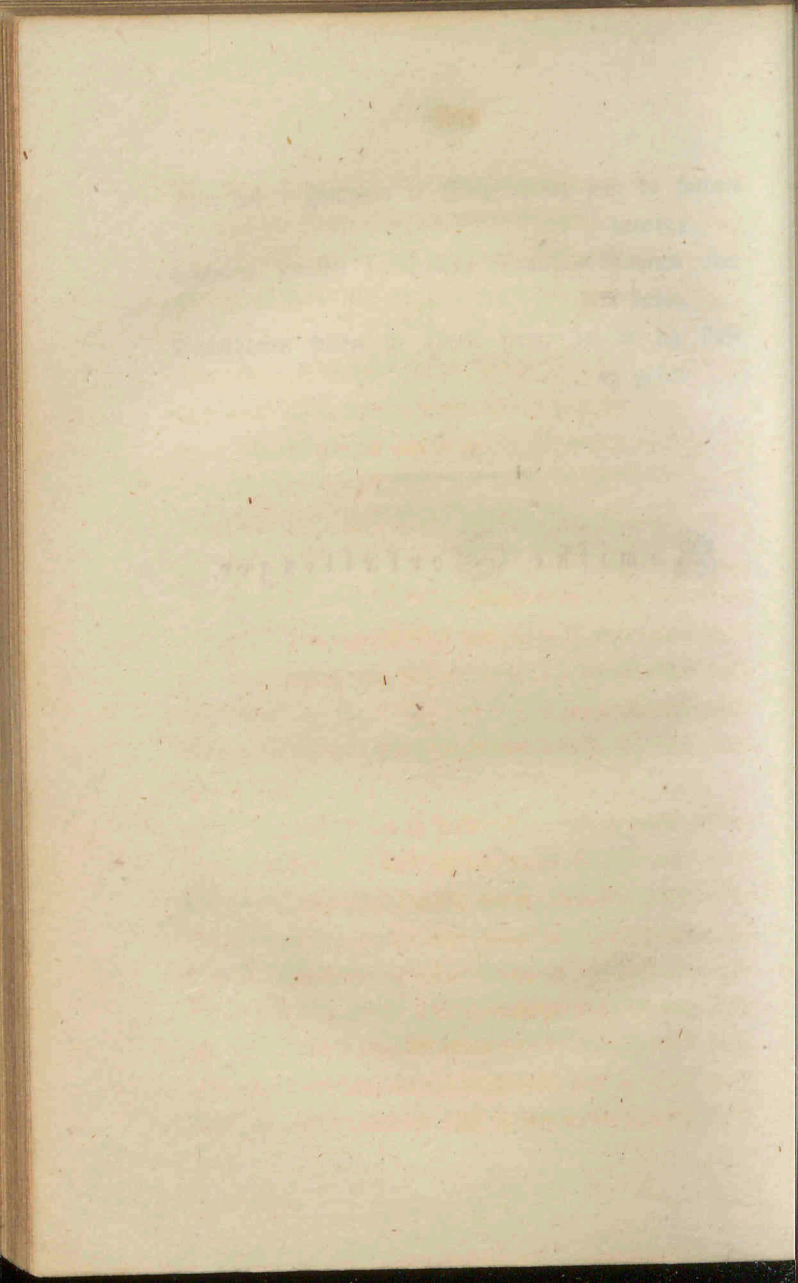
Solen skinner i Naboen's Gaard, Husene ere saa
 lave,
 Gaarden har Plads til en Møding kun og en trealsens
 Have.
 Haven er i sin egen Maneer, den har slet ingen
 Gange;
 Men den eier een Stikkelsbær-Busk, der er saa god,
 som saa mange.
 Mutter i Dag har næstendeels ffjult baade Møding
 og Have,
 Thi sine Sengklæder paa et Stillaads har hun i
 Solen, den brave!
 Ungerne sole sig ogsaa lidt, ligge paa Dyne og Pude,

Hver har i Haanden et Smørrebrød, som de fortære
derude;

Smørret smalter i Solens Brand,—Sønnen over
dem daler,

Gaardhanen stikker sit Hoved frem, bryster sig stolt
og galer.

Gomiske Fortællinger.

Manden fra Paradiis.

En komisk Fortælling.

—Man schreibet von Paris, es habe kein Gefahr, —

—Til Paradiis fra os er nu fast ingen Fart. —

Holbergs „Peder Paars.“

Der var engang en Enke —

Dog nei! — jeg maa mig først betænke; —

Hun havde været det, men var nu gift paany,

Med En fra Thy.

(Det maa vi ikke glemme.)

— En Aftenstund, da Manden ei var hjemme,

Sad hun med Haanden under Kind;

Selv Theemaskinen var en Emule sovnet ind.

(Den ellers sang en Tone, reen og klar,

Og førte tidt ved Bordet den bedste Passiar.)

Fra Jordens Taageland

Fløi Tankerne til hendes første Mand;

Hun kunde ei den søde Sjæl forglemme,

Og af! den anden var jo ikke hjemme.

„Du har det godt!” udbød hun, „Fri for Rød
 „Du sidder i det abrahamske Skjød,
 „Og seer til os, der i den snevre Stue
 „Man plages slemt af Hoste og af Snue.”

Hun taug og faldt igjen i Tanke,
 Da hører hun, hvor det paa Døren banker;
 Hun stotter hen til Krogen,
 „Uh! er der Rogen?”

(Thi hun var bange for—ja det var hele Tingen—
 At see en Uand i den, der havde før slet ingen.)
 Nu banker det igjen, og saa gaaer Døren op—
 Men det er ingen Uand, nei En med Rød og Krop;
 Det er en Haandværkssvend, der nu har sprængt sit Buur,
 Og gaaer fra By til By og seer paa Guds Natur;
 Han gjør Bisitter kun, for ei at smægte.
 Sligt kalder man: at fægte.

Han var, det saae hun nok, en sølle En,
 Der gif i dette Liv paa sine egne Been;
 Og som han sagde det, der noget laae i Tønen,
 Der rørte Konen.
 Hun spurgte ham, hvorfra han kom, hvorhen han gif;
 Og Svaret som hun fik,
 Det var: han drog paa Bursche=Viis
 Nu gjennem Tydskland til Paris.—

Da blev hun i sit Hjerte glad,
 Hun dækked' op med Ol og Mad,
 Og sagde: „Sæt sig dog, og spis!
 Hvad, reiser han til Paradiis?
 O, Herre Gud! I dette Land
 Der har jeg jo min første Mand;
 Hils ham fra mig og fra vor Datter,
 Og hils ham ogsaa lidt fra Fatter!”

Da mærkede Skielmen, at ei vor Viv
 I Geographien var meget stiv,
 At hende klang paa ligevliis
 De Navne: Paris og Paradiis.
 Thi faldt han strax i Talen ind:
 „Jeg kjender ham, det gode Skind.” —
 — „Af!” udbrod da hans Hjertenskjær,
 „I altsaa før har været der!
 „Hvor lever dog den søde Skat?., —
 — „Af det er ilde med ham fat!
 „Jeg var der for en Maaned siden;
 „Da sleed han meget suurt paa Tiden,
 „Stod tidlig op, kom seent i Seng,
 „Og var de Andres Hunde=Dreng.
 „Hvad Løi han fik i Gravens Nat,
 „Gik skrag itu, det tynde Vjat!
 „Af Kjoler har han ikke een,

Og tænkt: han gaaer med bare Been!" —

De Død i hendes Hjerte stak som Syle,

Og hun begyndte gyseligt at hyle,

Gik nu, og det i største Hast',

En Byldt af baade løst og fast,

Ia Skjorter, Strømper, uldne Soffer,

(Og jeg veed Pokker,)

Og bad, mens Diet stod i Vand:

„O bring det til min salig Mand,

„Og siig: jeg sender meer afsted,

„Naar jeg kun seer en Leilighed.

„Alf ja! alf ja! Det er dog haardt,

„Han der skal gaae til Spot og Tort!"

Da Knosen havde spist sig mæt,

Han loved' at besørge det,

Tog Bylten, takkede og gik;

Men Konen sad med vaade Blik.

„Hi vil vi springe nogle Timer frem

Til hendes Mand kom hjem

(Jeg mener ham, den sidste,

Den første, veed I, staaer paa Dødens Liste). —

„Nu, jeg kan hilse Dig fra salig Thiid."

(Saa heed den første Mand; o det er slemt,

Jeg Navnet har i Forfæringen forglemt!)

„Her var nys En, der gik til Paradiis! —"

Og nu fortalte hun om ham, som alt var gaaet,
 Og hvad han havde med paa Reisen faaet.
 Men Manden fatted' snart den hele Ting,
 Og i et Spring han sadlede sin allerbedste Hest,
 Og foer affted, som Skyerne i Blæst.
 Han vilde, sagde han til Konen,
 Dog tale selv en Smule med Personen.

Det var en deilig Nat med Maanesskin og Sigt,
 Der flæder endnu bedre i et elegiff Digt;
 Høit Rattergalen slog, og Uglen pøb Discant,
 Og hvad der her var bedst: den rette Wei han fandt,
 Hvor Tyven gif affted i Maanens blege Straale.
 (Thi mere Lys en Tyv i Grunden ei kan taale.) —

Ru vil vi da med Tyven gaae!

Saasnart han saae,
 En foer affted som bare Fanden,
 Han tænkte ganske ret: der har vi Manden,
 Og kastede sin Bylt i Grøften nær ved Krattet,
 Og satte sig derved, thi han var fattet.
 Med skyldfrit Sind han vilde sig forskandse,
 Og sang om grønne Tomsfru-Krandse,
 I det han stirrede paa Rattens klare Himmel,
 Til Manden kom og standsede sin Skimmel,
 Og spurgte, uden megen anden Snakken,

Om ei han havde seet en Mand med Bylt paa Rakken,
 Og, for at give Sagen mere Vægt,
 En Tyveknægt. —

„Jovist!” var Svaret, „nylig saae jeg En,
 „Der gjorde lange Been;
 „Saasnart han saae, I vilde ham indhente,
 „Evdant han i Skoven, hurtig, som en Glente.
 „Men skynd Jer lidt, saa kan I Knægten fange!”
 Den anden takkede ham mange Gange,
 Og bad ham holde lidt paa Hesten.
 (Nu veed I Næsten:)

Den gode Mand i Skoven sprang,
 Men Tyven sig paa Hesten svang,
 Tog Bylten med, „hyy, — vil du gaae!”
 Det var en Lyst at see derpaa. —

Udmattet, stønnende og bister
 Kom Manden som en vred Philister,
 Men tænk jer nu hans store Skræk,
 Da ogsaa Hesten her var væk.
 Han raabte: „hov!” han raabte: „hei!”
 Men Tyven løbet var sin Wei.
 — Da ingen anden var tilstede,
 Gik Maanen hele Mandens Brede.
 „Paa sliig en Daad Du sfinne kan;
 „O tvi Dig an!

Har Du ei hørt, en Tyvehæler
 Rangerer lige med en Stjæler.
 Jo, jo, Du er en deilig En!" —
 Saa gif han hjem paa sine Been.

„Naa, traf Du ham?" saa spurgte Konen;
 Men Manden havde nedstemt Tonen
 Og sagde: „Jo, min kjære Skat,
 „Seg fik ham dog til Lykke fat!
 „Vor bedste Hest jeg gav ham med,
 „At han kan komme lidt afsted!"
 — Da blev hans Kone ganske mild:
 „O lille Mand, hvor Du er snild!
 Det maa man dog de Mandfolk skjænke,
 At de kan tænke!"

Moralen, som man finder,
 Er, at der gives dumme Dvinder;
 Dog — Mændene i samme Farve spille,
 Men, de kan bedre tie stille!

Den rædselsfulde Time.

Es giebt so bange Heiten,
Es giebt so trüben Muth,
Wo alles sich vom weiten
Geistesfisch zeigen thut.

Novalis.

Kom ei Rundetaarn for nær, er det Midnatstide;
Hvad mig nylig hændte der, skal I faae at vide.
Paa Bibliotheket hist er ei rart saa silde,
Thi ved Midnat holde der Aander Dands og Gilde.
Søg om Dagen gif derop, for en Bog at laane,
Gif en Smule der omkring, og kom til at daane;
Ingen savned' mig, de gif, jeg blev der alene,
Ak, ved selve Tanken end ryste mine Bene.
Længe laa jeg i en Krog uden mindste Spratten;
Da jeg til mig selv nu kom, var det ud paa Ratten.
Søg er ingen Ratte-Helt, derfor blev jeg bange.
Dybt i Kirken under mig ligge Døde mange;
Hvis De nu ved Midnatstid kom herop at læse,
De i Rakken dreied' mig vist min egen Næse.
Maanen skinnede saa klar, Uglen sang derude,
Maanens Skin og Uglens Sang flød igjennem Rude:
Da blev jeg poetisk stemt, Gud maa hvordan vide,
Og for Diebliffet svandt al min Hjerte=Vide.

Af, men nu slog Kloffen tolv, det var fælt at høre;
 Alle Bøger rundtomkring saae jeg sig at røre.
 Nogle skjændtes, andre sang, Sproget var lidt blandet;
 Som paa Babels-Taarn det klang ganske reent forbandet.
 Alle sprang fra Hylderne, dandsed' med hinanden,
 Jeg var bange for at faae nogle Bind i Panden.
 See, nu blev en Contradands underligt rangeret,
 Mange Bøger dandsed' med, skjøndt uconfirmeret.
 Langs med Bæggen stilled' sig store Folianter,
 Det var sikkert satte Folk, eller gamle Tanter.
 Badens Fru Grammatica, smukt forgyldt paa Vagen,
 Kom at engagere mig; jeg blev som et Lagen,
 Af det krilled' i min Taa, Hjertet steg til Halsen;
 Men jeg slap, Cornelius hende bød til Valsen.
 Atlas af Pontoppidan, flædt i Svinelæder,
 Med Fru Flora danica hist i Dandsen træder;
 Reisers fûrgterlige Bog sprang med Iliaden.
 Af det sufte stræffeligt, som en Storm fra Gaden.
 Fra Musæet lød en Røst: „Hvad er her paa Jærde?“
 Og en Landse traadte frem fulgt af trende Sverde;
 „Schwerenoth! I lærde Paf! Vil I være Rolig?
 „Unde I ei Helten No i sin snevre Bolig?
 „Hvad er vel en lurvet Bog mod en Pandser Plade?
 „I er' kun Peermadsens Gang, vi er Østergade!“
 Og nu hugged' Sverdet om, saa der Funker lyfte,
 Det var fælt, det kan I troe, al mit Hjerte gyste;

Bogerne fik ogsaa Ekraft, hvert et Blad jo bæved,
 Som en broget Fuglehær De til Hjemmet svæved',
 Og paa Hylterne i Hast deres Pladser søgte.
 Men hist i Musæet, af! det langt værre spøjte.
 Op af hver en Afkepot steg de Dødes Bene,
 Uh! En Ildstrom risled' mig gennem hver en Sene.
 Sylfelet jeg sølte mig, Døren op jeg sprænger,
 Af, hvad seer jeg! — Mundetaarn er der ikke længer.
 Stotten liig i Don Juan Taarnet promenerte,
 Men sliig Vandring, kan I troe, følt mig her generte.
 Afgrund for og Aander bag værre er end Døden;
 Maanen stod saa lasset feed, hjalp mig ei i Nøden.
 Som en Sappho stod jeg her, Vinden tog i Kjolen,
 Nede Bagteren jeg saae, blaa som Martsviolten.
 Deilig var min Monolog, Ingen den kan fatte;
 Først jeg selv min Død begravd, lod mig derpaa dratte.
 Vinden peeb i Marv og Been, alt mit Indre raaber,
 Men til Lykke havde jeg hos mig Hofmandsdraber.

Au! det var et hæsligt Stød. — — —

— — Himmel! see dog bare,

Jeg jo ligger i min Seng uden mindste Fare.
 Af, det Hele var en Drom, Himlen være lovet!
 Læser, gid Du vaagne maa, dersom Du har sovet!

Underlige Drømme.

Det er saa stille i vor By,
 Thi det er kun ved Morgen=Gry;
 Man seer ei Hund, man seer ei Kat,
 Selv Bægteren har sagt: „God Nat!“
 Han sidder i et Kjælder: Skuur,
 Og faaer sig der en lille Luur. —
 Tre Haandværks=svende gaae forbi,
 De vandre bort i Compagni;
 Paa Ryggen har de hele Klatten,
 Og Børdugs Overtræk om Hatten.
 De ere glade hver og een,
 Thi de har unge, raske Been;
 En Smed, en Skræder og en Bager,
 Er det, som nu paa Vandring drager.

 Man snart kun Byens Taarne seer,
 Der Solens første Straale leer;
 Men hvor de Evende komme frem,
 Som Konger Alt modtager dem.

Det Hele røber noget stort,
 Dem Skoven staaer, som Creport;
 Vel er ei Borgereskabet der,
 Men Skovens Fugle synge her,
 Det gaaer saa jevnt i Mol og Dur,
 Som om det Hele var Natur.
 Der er saa smukt, hvorhen de see,
 Saa Hjertet ordentligt maa lee,
 Sa, det vil gjennem Bryst og Traf',
 For selv at sige: „mange Tak!“

Men som de gaae i Skoven frem,
 En deilig Qvinde møder dem.
 Hun har en græsgrøn Kjole paa
 Og Binger smukt fra Skuld'ren gaae;
 Hun bærer frem et gyldent Horn
 Med smukke Blomster, Frugt og Korn:
 Fortuna falder Verden hende.
 Hun hilser vore Ungerfvende
 Og stjaenker dem med venligt Sind
 Et Æble, rødt som hendes Kind,
 Et Lyffens Æble nok saa smukt,
 Og svinder saa bag Skovens Bugt.

De Svende glad paa Æblet see;
 Men, Herre Gud, de er jo tre,

Og Væblet kan de ikke dele,
 Thi Lykken boer kun i det Hele.
 Der tænkes ud, der tænkes ind,
 Men Tanken bliver dog til Wind;
 Tilslidst staaer Skrædderen da frem,
 Og dommer saadan mellem dem:
 At alle tre paa dette Sted
 Skal lægge sig paa Jorden ned,
 Og Væblet vil de den tildømme,
 Der har de underligste Drømme.
 Thi lægge de sig strag til Ro. —

— Der gaaer en Time — der gaaer to —
 Men endelig de sig da røre. —
 — Nu skal vi deres Drømme høre.

„Mit er da Væblet!” siger Smeden;
 „Jo, jeg har været fælt i Heden,
 Ja, værre end man muligt troer.
 I Drømme jeg til Helved' foer;
 Der var en Smede lang og bred,
 Og den var Janden selv for heed.
 Der var en Larm, der var en Støi,
 Og Djævla kom og atter fløi;
 Den smilte sødt, den hele Slægt,
 Og kaldtes der en hellig Sect.

Paa Bibelen de smedde' hen,
 Gud kjendte den vist knap igjen;
 Paa Hovedet blev sat hvert Ord,
 De fange vil den hele Jord,
 Sa binde Tanken og Fornuften;
 Med Taage fyldtes hele Lusten',
 Og hvem de fangede hvert Aar,
 De bleve kaldte Troens Faar."

Men Skræderen begyndte nu:
 „Jeg drømte mere sært end Du.
 Jeg var saa lustig, som en Myg,
 Og Binger vogte paa min Aag,
 Sa uden at jeg veed hvordan,
 Med eet jeg kom i Himlen an.
 Den var saa stor, den var saa smal,
 Det var en deilig Skrædersal!
 Paa hver en Sky stod Engle smaae,
 Der havde ei det mindste paa;
 De syede med Traad og Naal,
 Regnbuen her var Skrædermaal,
 Det Hele var saa propert her,
 Og Pressejern var Elen der.
 Man sang saa smukt paa dette Sted,
 Og jeg — ja, jeg sang ogsaa med.
 Vi syede ved Sang og Epil,

Saa Helvede blev reent syet til.
 Jeg næsten troer det er endnu!
 Men, Bager! siig, hvad drømte Du?
 Skjøndt Eblet neppe bliver Dit —”

„Jo Eblet troer jeg bliver mit!”
 Gjensvared han, „thi med Forlov!
 Jeg hverken drømte eller sov.
 Thi, som jeg lagde mig til Ro,
 Saae jeg, hvordan I begge To
 Fløi hver til sit med Hud og Krop;
 Een gif derned, Een gif derop.
 Da brugte jeg Forstandens fem,
 Og tænkte: den kom aldrig hjem,
 Der eengang foer til Helved ned,
 Og den, som fik i Himlen Sted,
 Han har jo Fryd og gode Dage,
 Og vandrer heller ei tilbage.
 Da hver er kommen nu til sit,
 Jeg tænker, Eblet er da mit! —
 Det var en fiin, en deilig Slags;
 Thi spiste jeg det lige strax!”

Morten Lange.

Et Jule-Digt.

Hver Midnat mellem tolv og et, fra Sydlands=D
til Ihule,

De Døde staae af Graven op og røre sig en Smule;
Men naar det er ved Juletid, de dygtig feriere,
Paa Kirkegaarden seer man dem ved Maanessin spadserer;
Der dandse de en Runde=Dands, saa alle Knokler rangle,
Men Punsch og Viin og Bouillon, det maae de Stakler
mangle;

Dog kan det undertiden skee, en Gistap til dem blæser,
Saa dandse de med dobbelt Lyst de nyeste Fransøiser.
Paa Marken Kjempehøien staaer paa fire røde Pæle,
Selv om en Franssmand dette saae, han tabte vist sit Mæle;
Ihi haaber jeg at Ingen leer, fordi min Helt er bange,
Der en ung besfeden Mand, som hedder Morten
Lange.

Han skal just denne Julenat en lille Reise gjøre;
Men da han ei har Mod at gaae, beslutter han at kjøre.
I Gaarden staaer saa lang og hvid den Sneemand uden
Bene,

Med Dine af to sorte Kul, og Mund af røde Stene;
Og mens den stirrer kold og hvid paa Himlens Stjerner=

Stade,

I Taarnet tuder Uglen fælt, som i en tydsk Ballade.
Hr. Morten Lange var belæst, en Ven af gode

Skrifter,

Han kjendte den trojanske Krig, Molboernes
Bedrifter,

Octavianus, Ridder Rød, den skjønnne Mag=
delone,

„Om Bjergfolk, Rißer, Spøgelsjer, samt om
den hvide Kone.”

Alt Kanen holdt for Døren nu, de klare Bjælder
Klinged’,

Men for hans Dre var det, som det til hans Liigfærd
ringed’.

Raff foer han frem, saa Iis og Enee fløi om hans
Helte=Dre,

Som naar et brittisk Brudepar maa over Grænd=
sen fjøre.

Paa Veien stod et Regiment af gamle Piletræer,
Besneede fra Top til Taa som Ildlands Pische=

ræer;

Nu kom han til den flade Mark, kun Enee han fik
i Sigte;

Naturen rundtomkring var kold som: „Matthisons
Gedichte;”

Men Helten selv er ganske varm, han lukker taus
sit Die;

Da seer han ganske tydeligt igjennem Markens Høie,
Og der er megen Lystighed hos Folkene derinde.

Fem Sommer kun hvert Mandfolk er, og tre en halv
hver Qvinde,

Og skjøndt det nu er Juletid, hvor Kulden dominerer,
I Klæder syed' af Spindelvæv man lystelig spadserer.

De gamle Damer seer man dog for Kulden at betvinge,
Har over Skuldrene som Schawl en Flaggermus-Binge.

Men hille den! hvad kommer der? Tolv hvide Muus
med Topper;

Af Bognen, som en Træsko er, en deilig Dame
hopper.

„Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!” saa sukker Mor-
ten Lange;

„Jeg er i Grunden ei Kujon, men jeg er grumme
bange!

„Desuden veed jeg meget godt, det kommer kun fra
Blodet,

Men Blodet løber mig for stærkt, det løber af med
Modet!”

Saa talte han og fik et Stød, der røved' ham Ba-
lancen;

Og bort med Hest og Kane fløi hver Nøst af Con-
tenancen.

Han følte ganske tydeligt, det var hans sidste Time,
Og da han ret betænkte det, saa maatte han besvime.
— Der laae han nu den unge Mand, ei kunde han
sig røre,

Men da han havde ligget lidt, hvad fik han da at
høre.

Det summede og brummede, han var ei længer ene,
Een Trold tog ham ved Hovedet, een ved hans lange
Bene;

Saa bar de ham i Bjerget ind, de Bægge sfinned'
røde,

Da blev hans Helte-Hjerte Kis, han følte, at han
døde.

— — Men da nu Døden var forbi og Diet atter
skuer,

Da seer han i det andet Liv den Fare, som ham
truer.

Uf Røg er Løstets Hvelving fort, der er en grusom
Varme,

Og rundtomkring der Djævla staae med nøgne, laadne
Arme;

En har en Hammer i sin Haand, han synes barst
at true,

Og dybt i Dønen brænder høit den røde Flamme=Lue.
Nu vidste Helten hvor han var, og gav sig til at
 knæle,
Men som han ret af Hjertet bad, da loe de Djævle
 føle;
Men ved hans Side Englen stod med Himlen i
 sit Die,
Og Lokkerne som Taage flød om Barmens Marmor=
 Høie;
Hun rakte ham sin hvide Haand, og sagde: „Morten
 Lange!
„Nu, Gudskeelov, De kom dem lidt! — Men hvorfor er
 De bange?
„Hvor er jeg?“ hviskede han svagt, og alle Lemmer
 skjælved’,
„O Engel, jeg vil gjerne døe! men hjælp mig bort fra
 Helved’.”
Da smilte Englen andengang: „J er i gode Hænder!
„Her boer jo Smeden; Herre Gud! jeg troer J knap
 os kjender.
„Paa Marken tæt herved J laae foruden Hest og
 Kane,
„Saa fik vi Jer i Huset ind, og jeg er lille Ane!”
Da reiste Morten Lange sig, man saae hans Die
 spille,

Dog, Glæden ei jeg skildre kan, thi vil jeg tie stille.

— Ved Julegrød og Gaasesteg han glemte Nattens

Dride,

Og lille Ane sad som Brud ved Morten Langes

Side.

K o m e t e n.

(Et Sagn).

Da Sol stod op, og alle Nattens Terner
(Jeg mener Stjerner)

Med Hast igjennem Himlens Porte flyede,
En Skrædder sad paa Bordet alt og syede.
Ved Eiden af ham stod et simpelt Fad
Med Mad.

Dog nei! man saae Ruiner kun paa Bunden,
Den tykke Mælk var dybt i Helten sunden,
Mens Nattergalen slog i Bøgelunden.

— Med roligt Sind

Han tænkte nu saa fromt paa Ingenting.

Da nærmer bondeflædt sig Skjæbnens Dronning,
Og sælger ham en Kruffe fyldt med Honning.

— Bag Hylde træet sadde Alfefruer

Med Graad paa Kind,

Og for at frelse fløi de nu som Fluer

I Stuen ind,

Og sunnede en Sang for Heltens Dre,

Hvis Mening var: Du maa ei Kruffen røre.

Men barst af Væsen,
 Han slog dem med en ulden Lap i Næsen,
 Hver Gang de kom;
 Selv spiste han, til Krukken reent var tom.
 Nu gif der, kan jeg tænke, et Qvarteer,
 Maaskee lidt meer,
 Dog Tiden her gjør ikke stort til Sagen;
 Da — ak, han vidste selv ei hvad,
 Den arme Mand, som han paa Bordet sad
 I lovligt Kald, blev ganske som et Lagen;
 I Læben beed han med de gule Tænder,
 Og begge Hænder
 Mechanisk greb' om de bespændte Lænder,
 Thi dybt derinde
 Tog Boreas med alle sine Binde,
 Tambourmajoren, tretten Niagarer,
 Smaa Djægle-Skarer
 Og meget Andet, som jeg ei kan huske,
 Han følte det at pine, save, ruske;
 Da kom hans Huustroe fra det nære Kammer,
 Saae al hans Sammer,
 Og spurgte ømt: „hvad er Dig vederfaret?“
 Men „au!“ og „au!“ og atter „au!“ var Svaret.
 — En Stund hun hører Mandens dybe Sukke,
 Nu seer hun Fadet og den tomme Krukke,
 Da aner hun, men gyser endnu mere.

„En Mavesnaps kan ene ham curere!
 „Ak bleg som Døden
 „Han sidder paa sit Bord i Morgenrøden!”
 Saa taler hun og flyver, let som Skovens Hind,
 I fire Spring paa Apotheket ind,
 Men stum som Fisken,
 En Riobe, hun staaer saa bleg ved Disken.
 End gif et langt Minut,
 For Apothekets snilde Substitut
 Forstod Mimiken,
 Og søgte nu paa Hylden efter Driften.
 Da Bee! Hvad har ei Fanden at bestille.
 Høit under Loftet hang en støvet Krokodille,
 Der gav ham paa Organet for hans Snille
 Et saadant Smæk,
 Saa hele Substituten fik et Knæk.
 — I Hast han nu Madamen expederte,
 Men ak, leverte
 Slig brændbar Luft, som man for Luftballoner laver,
 Men ei for Skrædder=Maver.
 Og med en Fart
 Hun var i Hjemmet snart,
 Og rakte Manden Glassen fyldt med Driften.
 Men knap til Livs han fik den,
 For neppe selv han kunde sig forstaae;
 Det var, som om han havde Vinger paa.

„Ak hvad er det! ak hvad er det!”

Udbrød han. See, hvor jeg er let!

„Saa flink til Beens, — jeg troer, jeg svæver!”

— Men Skrædderkonen bæver,

Thi som han gør fra Bordet lette Hop,

Gaaer Vinduet op,

Og som en Luftballon han gjennem Luften stiger.

Høit Drinden skriger,

Men skjøndt hun reiser sig paa Taa,

Kan hun dog ei den arme Skrædder naae.

— O hvilket Syn! han svæver over Byen,

Og svinder som et Stjernesud bag Skyen. —

— Tre lange Uger gaae med Suk og Graad.

Nymaanen seiler som en gylden Baad

Paa Himlens Ocean; med vaade Blifse

Hun skuer did — men ak! han er der ikke.

Hun havde tænkt: han kommer nok med Maanen.

Men ei han kom; — thi falder hun i Daanen.

Det gif vel siden over,

Men ikkun lidet hun om Natten sover,

Thi vaagen og i Drømme,

Hun seer sin Skrædder høit paa Lustens Strømme.

— En Aften sad hun efter vante Skif

Med Taare-Blif,
 Mens Tappensfregen lystigt lod i Staden;
 Da høres Larm paa Gaden;
 Hun seer derud — af, stor er Følkesvrimlen,
 Thi høit paa Himlen
 Der staaer en stor og underlig Komet,
 Hviis Mage ei de ældste Folk har seet.
 Om Pest, om Krig og Hungersnød man taler,
 Thi see: Kometen den har tvende Haler.
 — De Lærde strømme til fra alle Kanter,
 Beseer den i Quadranter,
 Udregne dens excentriske Ellipser,
 Men knipser
 Tilfids hinanden over Næsen,
 Thi man er ueens om Kometens Bæsen.
 Dens Astronomer
 Beskrive den i flere tykke Tomer;
 I Bladene de flaae hinandens Vre,
 Den hele Stad
 Forglemmer Sovn og Mad,
 Selv Raadet tænker paa, hvordan det dog kan være.
 Da pludselig Kometen
 Nær havde rammet Raadet i Planeten,
 Thi den med eet faldt ned fra Himmel=Scenen,
 Og laae beskedent midt i Rødestenen.
 — Fra Øster og fra Vester

Løb Folket til at see de sjældne Nester;
 Selv Skrædderfonen med sin vaade Kind,
 Kom til og rørte i den med en Pind,
 For af de brudte Dele
 Alt faae et klart Begreb om Tingens Hele.
 Men som nu alle søgte rundtomkring,
 Hun støder paa et Spænde og en Ring;
 Ved dette Syn hun raaber høit og græder:
 „Ak! Zemeni! Kometen er min Skrædder!
 „Det er hans Spænde! det er hans Ring!
 „Men af ham selv er Ingenting!!”

Hjertetyven.

Man sætte Hjerte for, man sætte Hjerte bag,
 En Tyv er dog en Tyv, det er en afsjort Sag.
 Bessels.

Bekjendt er Amor jo, det slemme Skarn!
 Man ham afmaler som et deiligt Barn
 Med Piil og Bue, samt med store Binger;
 Men det jo næsten som en Fabel flinger,
 Hvor kan man troe, han saadan vilde gaae,
 Nei, Gud bevares! han har Klæder paa;
 Og for hver Gang han et Partie vil stifte,
 Saa veed han snildt sin hele Dragt at stifte.
 Den unge Pige allerhelst ham seer
 Klædt som Student, hvad eller Officier;
 Og disse, ja, det falder nu saa lige!
 De see ham atter allerhelst som Pige.
 I Grunden er han, ja, fra Taa til Top,
 En Tyvknægt, der burde flynges op.
 — Den første Gang jeg saae ham for mit Die,
 Var jeg endnu en Dreng og gif i Troie;

Jeg leged' Skjul med nogle andre Børn,
 Ved Plankeværket stod en Rosentjorn,
 Der krøb jeg ind, man kunde mig ei finde,
 Thi ganske stille sad jeg jo derinde;
 Da kom vor Naboes Lise — og hvad meer?
 Vor Indquartering — han, den smukke Officier!
 Men hvad de talte om, det veed jeg ikke,
 Kun saae jeg alle Roserne at niffe,
 Og midt i en af dem, som hang
 Ud over Plankeværket — tænk en Gang!
 Der sad, — ja ganske underligt det flinger!
 Der sad en Officier knap som en Finger,
 Med Knebelssbarter, Sabel og Rasket,
 Der ligned Officieren paa en Plet!
 Jeg saae, hvor Rosen gyngede i Winden,
 Saae, at den Lise slog paa Næsen og paa Kinden,
 Derfor den store Officier den brød,
 Og Lise tog den, men var ganske rød.
 Bips, fløi en Sommerfugl paa smukke Vinger,
 Det Amor var — og med sin lille Finger
 Han bød mig være taus med hvad jeg saae;
 Thi der blev kyssset og jeg saae derpaa!
 Jeg siden traf den lille Amor ofte,
 Snart var han silkekædt, snart i en Badmels Kofte;
 Men jeg, som ældre, mærkede nu snart,
 Alt, hvad han gjorde, var just ei saa rart,

Thi lovede jeg høit, i hvor det vilde gaac,
 Paa mig han skulde aldrig Fingre faac.
 Det svor jeg høit, den Tid jeg gif til Præsten,
 Og nu — ja, vil I bare høre Ræsten! —
 — Ved Bondebyen hist, hvor Præsten boer,
 Er der en Hæsselskov, den er ei stor,
 Men Diet taber sig i Jordbær = Brimlen,
 Der kom jeg just i Dag, — høit Solen stod paa Himlen;
 Bag Buskene en Bondedreng jeg saac,
 Der gif og samlede Jordbær paa et Straa;
 Jeg samlede selv mig Haanden fuld og spiste;
 Den Lille mig sit fulde Græsstraar viste,
 Og som vi stod', kom vi i Pæssar;
 Da var det, som man mig i Hjertet skar,
 Jeg blev saa løierlig — høit løe Krabaten,
 Thi Bondedrengen var den lille Satan.
 Det var ei Jordbær, nei! men Hjerter smaa,
 Han alle havde trukket paa sit Straa;
 Det mærkede jeg nu, og mellem disse,
 Mit eget arme Hjerter var tilvisse!
 Jeg skjændte, græd og bad, men høit han løe,
 Og svarede mig kun et kort: „jo, jo!
 „See, disse Hjerter jeg i Dag har faaet,
 Og dit, det er det sidste her paa Straaet.”
 Paa disse Ord især han lagde Vægt,
 Og løb saa bort, den slemme Tyvknægt!

Jeg løb, saa godt jeg kunde, strax bag efter,
 Og skreg, og skreg af alle Kræfter,
 Men altfor snart han mig af Die kom.
 Nu kan jeg tænke, løber han vel om,
 Fra Dør til Dør, med sine stjaalne Hjerter,
 Og hvad især der allermeeft mig smerter,
 Falbyder mit til baade den og den;
 Nu maa jeg see at stjæle et igjen!
 Hviß ingen kan og vil mig et forære?
 Thi hjerteløs, det kan jeg ikke være!

Rime - Djævelen.

“Μη λιστευνης ημῶς εἰς πειρασμους.”

Før jeg med Blæk Papiret vil bemale,
En lille Tale:

Troer, Læser, Du paa Nander, eller ei?

— „Nei!!!” —

Det klang lidt negativt, dog lad saa være,

Hør videre og svar mig saa, min Kjære!

— Naar Du har Verter spist, saa mange som Du vil,

Før Du da nægte, der er Verter til?

Naar i Din egen Krop en Nand logger,

Den eksisterer?

Hver Adams Søn en saadan føle vil,

Og altsaa, seer man, der er Nander til;

Er mit Beviis Dig ikke klart, min Kjære,

Læs Swedenborg — dog lad det heller være! —

— De fleste Nander, som paa Jord har hjemme,

Er' slemme;

Blant Andet opfandt deres Præ=Genie

Tallotterie;

Snørlov for Damer og for Officierer,
Som fælt generer.

En saadan Djævel eller lille Niise

Tilviise

Var Slangen, som, paa Fransff, i Paradiis

Til Eva sagde: „spiis Madame, spiis!”

— Dog, lad mig ei for vidt fra Terten springe,

Men paa Papiret mine Dvaler bringe,

Med Pennen af den dræbte Gaases Vinge.

— Drest, forfulgt af Helvedes Chariter

Og Aphroditer,

Selv Don Juan i Flammer

Er Borne-Leeg mod min ukjendte Sammer:

Thi viid, saalangt min Tanke naaer tilbage,

Af! alle Dage

Seer jeg en lille Djævel mig ledsage;

Han lever i mig, om mig, allevegne,

Dog kan jeg ei hans Skikkelse betegne,

Skjøndt vaagen og i Drømme, hver en Time

Han gjor, at jeg maa — rime. —

Bed Dødsfald tidt,

Jeg seer han ogsaa plager Andre lidt,

Hvorfor om Maret

Han har sit Visse paa Uviscontoiret,

Men skjøndt af mig han aldrig noget fik,

Holdt han dog Stik.

— I Skolen selv ved Typto og Amare,
 Jeg sølte ham i mine Lemmer fare,
 Selv ved Examen — disse Farens Dage —
 Han turde plage,
 Skjøndt midt om Natten Badens Grammatik
 Mig skræmmed' med sit Kobespjærre=Blif
 Liig hiin — — (ja Navnet har jeg glemt,
 Og det er slemt,
 Men i Horatses Breve kan det findes,
 Saa vidt jeg mindes),
 Der, hvad han rørte, Klæder, Vand og Muld
 Forvandlede til Guld.
 Saa gaaer det mig: hvorhen jeg end mig vender,
 Med Vers det ender,
 Derfor man skjænder
 Og raaber til mig vredt, i hver en Time:
 „Lad vær' at rime!“,
 Ja, Herre Gud! just det jeg vilde gerne,
 Men jeg er født ved en usalig Stjerne.
 Bedrøvet,
 Naar dit og dat er røvet,
 Jeg skrive maa en Elegie med Jamber,
 Og er jeg glad — det bliver Dithyramber.
 O, hvis jeg dog min Djævel undslæ kunde!
 Men selv ei Døden vil han mig forunde:
 Nys vilde jeg i Pæblingsøen blunde,

Smukt paa Papiret stod min Svane=Sang;
 Og alt jeg satte Fodderne i Gang,
 Men som jeg nu, i Afstand, sinder Vandet,
 Min Djævel sender mig en Ven fra Landet.
 Der blev nu talt om — Ingenting, med Mere;
 Jeg vil ei repetere
 Den lange Snak, da der var Intet i,
 Tilfidsst kom Talen hen paa Poesie,
 Da følte jeg en dyb veemodig Længsel,
 At tage frem min Sang af Lommens Fængsel,
 Og læse ham min Afskeds=Elegie,
 Mens Folk paa Veien gik os taus forbi;
 Thi ærligt talt — for ei at sige Mere,
 Jeg har den Feil med flere,
 Og sikkerligt den fra min Diævel kommer,
 Har jeg et Vers i en af mine Lommer,
 Da vee hver Ven, der kommer mig for Die,
 Han maa det døie! —
 Saa gik det her — ja, knap var Verset endt,
 Før Tankerne var' bort fra Pæblingsøen;
 Jeg følte det saa sødt i denne Time,
 At kunne rime.
 Men nu forleden
 Kom jeg igjen i Heden,
 Da stod mig Rinde=Taarn som Trøstens Kjæmpe
 Der kunde mig min Rime=Djævel dæmpe;

Jeg foer forbi smaa Huse og Pauluner,
 Saae ei til Livets brogede Rattuner,
 Uldstromper, Soffer, Shavler, røde Baand,
 Der hang paa høire, som paa venstre Haand;
 Ei Reihels Bogskab paa den brune Muur,
 Thi Gaden var mig som et Fangebuur;
 Nu følte jeg mig kold, nu atter varm,
 Som jeg steg op i Taarnets Snirkel-Tarm;
 Men da jeg nu var kommen i det Høie,
 Med Graad i Øie,
 Hvo dadler da, om før det store Spring,
 Jeg følte Lyst, at see mig lidt omkring?
 — De brune Tage smilte mig imøde
 I Aftenrøde,
 Og hist
 En Skrædder sad og sang paa Husets Døist,
 Og, mens han syede paa Næstens Troie,
 Steg Sang og Skorstens Røg imod det Høie;
 Paa Søen Skibe fløi i hvide Frakker,
 Og hist jeg skued' Sveas gule Bakker,
 Paa Øre
 Jeg maatte være
 Lidt mindre følsom, end en Kampesteen,
 Hvis ikke Følelserne, hver og een,
 Var blevet
 Dørt ved hvad nys jeg daarligt har beskrevet.

Jeg stirrede, jeg skrev, jeg stirred' om igjen
 Paa Tage, Skrædder og paa Himmelen;
 Bognlarmen bruste gjennem Byens Gader
 Med lange catalaniske Roulader;
 Snart paa Papiret jeg en Ode saae,
 Hvoraf endnu jeg intet kan forstaae.
 Jeg skrev og skrev — jeg hørte Sphærer klinge,
 Men glemte reent at springe. —
 Saa gif det da, saa vil det altid gaae,
 En Rime=Djævel sagtens seire maa;
 Ja, vorte der paa Marken Hat og Frakke,
 Var Morgenrøden noget Spiseligt,
 Jeg lod den hele vide Verden snakke;
 Men slikt
 Et Eldorado ei man finder.
 Dog, muligt alt, man paa Liiglagnet spinder,
 Det sidste Bret til Kisten færdigt staaer;
 Gid da, naar Laaget over mig man slaaer,
 Det blive maa med denne Indskrift færet:
 „Han intet Ondt bedrev, kun klakkede Papiret.”

